CONSTANTIN D. PAVEL

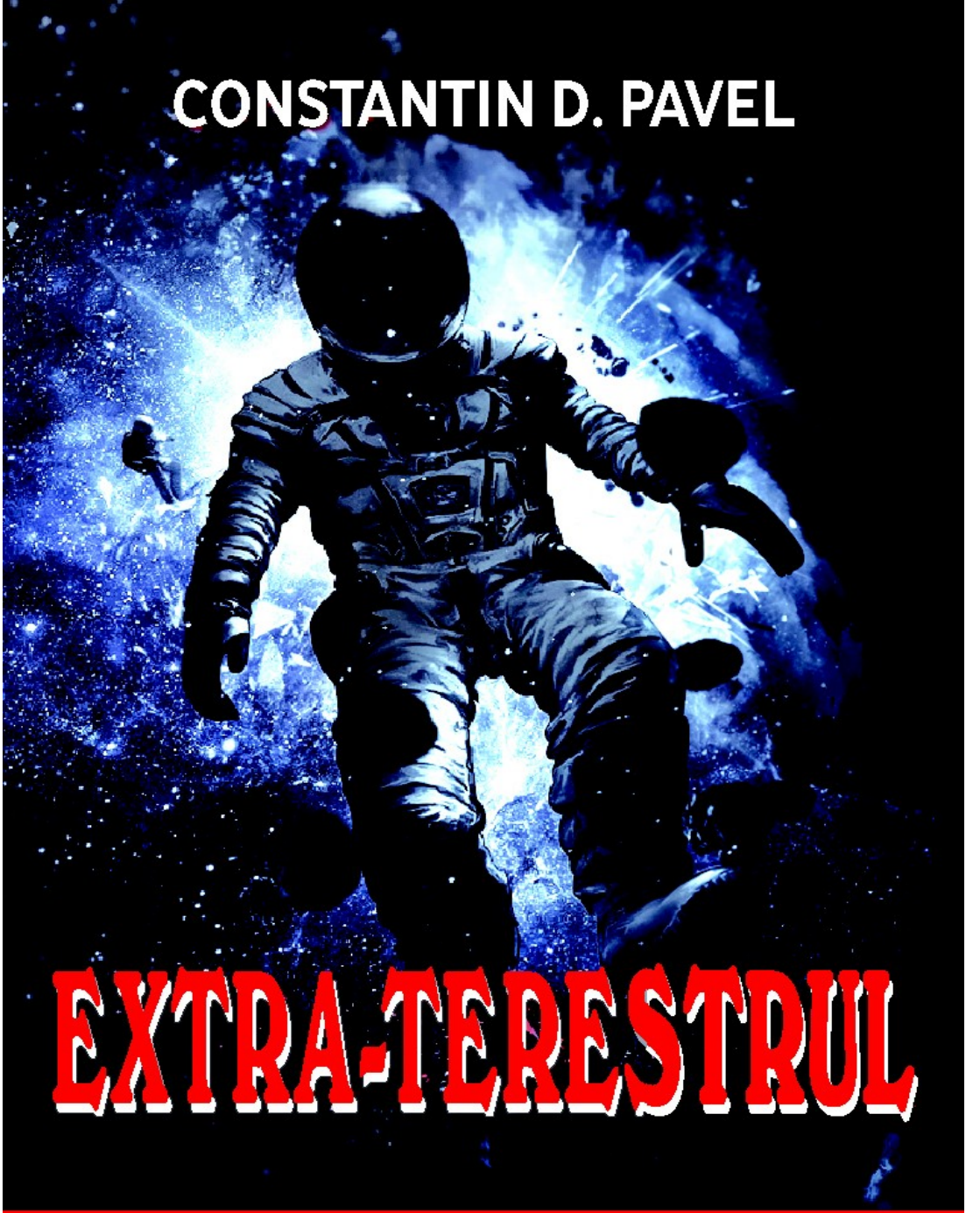

EXTRA-TERESTRUL

Colecția Science-Fiction # 1

Editura PAVCON

EXTRA-TERESTRUL

nuvele și povestiri științifico-fantastice

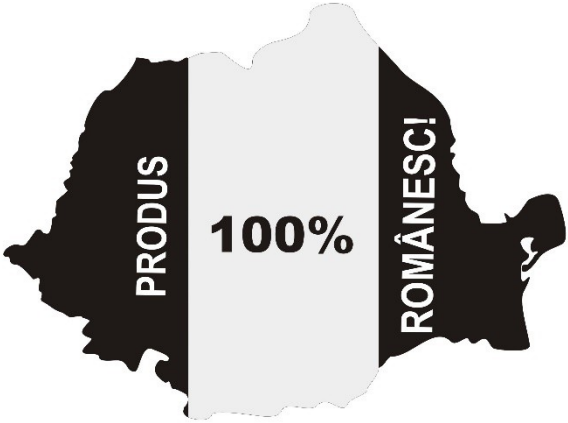

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
În rândul prietenilor tăi!

Colecția Science-Fiction

1

Constantin D. Pavel
EXTRA-TERESTUL
nuvele și povestiri științifico-fantastice

© 2016, Constantin D. Pavel
© 2016, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PAVEL, CONSTANTIN D.
EXTRA-TERESTUL – nuvele și povestiri științifico-fantastice / Constantin D. Pavel – București: Pavcon, 2016
ISBN 978-973-87168-2-7
821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-l00.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: **Florentina Pavel**
Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **Constantin Pavel**

ISBN 978-973-87168-2-7

CONSTANTIN D. PAVEL

EXTRA-TERESTRUL

nuvele și povestiri științifico-fantastice

Editura PAVCON
București, România, 2016

Dualitate

Jim Hattrick era considerat un outsider. Nu fiindcă el însuși ar fi dorit cumva asta sau ar fi contribuit în vreun fel senzoconștient la așa ceva. Nu. Totul se datora felului său de a se comporta, faptului că niciodată nu reușea să se pună de acord cu părerile celorlalți, faptului că aproape întotdeauna găsea câte ceva de obiectat, chiar dacă în adâncul senzoconștiinței știa că nu are cu adevărat dreptate. Spiritul său de contrazicere îl punea deseori în situații penibile și, uneori, chiar periculoase, căci a abuza de răbdarea și senzonervii semenilor tăi nu-i lucru de glumă. Cu toate acestea, nu se putea schimba, nu-și putea modifica propriul senzosine.

Situarea lui „de partea cealaltă” avea însă și avantaje. Jim era tot mai des evitat, iar cum de fel era un solitar, acest lucru nu-i făcea decât bine.

Nu descoperise încă o pseudopersoană cu care să se înțeleagă, pe care să o îndrăgească, de care să se apropie. De altfel, relația de îndepărtare a celorlalți față de el era reciprocă; nici el, la rândul său, nu-i putea suporta atunci când nu-i acceptau afirmațiile. Tocmai de

aceea, după un dialog soldat cu situări pe poziții opuse, Jim Hattrick se retrăgea îmbufnat, căutând locurile mai puțin frecventate, în parcul de la marginea Citadelei. Încerca atunci să se calmeze, să se analizeze pe sine în liniștea și pacea oferite de o nișă-bancă singuratică de pe malul lacului. Nu reușea niciodată! Si chiar dacă ar fi reușit, cu ce s-ar fi ales? Ar fi devenit, probabil, asemeni tuturor celor ce-l înconjurau, pierzând astfel singura particularitate ce-l diferența față de mulțime: încăpățânarea cu care-și susținea părerile. Iar acest lucru nu dorea să se întâmple. Nu! Asta era el și nu avea să se schimbe pentru nimic în Senzolume!

Încă îi mai stăruia în senzominte discuția fierbinte din nișa-barul de pe Magistrala Trei; pseudotipul acela, James, mai că sărise la bătaie atunci când el, Jim Hattrick, neadaptatul Jim Hattrick, susținuse sus și tare că nu se poate avea încredere în femei, că niciodată nu poți ști ce-i în senzomintea lor. Rememoră dialogul și ajunse încă o dată la concluzia că el fusese cel care avusese dreptate, în pofida faptului că relațiile lui cu vreo pseudopersoană de sex opus se rezumau la banale întâlniri ce sfârșiseră, invariabil, în contradicții stupide și reproșuri amare. Cum de nu înțelesese James ăla că femeile nu erau altceva decât pseudopersoane ce aleseseră un alt aspect

pseudofizic, cum de nu pricepuse că ele erau, de fapt, tot un fel de ei, că senzoeul lor se asemăna până la identificare cu senzoeul oricărui bărbat? Încercase să-l facă să priceapă acest lucru, dar nu reușise. Până când James se senzoenervase și trecuse la amenințări și injurii, în cele din urmă fiind amândoi alungați din nișa-bar de către pseudobarman.

Suprafața vălurită a lacului îi inducea o senzostare de relaxare după care tânjise de foarte multă vreme, iar nișa-banca singuratică, situată exact pe malul apei, îi oferea senzoeului său impresia că se află într-o barcă ce plutește în derivă pe chipul liniștit al lacului. Dacă toată pseudoviața lui ar fi fost așa de fericită ca acum, s-ar fi considerat...

— Bună-stare. Se poate?

Se scutură înfiorat, revenind la realitate ca dintr-un pseudovis și ridică privirea uimită spre posesoarea glasului cu modulații dulci.

— Da, bineînțeles, te rog! făcu el semn cu mâna spre nișă-bancă, retrăgându-se instinctiv către margine. În pofida acestui lucru, ea se așează lângă el.

— Mulțumesc, spuse.

Jim mormăi o aprobare, încurcat. Nu-i făcea bine prezența fetei, însă nici n-o putea goni, așa, pur și simplu. La urma urmei, nu era nișa-banca lui...

— Fumezi?

Din nou fu luat prin surprindere. Fixă pachetul cu pseudo țigări scumpe din mâna fetei și apoi ridică privirea spre chipul ei. Era frumoasă și inspira încredere. Zâmbi moale și acceptă:

— Da, mulțumesc.

Culese cu grijă o pseudoțigară și o bătu de câteva ori de dosul palmei, aranjând firele de tutun. Apoi o aprinse de la bricheta fetei. O vreme, fumară în tăcere, savurând senzoaroma fină a tutunului de calitate.

— Eu sunt Krisstine, își declină ea identitatea.

— Iar eu Jim, răspunse el repede. Jim Hattrick...

O cercetă mai îndeaproape și senzosentimentul că are în față una dintre cele mai superbe femei ale Senzolumii se accentuă. Ochii ei erau mari și albaștri, adumbriți de gene negre și lungi, care fluturau la fiecare clipit, asemeni unor aripi minunate de pseudofluturi. Fața-i ovală și albă îi era încadrată de bucle negre ca abanosul, strălucitoare și moi, iar buzele cărnoase, senzuale, aveau un tremur, aproape imperceptibil, îmbietor.

— De ce mă privești așa? întrebă ea.

Jim sesiză în tonul ei o undă de bucurie nostalgică bine disimulată, de parcă ar fi

așteptat întâlnirea cu el de foarte multă vreme. Decise să fie sincer.

— Te admiram, răspunse. Ești foarte frumoasă...

Krisstine surâse strâmb și clătină ușor din cap.

— Știu acest lucru, spuse. Dar nu-i de-ajuns doar să fii frumos...

Trase adânc un fum din pseudoțigară și elimină norișorul albăstrui o dată cu un oftat profund răscolitor.

Jim încercă să înțeleagă sensul vorbelor ei, dar lipsa de date ar fi făcut efortul prea mare, așa că renunță. Pricepu însă că frumusețea ei nu era decât o mască, în dosul căreia se ascundeau senzotensiuni interioare puternice și o pseudotristețe plină de senzodurere. Ar fi dorit să închege o discuție cu ea, dar știa dinainte că vor ajunge, indubitabil, la diferende, și nu voia acest lucru. Nu cu ea.

Nu cu Krisstine...

— Există o mulțime de pseudopersoane – reluă ea pe același ton – care, senzofizic, arată precum niște zeități abia coborâte din Olimp, dar de fapt senzoeul lor e împietrit, rece și lipsit de putere...

— Nu-i adevărat! nu se putu abține Jim. Eu am cunoscut o mulțime de pseudopersoane, și bune și rele, însă nu a existat nici măcar una care să nu aibă o părticică de senzoeu curat,

viu și încrezător! Nu cred că cineva poate senzotrăi fără manifestarea normală a senzoeului. În clipa în care senzoeul moare, moare și psuedopersoana.

— Iar tu faci parte dintre cei care cred așa ceva?

— Firește că da! răspunse Jim și o privi suspicios.

Fata surâse trist si tăcu. Tăcu si el. Fumară în liniște, până ce terminară țigările. Faptul că ea nu continuase dialogul îl surprinse pe Jim, dar și mai surprins fu de tăcerea lui. De obicei nu proceda astfel; o dată ce demara o discuție, se ținea scai de ea până ce se convingea că partenerul îi aprobă punctul de vedere. În această situație, însă, ajunse la concluzia că fata procedase corect recurgând la tăcere. Aveau să fie, astfel, scutiți de a mai suferi la sfârșit datorită lipsei de consens.

Valurile mici ale lacului se învolburau lenește până departe, oferindu-i o stare de bine cum de foarte multe perioade nu mai încercase. Iar prezența Krisstinei, blândă și duioasă, îi calma senzocugetul înfierbântat așa cum nimeni până atunci n-o mai făcuse.

— De ce ai venit aici?

Întrebarea ei sosi ca un susur moale de izvor, abia prelingându-se printre buzele-i calde. Se încurcă și nu știu ce să răspundă; sau, mai curând, nu avu încredere în răspunsul

pe care-l avea de oferit. Se mulțumi numai să ridice din umeri și să tacă.

Fata îi respectă tăcerea clipe lungi. Liniștea din parc, clipocitul abia sesizabil al valurilor ce se spărgeau de bordura pseudobetonată a malului, ei doi pe o nișă-bancă, doar ei doi... Noutatea situației îl răvășea pe Jim, îl purta printr-un întreg vârtej de pseudoemoții ciudate, de la pacea interioară ce-i amintea de clipele Inițialității, la stânjeneala primelor confruntări ce sfârșiseră în altercații. Se scutură de toate printr-un efort de senzovoință și întrebă, la rândul său:

— Dar tu de ce-ai venit aici?

Krisstine întoarse capul spre el, încet, ca într-o reluare, și-l privi fix cu ochii ei mari și albaștri.

— Cum n-am primit niciun răspuns la întrebarea mea, nici tu n-ar trebui să primești vreunul..., murmură ea.

— Nu te oblig, replică Jim. Dacă nu vrei să-mi spui, nu-mi spune...

— Descărcarea senzoeului în fața unui necunoscut poate fi considerată drept spovedanie... Însă, pentru a te spovedi, îți e necesară și puterea de a o face.

Jim își sprijini coatele pe genunchi și-și propti bărbia în palme, ațintindu-și privirea spre apa vălurită de briza ușoară.

— Vrei să mi te spovedești?!

— Nu știu ce vreau, șopti ea. Am venit încoace din dorința de a mă senzosimți liberă înainte de luarea unei decizii hotărâtoare...

Lăsă fraza suspendată, dar Jim nu interveni. Aștepta ca ea să continue.

— Pseudosăptămâna viitoare urmează să mă căsătoresc, zise Krisstie. Dar nu sunt convinsă de justețea acestui pas...!?

— Îl iubești? o întrebă Jim, fără să întoarcă privirea.

— Nu știu...

— E frumos?

— Da.

— E bun cu tine?

— Da.

— Te iubește?

— Da.

— Îți poate asigura un viitor?

— Si încă ce viitor!

— Atunci, nu văd ce anume te-ar împiedica să nu accepți!?

Krisstine îl apucă de mână și-l obligă să o privească.

— E un Real..., murmură ea.

Atunci când Senzolumea a căpătat statut legal, oamenii erau deja obișnuiți cu semenii lor ce viețuiau în Rețele. IA-urile copiaseră până în cele mai mici detalii Lumea Adevărată – Reala, cum o denumiseră ele –, iar această

similitudine a implicat, bineînțeles, atât lucrurile bune, cât și pe cele mai puțin bune. Având în vedere acest lucru, dezvoltarea ulterioară a Senzolumii a întâmpinat aceleași dificultăți pe care, de-a lungul istoriei, le întâmpinase și societatea umană. După o vreme, lucrurile au căpătat stabilitate, dar cu toate acestea...

Jim făcu ochii mari. Nu-i venea a crede. Cum adică, un Real?! Așa ceva nu era posibil!

— Îți bați joc de mine?! făcu el suspicios.

— Nu, îi răspunse fata simplu, clătinând din cap cu convingere.

Jim înțelese că spunea adevărul. Și senzoeul i se zvârcoli, realizând implicațiile spuselor ei. Dar nu, nu avea cum să fie adevărat! Niciodată nu se mai întâmplase așa ceva... Execută rapid o întoarcere în Trecut și căută un precedent. Zadarnic. Nu exista așa ceva. Și chiar dacă ar fi existat, își spuse el, n-ar fi fost la îndemâna Generală, în cele din urmă se dădu bătut.

— Cum l-ai cunoscut? întrebă.

Krisstine nu-i răspunse imediat. Își aprinse o nouă pseudoțigară și-i mai oferi și lui una. Apoi, așezându-se mai comod pe nișă-bancă, începu:

— Sunt inițiatoarea proiectului *Integration*...

Jim ridică din sprâncene, senzouluit. Abia acum o recunoștea. Da, era chiar Krisstine Haveit!

— Înțeleg, spuse. Te rog, continuă.

— Ei bine, urmă ea, prima dată când l-am întâlnit a fost în timpul negocierilor preliminare ale Tratatului de Neagresiune. Acum mai bine de șase Realiani... După cum probabil știi, gradul nostru de dependență față de ei e mai ridicat decât al lor față de noi, chiar dacă, de multă vreme, Reala nu mai poate funcționa la întreaga capacitate fără noi...

— Lucrul ăsta îl cunoaște și-un Inițial, o întrerupse Jim, nerăbdător. Te-aș ruga să treci peste amănuntele de genul ăsta.

— Nu te pripi și ascultă, îl domoli ea. Deci, atâta timp cât au durat negocierile, am avut posibilitatea să ne vedem. Mi-au atras atenția privirile lui insistente, încărcate de dorință și am căutat să aflu mai multe despre el. Am descoperit astfel că era unul dintre cei mai valoroși specialiști reali în tehnica VR și m-am pseudogândit că n-ar fi tocmai rău dacă i-aș putea câștiga votul în favoarea noastră înaintea scrutinului oficial. Așa că, într-o seară, l-am apelat și am stat de vorbă...

Jim aruncă chiștocul pseudoțigării în apă și se întoarse senzouimit spre ea.

— Cum adică, l-ai... apelat? Ai putut depăși barierele?!

Fata zâmbi într-un fel ciudat și-l măsură încet cu privirea.

— Nu l-am apelat în adevăratul sens al cuvântului. Bineînțeles că nimeni n-o poate face fără a-și pune în pericol senzoeul...

— Atunci cum ai procedat?

— Am executat o... substituire.

Jim clătină din cap, neconvins, refuzând să accepte explicația ei. Își bătea joc de el sau ce?! O cercetă din nou, cu insistență, încercând să descopere și altceva pe chipul ei în afară de frumusețea aceea perfectă. Deveni senzoconștient de feminitatea ei și nu putu nega puternica atracție pe care o senzosimți brusc față de ea. Probabil că așa începe senzodragostea, își zise.

— Nu te cred, spuse în cele din urmă. O substituire te-ar fi împărțit în grupări senzoriale extrem de dificil de reunit după aceea. Te-ai fi împrăștiat în Senzolume precum fumul pseudo-țigărilor ce-au ars adineauri... Și-apoi, ți-ar fi fost necesară o mare cantitate de energie.

— E ușor de rezolvat o astfel de problemă dacă deții un post cheie în proiectul *Integration,* explică ea, zâmbind înțelegătoare față de naivitatea lui.

Jim Hattrick își arătă iar scepticismul. Strânse din buze strâmb. Nu cunoștea decât foarte puține detalii ale proiectului *Integration,* nu-l interesase să-și încarce senzomemoria și

cu așa ceva, erau alții care-o puteau face în locul lui, așa că acum nu prea avea contraargumente. Cu toate acestea, spiritul său de contrazicere nu-i dădea pace, chinuindu-i senzoeul.

— Bine, acceptă în cele din urmă. Să presupunem că ai reușit o substituire și te-ai putut regrupa în Reală. Cum a decurs întâlnirea cu el, cum a reacționat?

— S-a arătat surprins de apariția mea, însă și-a revenit rapid după ce m-a recunoscut. De altfel, după cum mi-a mărturisit ulterior, mă aștepta, știa că, într-un fel sau altul, mă voi duce acolo...

Urmă o pauză mai lungă și Jim descoperi pe chipul ei o umbră de pseudonostalgie. Ceea ce nu însemna decât că fetei îi plăcuse acolo, în Reală, că se simțise bine în preajma... realului ăla. Un sâmbure de senzogelozie se sparse undeva, în interiorul senzoeului său și Jim îi simți rădăcinile firave prinzând viață. Da, trebuia să recunoască până la urmă, îi plăcea Krisstine, îi plăcea cu adevărat!

— Ce-ați discutat? întrebă.

— Mai nimic, prima dată, șopti fata. Ne-am cercetat, pur și simplu, unul pe altul, vreme îndelungată și, în final, și-a branșat șinele la Senzolume...

Comunicarea pur informațională dintre Reală și Senzolume a fost principalul inconvenient al incompatibilității sociale dintre cele două lumi; acesta era singurul fapt care, în concepția oamenilor, făcea distincția dintre Lumea Adevărată și Senzolume, în concepția unora reprezentând chiar bariera care ferea omenirea de invazia IA-urilor. Aceasta până când Mark Tayswon...

Jim ridică mâinile în sus și mai că sări de pe nișă-bancă.

— Stai puțin! izbucni el. Ce vrei să spui cu „s-a branșat la Senzolume”?! Așa ceva este imposibil!

— Totul e posibil, Jim! Totul! exclamă ea cu convingere. Ți-am explicat mai devreme că el este un excelent specialist în tehnica VR. Dar nu s-a ocupat numai de așa ceva... Împreună cu un grup de prieteni, au creat o... punte.

Jim nu mai înțelegea nimic.

— Ce fel de punte?

— Între Reală și Senzolume.

— Dar această... punte, sau cum vrei s-o numești, exista deja!

— Da, dar numai la nivel informațional. Ei au descoperit o cale prin care se poate atinge comuniunea senzorială. Prin intermediul unor neuromufe implantate în creierele lor, pot accesa Senzolumea direct, pot simți la fel cum

senzosimțim și noi! Îți dai seama ce înseamnă asta?!

Jim clătină din cap și oftă adânc. Krisstine se ambalase puternic în timp ce-i explicase și, probabil datorită acestui lucru, devenise și mai frumoasă; ochii ei albaștri ardeau de exaltare, senzosentiment pe care, din păcate, el nu-l putea percepe gândindu-se la toate spusele ei.

— Mai dă-mi o pseudoțigară, te rog, ceru.

Fata scoase iar pachetul și își aprinseră al treilea rând de pseudoțigări.

Dacă i-ar fi spus cineva vreodată lui Jim că în această pseudozi va întâlni jumătatea lui în pseudopersoana Krisstinei, i-ar fi râs în nas cu sarcasm, căci se cunoștea pe sine îndeajuns de bine pentru a nu se lăsa amăgit; nu ar fi fost în stare să se abțină de a mai discuta în contradictoriu, indiferent cine i-ar fi fost interlocutorul. Dar iată că acum nu mai putea scoate niciun cuvânt, grămada de contraargumente din senzominte i se transformase în ceva fără niciun fel de valoare, cauzându-i o pseudostare de pierdere senzorială, de blocaj interior. Și totul datorită Krisstinei!

— De ce mi-ai mărturisit toate astea? o întrebă.

Mâna fetei se ridică spre chipul lui și degetele ei fine îi mângâiară obrazul.

Pseudoatingerea îl răscoli profund, înfierbântându-i senzoeul.

— Fiindcă trebuia să încep cu cineva..., șopti ea.

— Dar de ce tocmai eu?

— Erai singur pe această nișă-bancă, departe de semeni, la marginea Senzolumii... Ești un singuratic, Jim și...

Se opri și trase alene un fum din pseudoțigară. Jim așteptă să continue, însă ea tăcu.

— Spune mai departe, o îndemnă.

Ea ridică privirea spre pseudocerul albastru.

— După întâlnirea cu Mark – oh, scuză-mă dacă nu ți-am spus mai înainte că îl cheamă Mark! – a urmat o serie de întâlniri, cu el și cu prietenii lui. M-am dus eu acolo sau au venit ei aici...

— Parcă spuneai altceva!? interveni el nervos. Vorbeai despre mine...

— Ai răbdare, Jim, ajung și acolo, înclină ea din cap. Ceea ce doresc să afli e că am inițiat deja un proces ce nu mai are cale de întoarcere. După cum știi, acum șase Realiani s-a semnat Tratatul de Neagresiune din cadrul proiectului *Integration,* de pe urma căruia beneficiem de o Senzolume curată, fără pseudoboli virotice, iar ei nu cer altceva în schimb decât supravegherea continuă a sistemelor. Cu toate acestea, relațiile dintre

noi, la nivel general, au rămas încordate. Oricând poate izbucni un conflict de interese care să degenereze într-o conflagrație. Inițial am pseudogândit proiectul *Integration* ca o alternativă la ce s-ar putea întâmpla. Dar pe atunci nu știam nimic despre descoperirea echipei lui Mark, nu aveam habar ce înseamnă o adevărată comuniune senzorială între noi și ei...

— Și care-i rolul meu aici?! o întrerupse el, vizibil încordat. Nu înțeleg?!

Krisstine oftă și surâse încântată.

— Oh, Jim, chiar și reacția ta de acum se încadrează în pseudoprofilul pe care bănuiam că îl ai!

— Spune o dată ce ai de spus și nu mă mai fierbe!

— Ei bine, în urma investigațiilor noastre am ajuns la concluzia că tu ești exact pseudopersoana care are puterea să realizeze Comuniunea!

Descoperirea unei alte civilizații decât cea umană a reprezentat visul de aur al omenirii. Însă se puneau întrebările: oamenii vor fi în stare să-i înțeleagă pe ceilalți? Ceilalți vor fi în stare să-i înțeleagă pe oameni?...

Jim nu scoase niciun cuvânt. Ultimele ei vorbe îi întăriseră convingerea că întâlnirea

dintre ei nu era o simplă întâmplare, că totul fusese premeditat cu grijă. Fata îl lăsă să rumege agale informațiile, iar când consideră că e pregătit, continuă:

— Tu ai fost întotdeauna privit ca un neadaptat, totdeauna te-ai situat pe o poziție greu acceptabilă de către ceilalți. Spiritul tău de contrazicere ți-a format o senzoimagine care va servi scopurilor noastre...

Jim ridică ochii spre ea.

— De acord cu tine, spuse ușor, dar cum crezi că voi putea convinge pe alții când eu însumi nu pot fi convins de nimic?

Krisstine surâse cu subînțeles.

— Te vei convinge, spuse. Atunci când vei merge cu mine în Reală...

— Eu, în Reală?! hohoti Jim cu sarcasm. Habar n-ai ce vorbești!

Fata îl lăsă să se potolească și căzu pe pseudogânduri. Observase felul în care Jim începuse să o privească și-și dăduse seama ce anume se întâmplase în senzoeul lui. Așa că se întoarse hotărâtă spre el.

— Ti-am mărturisit că urmează să mă căsătoresc cu Mark, zise ea. Și că eram indecisă...

El înclină din cap aprobator, iar ea continuă:

— Ei bine, acum știu ce-am să fac! Atunci când vom merge în Reală, am să-i prezint lui Mark refuzul meu!

— De ce?

— Fiindcă mă voi mărita cu tine!

Senzoeul lui Jim fu parcă aruncat într-un vârtej de pseudoemoții. Un amalgam de senzații senzoriale îl răscoliră profund, dar deasupra tuturor percepu încredere și siguranță. Își dădu seama că fata îl acaparase și că asta era singura cale de a-l convinge să accepte rolul impus de ea. Totul părea brusc și fără sens, dar poate că așa era pseudodragostea de care tot vorbiseră poeții Reali. Poate că așa trebuia să fie...

Se ridică de pe nișă-bancă și o privi pe fată de sus. Ea îi zâmbea plină de siguranță și... era atât de frumoasă! Ah, atât de frumoasă! Krisstine... Și Jim știu atunci că ea urma să reprezinte celălalt senzoeu al său, pentru totdeauna.

Îi întinse mâna și o ajută să se ridice.

Iar ea îl cuprinse cu brațele pe după gât și întinse buzele tremurătoare spre gura lui. Înainte ca senzosărutul să-i unească, murmură stins:

— Vom pătrunde împreună în dualitate, Jim. Și dualitatea noastră se va transforma în dualitatea Senzolumii cu Reala. Iar Inițialii noștri vor crește și se vor dezvolta în Senzoreală...

O sărută încet, știind că totul avea să fie așa cum spusese ea. Și, în vreme ce senzosărutul îl

răscolea profund, încercă să-și imagineze cum va fi pseudoviața lor în Senzoreală...

Conceput pentru moarte

Înconjurat de pădure, aștept răbdător venirea serii. Vântul adie printre frunzele stejarilor seculari și întreaga natură pare să se mulțumească cu starea de pace ca de dinaintea Mușcăturii din Măr. Câte o crenguță uscată troznește la răstimpuri, spărgând liniștea moale cu sunetul ei sec, vestitor de moarte. Cu tot calmul din jur, însă, sufletul îmi e cuprins de neputință și-aș vrea să fug de aici, să mă îndepărtez fără să mai arunc în urmă nici măcar o singură privire, căci știu că odată cu venirea serii va veni și ceasul sfârșitului meu. Dar n-o pot face, nu mă pot împotrivi destinului ce mi-a fost hărăzit încă înainte de a mă naște, înainte chiar de a fi fost conceput. Înfruntarea morții de către fiecare ființă umană a reprezentat și va reprezenta, până la sfârșitul timpului, piatra de încercare a vieții. Iar acum a sosit vremea mea, peste mai puțin de o oră va trebui să privesc, la rându-mi, ochii hidoși ai morții ațintiți într-ai mei și, de felul cum voi ști să-i zâmbesc, va depinde renașterea mea. Căci moartea care vine să ne ia nu-i numai o arătare grotescă, menită să ne ducă dincolo ieșiți din minți de teamă, ea e – așa cum zicea

Mama-B – „tipa de la triere”, cea care alege cine merge Acolo și cine Dincolo, cine va reînvia piatră și cine ființă animală, purtătoare de suflet. *„Dar treaba asta nu-i făcută la postul ăla de control de la intersecția celor două drumuri, cel ce duce spre Rai și cel ce duce spre Iad?”* – o întrebam pe Mama-B, iar ea râdea încet și-mi răspundea că sunt tânăr și naiv, că poveștile mi-au împuiat capul și că atunci când voi crește îmi vor fi mai clare lucrurile astea, astfel încât voi ajunge să râd de mine însumi, cel din trecut, iar eu o credeam, știam că așa o să fie, și așa și este. Acum realizez că moartea e cea care „triază” sufletele și-și îndeplinește datoria cu atâta conștiinciozitate și pasiune, încât niciodată n-a greșit, de la Adam și Eva încoace. Și nu va da greș nici în ceea ce mă privește – de fapt, în ceea ce privește sufletul meu-Lui. *„E timpul să pleci, Stephan-C...”,* mi-a zis Mama-B. *„Pădurea te așteaptă...”* Și o lacrimă i s-a prelins de la coada ochiului pe obraz, în jos. Îmi părea rău să mă despart de ea, la fel cum și ei i se rupea inima după mine. Însă durerea ei era oarecum diminuată de toti cei cărora le spusese, la fel ca și mie, *„Pădurea te așteaptă...” „Știu, Mama-B”* – i-am zis. *„Stephan-El trebuie să trăiască.” „Da, băiatule, Stephan-El trebuie să trăiască”* – a repetat ea și apoi a adăugat: *„Ei sunt foarte bine...”* Iar eu am încuviințat alene,

înclinând din cap și spunând din nou: *„Știu, Mama-B.”* Și am plecat, condus de Îngrijitori spre transportor. Pe drum nu am vorbit cu niciunul, de fapt niciunul n-a catadicsit să vorbească cu mine, iar tăcerea lor adâncă m-a pregătit, într-un fel, pentru momentul în care urma să dau ochii cu moartea. Transportorul a străbătut o cale nesfârșită, așa mi s-a părut, călătoria – prima și ultima mea călătorie – părea să nu se mai termine, iar când a oprit, în cele din urmă, unul dintre Îngrijitori a deschis trapa și mi-a făcut semn să ies. *„Du-te, Stephan-C”* – mi-a zis și vorba i-a sunat aspră, așa cum numai Îngrijitorii o au. Am părăsit transportorul și m-am trezit într-un tunel scurt, la capătul căruia se afla o ușă deschisă, dincolo de care urma să-mi întâlnesc propria-mi moarte. *„Rămâneți cu bine”* – le-am urat Îngrijitorilor, iar ei au închis trapa fără să-mi răspundă. *„Să-ți urmezi calea fără șovăire, Stephan-C!”* – mă îndemnase mereu Mama-B și i-am ascultat sfatul. Am pornit către ușă și am pășit afară. Pădurea m-a cuprins de pretutin-deni, plină de pace. Iar adierea vântului printre frunzele stejarilor bătrâni mi-a insuflat o fărâmă de curaj. Nu am privit în urmă, n-am simțit absolut deloc impulsul de a revedea pentru ultima oară ușa tunelului ce se închisese în spatele meu, cea din urmă rămășiță a civilizației din care făceam parte.

„Stephan-El e mai important pentru Omenire” – mi-am spus. *„Ei sunt mai importanți decât toți Stephan-C-ii, Michael-C-ii, Johnnathan-C-ii, Bart-C-ii la un loc!”* Ei sunt oameni născuți din oameni, aparțin categoriei celor ce tind spre Veșnic-Vii. Noi, C-ii, trebuie să murim în locul lor, fiindcă numai ei pot duce mai departe flacăra Civilizației Umane. Toate acestea îmi sunt cât se poate de clare, de o claritate tulburătoare și, chiar de-aș vrea, n-aș putea să mă împotrivesc acestor percepte ce mi-au fost insuflate încă din fragedă pruncie. Menirea mea – și a tuturor C-iilor – este aceea de a prelua în locul Lor împovărătoarea sarcină de a păși pe drumul spre Dincolo, alături de moarte. *„Stephan-C, te simți bine?”* – m-a întrebat introductiv Mama-B, în urmă cu două săptămâni. A intrat la mine în cameră și s-a așezat pe marginea patului, surâzând ușor. Însă nu m-a putut înșela cu un simplu surâs. Am simțit că venise rândul meu, dar Mama-B e bună și am intrat în jocul ei, menit să mă protejeze de șocul vieții. *„Da, Mama-B”* – i-am răspuns, adresându-i, la rândul meu, un surâs. *„Totul e în ordine.” „Ce făceai, băiatule?”* – s-a arătat ea interesată în continuare. *„Eh, câteva ajustări la lucrarea despre fericire...”* – i-am arătat cu un gest foile de hârtie întinse în tot patul. *„Pentru revistă?”* – a urmat ea. *„Nu. Nu-i un simplu eseu. E o lucrare de mai mare*

întindere, pe care aș vrea să o public în volum." Mama-B m-a privit atunci lung, cu ochii ei blânzi încețoșați de lacrimi și a rostit, plină de jale: *„Se pare că nu vei mai avea șansa asta, Stephan-C..."* A vrut să continue, însă n-a mai reușit. Lacrimile au podidit-o dintr-o dată și m-a înlănțuit cu brațele, strângându-mă cu putere la pieptul ei. Am lăsat-o să-și verse amarul, i-am simțit picăturile calde izvorâte din ochi revărsându-i-se în părul meu, iar suspinele ei mi-au sfâșiat sufletul. Mama-B a fost bună cu mine și tocmai pentru asta i-am arătat întotdeauna respect. Ea n-a fost ca Mama-A pe care nici n-ar trebui să o las să îmi revină în memorie. Mama-A s-a comportat cu noi la fel ca Îngrijitorii, rece și posacă, făcându-și strict datoria, fără nicio implicare emoțională în ceea ce ne privea pe noi, C-ii. În cele din urmă, Mama-B m-a eliberat din strânsoare și, ștergându-și ochii cu dosul palmei, a șoptit: *„Ai fost un băiat bun, Stephan-C. Unul dintre cei mai buni băieți ai mei..."* Mi-a apucat mâna și mi-a cuprins-o între palmele ei calde. Apoi m-a privit în ochi. *„Mâine vei fi supus Transferului..."* – a șoptit stins. Am acceptat tăcut, încuviințând încet din cap. Iar ea a adăugat: *„Stephan-El are nevoie de tine..." „E destinul meu, Mama-B..."* – am spus. Am dorit ca afirmația mea să sune ca o alinare, însă a avut exact efectul contrar. Chipul i s-a crispat

și mi-a părut rău că am rănit-o. A închis încet ochii și i-am perceput efortul în încercarea de a înăbuși un nou acces de plâns. *„Nu-ți face griji pentru mine, Mama-B. Un alt Stephan-C îmi va lua curând locul... Și-l vei iubi la fel cum mă iubești pe mine...” „Da, băiatule...”* – m-a întrerupt ea deschizând ochii și trăgându-și nasul. Iar eu am continuat. *„Noi, C-ii, suntem toți la fel. Stephan-C dinaintea mea a fost identic cu mine, cel ce va veni va fi copia tuturor Stephan-C-iilor care-au existat vreodată... Asta-i firea lucrurilor, Mama-B. Nu trebuie să plângi pentru asta.”* A clătinat din cap, fără o vorbă. *„Așa ai plâns după toți?!”* – am întrebat-o. *„Nu...”* – a gemut ea. *„Atunci după mine de ce plângi?” „Ești mai special, Stephan-C...” „Prin ce sunt mai special?”* Mi-a dat drumul la mână și s-a interesat: *„Ce înțelegi tu prin fericire? Cum definești tu fericirea în cartea pe care ai scris-o?”* Am răscolit filele din pat în căutarea celei pe care se afla răspunsul concis la întrebarea ei și, în cele din urmă, am găsit-o și-am început: *„Fericirea este un concept care poate cuprinde o multitudine de definiții, de la senzația de plenitudine intelectuală resimțită în urma unei discuții de un nivel deosebit de înalt, pe parcursul căreia ți se relevă sensul existențial al vieții, până la ultima fărâmă de plăcere izvorâtă din contactul fizic cu o persoană de*

sex opus. Undeva, între aceste limite – dacă se pot numi limite – se află una dintre puținele definiții care dau fericirii adevăratul înțeles; și anume aceea că fericirea este sentimentul de totală satisfacție pe care omul îl percepe în ultima clipă a vieții, atunci când realizează că și-a împlinit destinul hărăzit de Divinitate, împlinindu-și astfel viața...” Mama-B a încercat să surâdă, încă strângând din buze, și m-a mângâiat încet pe păr. *„De aceea ești special, băiatule...”* – a murmurat. *„Fiindcă îți accepți soarta amară și tristă ca și cum ar fi un fapt extraordinar, văzând în deznodământul final modul în care poți atinge fericirea supremă... Ești special pentru că vezi în propria-ți moarte fericirea!” „Da.”* – am aprobat. *„Însă nu o doresc neapărat pentru asta...” „Bineînțeles că nu. Dar o accepți cu seninătate. Ceea ce niciunul dinaintea ta nu a făcut-o!”* Am clătinat din cap cu îndoială. *„Poate n-au fost înțeleși, poate n-au știut să se facă înțeleși.”* Mama-B a oftat și a ridicat din sprâncene. *„Poate...”* – a zis. După care s-a ridicat de pe pat și s-a îndreptat către ușă. Înainte de a ieși s-a mai întors o dată către mine. *„Ne vedem mâine dimineață.”* – i-am răspuns și, în acea clipă, am știut că nu aveam s-o mai revăd decât o dată. Și am plâns. Am plâns până m-a luat somnul. Și a venit ziua următoare, Ziua Transferului. Am fost dus de către Îngrijitori într-unul din

laboratoarele Centrului, am fost supus unei igienizări complete, după care am fost anesteziat. Ceea ce s-a petrecut ulterior s-a păstrat în memoria mea într-un mod alterat, învăluit în ceață, o ceață densă din care nu pot extrage decât fragmente insignifiante... Însă nu am nevoie să-mi aduc aminte. Știu fără a cunoaște cu adevărat. Așa cum fiecare om știe cine este și că este om. Pot descrie prin ce am trecut fără a fi necesar ca toate acestea să se fi înregistrat pregnant în mintea mea. Conștiința mi-a fost încărcată cu fiecare fază a Transferului, fără ca eu să o cer și fără ca ei să o dorească. Fiindcă vine o vreme în viața omului când destinul i se relevă cu atâta claritate încât nu mai e necesară nicio informație exterioară pentru a-l zugrăvi în cele mai mici detalii. Iar firul destinului meu a început să se desfășoare cu repeziciune chiar în acea dimineață. Știu fără a cunoaște că am fost dus într-o sală de operații, așezat pe o masă chirurgicală, întors cu fața în jos... Știu fără a cunoaște că alături de mine, pe o altă masă chirurgicală, se afla Stephan-El, cel care avea nevoie de viața mea pentru Veșnic-Viața lui. Și miezul de viață mi-a fost extras din interiorul coloanei vertebrale și i-a fost implantat lui Stephan-El. Iar eu l-am preluat pe al Lui. Miezul de viață care era pe sfârșite. Operația a durat câteva ore bune, iar în final

totul a ieșit perfect, așa cum tot mereu ieșise. Stephan-El urma să trăiască încă o viață, viața unui nou Stephan-C, iar eu, Stephan-C, urma să închei viața Lui, a unicului Stephan-El. Așa stătea în firea lucrurilor. Era destinul meu și era destinul lui, îngemănate pentru Veșnic-Viață. După cinci zile m-am întors în odaia mea. Însă cu viață pentru mai puțin de două săptămâni. De-acum, pădurea mă aștepta... Și iată-mă aici, în pădure, înconjurat de pacea stejarilor bătrâni, mângâiat de vântul cuminte pe trupu-mi gol, așteptând să dau ochii cu moartea. Moartea lui Stephan-El. Și moartea mea. Pădurea m-a așteptat, așa cum i-a așteptat pe toți C-ii Centrului, Pădurea-Cimitir, Pădurea-C-iilor plină de oasele albite de vreme ale fraților mei, clone sacrificate pentru Veșnic-Viața oamenilor născuți din oameni... Căci Ei sunt mai importanți pentru Omenire. Destinul lor este să trăiască Veșnic-Viața, al nostru să purtăm către Dincolo moartea lor. Dar în fața Morții, care ne așteaptă până la urmă pe toți – și pe noi și pe Ei –, cine va fi îndrumat prin „triere” spre Acolo și cine spre Dincolo? în curând voi afla răspunsul. Peste foarte puțin timp, voi ști... dacă sunt un Stephan-C sau un Stephan-El. Căci oameni suntem toți. Iar răspunsul mă va învălui în aceeași clipă cu Moartea...

Castele din nisip uscat

Sunt o persoană onestă, așezată, am locul meu de muncă, am casa mea, nevastă și doi copii, însă, domne, trebuie s-o spun odată: ce-au de gând ăștia din conducere cu străinii, domne, ce-au de gând?! Că mergi pe stradă, ziua-n amiaza mare și nu mai știi de-i de-al tău ori vreun spurcat de străin! Hai, că seara-i mai bunghești, au pielea-aia de strălucește-așa, slab, în întuneric, da' cine mai are curaju' să iasă noaptea pe stradă de când cu pățania ălora din gașca lu' Ciungu'?! Că și nenorocitu' ăla, dacă stai bine să judeci, parcă-parcă te-ai bucura că i-au tras-o, lui și alor săi, că pândeau golanii serile și tăbărau pe nevestele și fiicele noastre... Au zis că le merge la fel și cu alea... cu străinele, proștii! Nu și-au dat seama, tâmpiții, cu cine au de-a face! Acu' zac cu toții în spitale, care mai de care mai prăjit, am auzit că doi dintre ei au și mierlit-o, cine știe câți 'or mai scăpa din unșpe?! însă mi-e milă, ce naibii, sunt totuși oameni... Atunci când au luat-o pe coajă, lumea din oraș s-a adunat în grupuri, în piețe, pe străzi, dar autoritățile au zis că să-i lăsăm în pace pe străini; nu le facem nimic, nu ne fac nici ei nimic, că ce, suntem orbi, nu

vedem?! Că așa cum au venit, tot așa se vor duce. Dar vremea trece și ei, tot mai mulți, domne, tot mai mulți! Trebuie să facem ceva, să-i alungăm, să ne lase odată liniștiți, asa cum eram...!

Se zvonește că vreo câteva familii au încercat s-o-ntindă din oraș, da' acolo unde-au ajuns, 'ce c-au dat tot peste străini, și-au stat pân-au văzut că e la fel, apoi s-au întors la casele lor. Se pare că lumea-ntreagă a fost invadată de ei, da' ziarele nu spun nimic despre asta. Ce să mai vorbesc de radio și televizor!? Care-o fi motivul, nu știu, dar cred că, probabil, să nu provoace panică în rându' populației, de parcă populația n-ar fi și-așa destul de panicată. Da' până la urmă trebuie să se ia măsuri, c-așa nu mai merge...

Fiică-mea a venit acu' câteva zile acasă și mi-a spus că un străin a intrat în măcelărie și a cumpărat carne. 'Ce că măcelaru' l-a servit fără să facă nazuri, de teamă, ori din nepăsare, nu știu, că eu n-aș fi făcut asta indiferent ce s-ar fi întâmplat. Ce, de-acu' ăștia au de gând să ne ia și mâncarea de la gură!?

Apoi fiu-meu, care n-are decât cinci ani, apare ieri seară în casă și-mi zice că s-a jucat în parc cu unu' din copiii străinilor, că ăla i-a arătat nu'ș ce șmecherie, o năzdrăvănie cu un castel de nisip, da' că nisipu' era uscat, că a-ncercat și el să facă la fel, da' nu i-a ieșit.

Niciodată nu mi-am văzut băiatul atât de bucuros...

N-am idee ce-au în tărtăcuțe străinii-ăștia până la urmă, da' știu că de vom mai sta cu mâinile în sân s-ar putea că-ntr-o zi să ne trezim că muncim pentru ei, iar mie unu' chestia asta nu-mi place deloc. Nu c-aș fi cumva, cum zic ăia?, xenofob, rasist, Doamne-ferește!, da' dacă e să trăim împreună, atunci să ne spună și nouă, nene, de unde vin, să pună osu' la muncă, domne, alături de noi. Da' așa, nu tu identitate, nu tu os la treabă, nu tu nimic! Doar încurcă lumea și ametește mințile oamenilor.

Povestea un coleg, la serviciu, în pauza de masă, sus pe schele, că-ntr-o noapte, pe la două, făcea și el cu nevastă-sa, deh, așa cum fac oamenii noaptea. Și-odată femeia s-a tras de sub el, făcându-i semn spre fereastră. Omu' 'ce s-a-ntors, a privit într-acolo și l-a văzut, domne, l-a văzut pe străin afară, lângă geam, uitându-se la el. Strălucea nenorocitu-n bezna de-afară și-și lipise nasu' de tot, cică, de sticla ferestrei; însă nu faptu' că se uita la ei cum se iubea' i-a uimit pe bieții oameni, ci cum stătea tembelu' acolo, că locuiau la etaju' nouă și n-aveau balcon la dormitor! Domne, dacă sunt în stare să zboare-așa, ca păsările, să plutească-n aer fără niciun aparat, de ce nu vin, nene, să facă zidărie-n locu' meu, că n-ar mai avea

nevoie de schele și de alte alea!? Și-apoi, ce-i interesează, nene, pe ei, ce facem noi noaptea? Ce, n-au și ei femeile lor!?...

Nevastă-mea, deunăzi, la masă, mi-a povestit că avea o prietenă la slujbă, mai bătrână ca ea, care are un băiat de vreo două’ș’unu de ani; și cică fii-su ăsteia s-a-ndrăgostit, nebunu’, d-una d-asta, de-o străină, tânără ’ce, frumoasă, care trecea zi de zi prin cartier pe la el. Puștiu’ se pare c-ar fi urmărit-o o dată, să vadă un’ se duce, ca să intre-n vorbă cu ea. Cică s-a-nvârtit gagica în juru’ câtorva blocuri, pe vreo patru-cinci străzi și că nebuna făcea același drum toată ziua, fără să bage pe cineva-n seamă. Când s-a-nserat, băiatu’ și-a luat inima-n dinți și s-a apropiat de ea. Se pare că i-ar fi mărturisit c-o iubește sau ceva de genu-ăsta și atunci tipa s-a oprit, l-a privit, cică, vreme de câteva clipe și i-a strigat că „Nu!!!”, că așa ceva nu trebuie să se întâmple, că e singurul lucru care nu trebuie să se întâmple! Și-a dispărut, brusc, așa cum apar ei de obicei... Puștiu’ i-a zis lu’ mă-sa și ea s-a întrebat de ce naiba, ce, n-are voie băiatu’ să se-ndrăgostească? Ce-are iubirea, ce-are, că e cel mai curat sentiment?! Dacă străinii ăștia vor să trăiască aici, cu noi, printre noi, atunci să învețe ce e iubirea, poate că asta-i singura cale care-ar putea duce la înțelegerea dintre rasele noastre...

***

Am ieșit afară, în stradă; rar trecea lume, câte un străin, doi... Mă duc în parc, unde se joacă fiu-meu. E la groapa de nisip, ca în fiecare zi, iar lângă el, iată-l, e pușt iu’ străin, ăla cu castelul de nisip uscat; îl poți recunoaște ușor, căci nu s-a maturizat încă, n-a crescut într-atât încât pielea să îi devină umană, stă pe fața lui mică atârnând în falduri transparente, lipsite de frumusețe, i se văd și vinișoarele albastre de sânge pulsând slab sub ea. Mă apropii și pușt iu-meu mă recunoaște, venindu-mi în întâmpinare. Străinu’ rămâne acolo și-și continuă joaca. Mă așez pe marginea gropii și-l privesc; e fascinant ce face, recunosc! Cu vârfu’ degetelor lui mici alege firicele uscate de nisip și le presară peste o formă invizibilă, granulele se prind de formă, magnetizate parcă, și-ncet-încet iese la iveală un castel de toată frumusețea. Abia acu’ pricep bucuria băiatului meu, atunci când mi-a povestit prima dată... Mă întorc spre el și-l întreb dacă-i place ce-a făcut străinu’. Îmi răspunde că-i place, da’ că i-ar plăcea și mai mult dacă ar putea face și el la fel, însă prietenu’ lui nu vrea să îi arate. Apoi îi mai pun o întrebare: i-ar părea rău după nou’ tovarăș de joacă dac-ar părăsi lumea noastră? Se-n- tristează și îmi spune că s-ar

simți groaznic, fiindcă-l iubește ca pe propria soră. Puștiu' străin sare deodată-n sus, se uită la fiu-meu și strigă „Nu!!!", după care dispare de parcă nici n-ar fi fost. În urma lui rămâne numai castelul de nisip uscat... Cu timpul, va dispărea și ăsta, granulele vor fi luate de vânt și groapa va redeveni ceea ce a fost.

Îmi apuc băiatu' de bărbie și-l întorc cu fața spre mine. Are lacrimi în ochi și nu pricepe de ce-a plecat străinu', îi pare rău după el și-l mai întreb încă o dată: „Chiar ai ținut la el?". „Da", îmi răspunde și începe să plângă. Îl trag mai aproape de mine și-i strâng căpșoru' gingaș la pieptu' meu. Îl las să-și verse lacrimile, fiindcă de-acu' știu că am găsit soluția. Dar oare vom fi în stare să-i iubim cu-adevărat?!...

Extra-terestrul

Mama a fost inconștientă! Afirm acest lucru cu o convingere de nezdruncinat, chiar dacă alții ar putea-o categorisi doar o femeie lipsită – într-un anumit moment al vieții – de responsabilitate. A da naștere unui copil în vremurile noastre înseamnă asumarea unor sarcini ce trebuie duse la bun sfârșit indiferent câte greutăți ar necesita acest lucru. Nu știu dacă întotdeauna a fost așa, dacă toți oamenii au gândit astfel de-a lungul timpului, însă e cert că mama, în urmă cu douăzeci și opt de ani, n-a făcut-o!

Povestea venirii mele pe lume a fost, probabil, cea mai mediatizată de la Caesar încoace, căci sunt primul om născut în spațiul extra-terestru. Da, eu sunt primul extra-terestru!

Nașterea mea nu a fost parte integrantă dintr-un program științific, așa cum ați fi tentați să credeți, ci, pur și simplu, hotărârea nebunească a mamei de a păstra și a duce până la final o sarcină, doar din plăcerea de a se numi cea dintâi femeie care a făcut acest lucru în spațiul cosmic! Și, pe lângă asta, de a se mândri cu progenitura ei – prima ființă

umană născută în condiții de imponderabilitate, departe de binefacerile gravitației terestre.

Pentru asta o urăsc și o voi urî întotdeauna! Pentru incredibila ei inconștiență, pentru tot chinul la care m-a supus atâția ani, fără măcar să-i pese, fără măcar să se întrebe dacă eu aș fi fost de acord cu așa ceva... Nici măcar tatăl nu mi-l cunosc cu precizie, fiindcă toți cei cinci bărbați care formau echipajul stației orbitale au „contribuit”, într-o mai mică sau mai mare măsură, la definitivarea planului diabolic al mamei. Tot acest complot a fost pus la cale fără știrea celor de la sol și nici acum nu-mi pot închipui cum de nu și-a dat nimeni seama de sarcina mamei?! Din buletinele de analize ar fi trebuit să reiasă că ceva nu e în regulă cu starea ei fizică, dar poate că au lucrat toți șase la falsificarea lor, ori cine știe la ce nenorocită de mașinațiune au recurs, căci eu n-am aflat niciodată.

Treaba e că până la urmă m-am născut, iar mama n-a mai apucat nici să se mândrească cu mine, primul copil extra-terestru, nici să se fălească cu fapta ei ieșită din comun. A murit la câteva zeci de minute după naștere și nu știu dacă a fost cineva care să fi plâns după ea. Eu, în niciun caz, n-am făcut-o...

Cei cinci tați ai mei au fost nevoiți să dea în vileag tragica și incredibila întâmplare, dar a

mai durat încă nouă zile până ce o navetă a venit cu un echipaj de schimb pentru stație. Eu, unul, nu știu cum am supraviețuit acele nouă zile și nici n-am avut ocazia să-l întreb pe vreunul dintre tați. Dar asta n-are prea mare importanță... Chestiunea care, într-adevăr, înseamnă ceva, e viața mea ulterioară. Este viața mea de până acum! Ceea ce contează și a contat mereu a fost și este chinul meu perpetuu, faptul că nu am fost niciodată altceva decât un exemplar de laborator, crescut de medici, îngrijit de asistente, lipsit de apropierea unor prieteni adevărați, eliminat din viața normală, de zi cu zi, a oamenilor normali, aruncat cu bună știință undeva, în afara a ceea ce înseamnă existență umană adevărată... Lucrurile acestea dor, dor extrem de tare, probabil că m-au durut dintotdeauna, iar rănile pe care le-au făcut sufletului meu nu vor fi în veci vindecate! Și totul datorită iresponsabilității unei femei ce nu a meritat niciodată apelativul „mamă”...

Faptul că m-am născut în imponderabilitate a constituit cauza bolii mele de oase, o fragilitate a scheletului care nu mi-a permis niciodată să fiu un om întreg. Unicul meu univers cunoscut este o cameră, o simplă cameră cu imponderabilitate creată artificial și toate preocupările mele se rezumă, în fapt, la una singură: aceea de a învăța, de a acumula

cât mai multe cunoștințe, în baza unui program bine stabilit de către cei care mă au în grijă. Nu știu la ce-mi vor folosi lecțiile și testările la care iau parte zilnic, dar sunt convins că tot ce fac ei cu mine are un scop bine definit. Am încercat deseori să ajung la o concluzie în ceea ce privește propriu-mi viitor, comparând domeniile de studiu în căutarea sensului ezoteric pe care ei îl dau vieții mele, dar, din nefericire, nu am ajuns la niciun rezultat edificator; tot ce am reușit să aflu a fost că dețin o grămadă de cunoștințe din toate domeniile, că mă pot considera – fără teama de a greși – unul dintre cei mai bine educați tineri de vârsta mea.

Însă lucrul ăsta nu mă încălzește cu nimic. Chiar dacă pentru mulți sunt demn de invidiat, chiar dacă în programul științific al cărui principal protagonist sunt s-au investit sume enorme de bani, cine-mi poate dărui mie contemplarea unui răsărit de soare în natură, ce poate înlocui picăturile călduțe ale unei ploi de vară pe pielea-mi goală, cine-mi poate da plăcerea mersului desculț prin iarba grasă și umedă a unei câmpii sălbatice, ce om are puterea de a-mi dărui tot ceea ce ceilalți oameni au doar prin simplul fapt că sunt născuți pe Pământ și nu în afara lui?

Aș putea fi întrebat: „Ce nevoie ai de toate acestea dacă nu le-ai cunoscut niciodată?”. Ei

bine, în acest caz, aș răspunde strigând din toate puterile: „Vă înșelați! Vă înșelați cu toții! Port în mine dorința de natură, port în mine dorința de a fi asemeni celorlalți, port în sufletul meu toate atingerile ploii și ale ierbii, ale razelor de soare și ale brizelor de primăvară! Toate acestea se transmit ființei umane dincolo de rațiune, în miezul fiecărei celule ce o compune, toate acestea reprezintă o verigă în lanțul de ADN, fără de care omul nu ar fi cu adevărat om!”.

Nimeni nu poate ști mai bine decât mine cât de legat e omul de lumea sa, nimeni nu poate înțelege dezrădăcinarea pe care o resimt în fiecare clipă a vieții, eu, un exclus fără de voie.

Deseori stau și meditez la rostul meu pe lume, la incredibila povară ce mi-a fost dat s-o port până la sfârșitul zilelor, și singura ieșire din această situație mi se pare a fi părăsirea definitivă a Pământului. Nu-l pot avea, aici nu sunt întreg, aici nu-mi pot regăsi adevăratul eu, iar dacă Pământul reprezintă pentru mine intangibilul, atunci poate că spațiul cosmic mi-ar putea reda împlinirea pe care n-o pot atinge niciodată aici... Sunt însă suficient de realist ca să-mi dau seama că nu-mi sunt propriul stăpân, că nu pot hotărî ce voi face mâine, poimâine sau peste un an, așa cum niciodată – încă înainte de a mă naște – n-am făcut-o.

În pofida acestui lucru, sunt decis să-i propun doctorului Julles să mă trimită în spațiu, undeva, pe o stație orbitală, poate chiar pe cea pe care mama mi-a transmis existența ei mie. Realizez că-i o copilărie ceea ce gândesc, dar n-am de ales, altceva nu-i de făcut.

***

N-a mai fost nevoie de intervenția mea. Doctorul Julles mi-a transmis hotărârea Agenției în ceea ce mă privește: voi fi trimis pe noua stație orbitală „Orpheus”, cu statut de cercetător principal și – cu acordul meu – locatar permanent.

Am primit știrea cu o senzație ciudată de bucurie amestecată cu tristețe, un amalgam de nostalgii după lucruri niciodată atinse și nu pot spune că mi-a fost ușor. După douăzeci și opt de ani într-o încăpere ermetic închisă, faptul că urmează să te muți în alta, aproape identică, nu-i menit să te entuziasmeze peste măsură, chiar fiind în situația mea. Asa că, cu fiecare oră ce mă apropie de momentul decolării, în sufletul meu se cască un gol care nu-i suficient de rapid umplut de frenezia plecării... Și doare! Al naibii de tare doare!...

Din clipa în care doctorul Julles mi-a adus vestea, am fost și voi fi supus la tot felul de teste, am răspuns și voi răspunde la o mulțime

de întrebări și abia acum realizez rostul anilor petrecuți învățând, abia acum îmi dau seama cât de folositoare îmi vor fi toate aceste cunoștințe acumulate, nu de puține ori, împotriva voinței mele. Acolo, sus, voi avea o mulțime de sarcini de îndeplinit, acolo, sus, îmi voi găsi, în sfârșit, împlinirea, rostul meu pe lume...

Cu toate acestea, de pe acum simt o undă de tristețe ce mă împresoară din ce în ce mai puternic gândindu-mă la despărțirea de cei care m-au crescut, de cei care au avut grijă de mine, de doctorul Julles, care m-a înțeles întotdeauna, de Diana – buna mea bonă –, care mi-a făcut copilăria mult mai ușoară, de Patrick, profesorul meu de educație fizică, în prezența căruia am petrecut cele mai fericite clipe, de... ei bine, de Fiona, tânăra asistentă care a venit acum doi ani...

M-am îndrăgostit de ea... Și Fiona s-a îndrăgostit de mine. Și nimic nu poate egala plăcerea izvorâtă din durerea acelei iubiri imposibile! Acum un an, Fiona a plecat. Și nu s-a mai întors niciodată...

Toți aceștia... Și mulți alții... Îmi vor lipsi. Dorul de ei mă va atinge odată și-odată, și-n acele momente sunt convins că voi plânge. Voi plânge ca un copil, voi vărsa lacrimi după ceva ce am avut și nu voi mai avea niciodată... Dar

poate c-o să fie mai bine așa. Trebuie să fie! Va fi!

***

A fost nevoie de un modul cu totul special, creat și dotat cu instalații necesare numai mie, care să mă transporte pe orbită. Dar, cu toate acestea, lansarea a fost un coșmar; trupul mi-a fost chinuit de dureri insuportabile de oase, fiindcă, oricât de izolat aș fi fost în cutia mea cu imponderabilitate, accelerația care a fost necesară pentru înfrângerea gravitației mi-a provocat cele mai crunte chinuri pe care le-am simțit vreodată.

Însă au trecut, s-au dus... Așa cum s-au dus și cei trei co-echipieri care m-au însoțit pe navetă și m-au ajutat să mă instalez pe stație. Cu toții au fost îndatoritori față de mine, însă am simțit prin toți porii ființei artificialitatea comportamentului lor, zâmbetele lor de complezență și izul de superioritate pe care n-au reușit să-l mascheze cu nimic, în pofida tuturor eforturilor lor. Din aceste motive, m-am bucurat când naveta s-a îndepărtat de stație și s-a pierdut dincolo de discul uriaș al Pământului. Iar singurătatea în care am rămas mi-a umplut sufletul ca un balsam universal al tuturor suferințelor prin care trecusem până atunci. Și m-am simțit liber. Liber cu adevărat!

Niciodată nu împărtășisem senzația acestei singurătăți totale, îmbătătoare și excitantă pentru mine, cel care vreme de douăzeci și opt de ani fusesem permanent înconjurat de oameni, de oameni diferiți mie, ce nu urmăreau decât finalizarea unui proiect al cărui principal protagonist eram eu, o altă mașină în inventarul deosebit de bogat al instalațiilor lor spațiale. O mașină umană, ce-i drept, însă tot o mașină.

Realizarea acestui fapt mi-a aprins în cuget o sămânță de aversiune față de ei, de pământenii adevărați și, vreme de câteva clipe, am fost gata să o accept, să o integrez în paleta de sentimente nutrite oamenilor născuți pe Pământ. Însă sufletul meu s-a revoltat și am respins unda aceea de ură ce-mi zdruncinase echilibrul interior.

Am tras adânc aer în piept și m-am apucat de treabă. Mi-am cercetat habitaclul până în cele mai insignifiante unghere, vreme de câteva ceasuri, iar când am purtat prima convorbire cu cei de la sol, m-am simțit atât de integrat în decorul înconjurător, de parcă aș fi viețuit acolo de ani de zile.

Cunoștințele acumulate și-au arătat repede roadele și, cu fiecare oră care trecea, senzația că mi-am găsit, în sfârșit, rostul vieții se accentua și devenea liantul menit să îmi închege sufletul labil. Deveneam tot mai

puternic în interior, iar senzația că acum eram folositor omenirii întregi mă întărea, îmi dădea putere, îmi oferea forța de care atâta amar de vreme avusesem nevoie. Eram prima ființă umană care-i putea spune spațiului „acasă”!

***

A trecut o lună de când mă aflu aici și am sărbătorit evenimentul preparându-mi un tort cu multă frișcă și căpșune întregi, așa cum îmi place mie. Povestea preparării ar putea figura în repertoriul de gaguri al celui mai celebru circ și sunt convins că dacă managerul acestuia ar fi asistat la ea, mi-ar fi oferit pe loc un contract. În pofida eforturilor mele, n-am fost în stare să opresc frișca să se împrăștie peste tot, iar căpșunele, ei bine, ele au devenit mici planetoizi plutind liber prin bucătărie... Însă cel mai tare m-am amuzat atunci când am mâncat tortul, și nimic din experiențele mele precedente nu poate egala enormul val de ilaritate în care m-am afundat în acele momente. M-am simțit bine, m-am simțit mai bine ca oricând și nu cred că a existat vreodată vreo altă persoană căreia prepararea și mâncarea unui tort să-i fi produs atâta haz...!

Dar bucuria mea a fost umbrită, în finalul acelei zile, de hotărârea Agenției de a trimite pe „Orpheus” un alt astronaut. Vestea mi-a

parvenit prin gura unui tehnician rece și distant, care nu mă cunoscuse niciodată și care m-a tratat ca pe câinele său de acasă. L-am înjurat și a făcut ochii mari, amuzându-se în spatele obișnuitei afirmații: „Așa am primit ordin!”.

Naveta urma să sosească peste opt zile și, în tot acest timp, mi se ordona să pregătesc habitaclul pentru încă o persoană. „Orpheus” avea o capacitate de cinci membri, care puteau supraviețui, cu rezervele de hrană, apă și aer, timp de un an și jumătate. Am cerut date suplimentare despre cel ce urma să-mi fie companion, dar tehnicianul mi-a răspuns că nu este abilitat să-mi furnizeze astfel de informații...

Asta m-a scos din sărite și am întrerupt imediat legătura cu el. Faptul că un om *adevărat* urma să intervină în viața mea ca un musafir nepoftit mă răscolea profund, aruncându-mă în apele negre și reci ale disperării. Nu puteau să-mi facă așa ceva! N-aveau voie să-mi facă asta! Și am luat hotărârea să nu particip cu nimic la cuplarea navetei cu „Orpheus”, să nu-l ajut nici măcar cu un deget. Cu ce drept îmi aruncau în spate un intrus, cu ce drept îmi băgau pe gât o persoană pe care n-o doream, pentru ce îmi violau existența care o apucase, cât de cât, pe un drum curat, lipsit de denivelările ce-mi

marcaseră viața până atunci? Nu, nu aveau voie să-mi facă asta!...

Toate cele opt zile am stat degeaba, n-am făcut nimic altceva decât să citesc, să mă joc pe calculator, să mănânc și să dorm. Am lăsat baltă toate cercetările în curs și apelurile repetate ale celor de la Centrul de Comunicații al Agenției au rămas fără răspuns. Nu mă mai interesa nimic și decisesem ca, în clipa în care naveta avea să vină, să mă retrag într-o mutenie și o imobilitate de nepătruns, să răspund printr-o incomunicabilitate extremă tuturor încercărilor lor de contact. Și dacă, în pofida comportamentului meu, aveau să mi-l lase pe cap pe companionul anunțat, ei bine, eram ferm hotărât să-i fac viața așa de amară și imposibilă, încât să-și dorească reîntoarcerea pe Pământ după numai o săptămână alături de mine.

În același timp, însă, eu-ul meu interior îmi spunea că nu e bine ce fac, că o a doua persoană pe „Orpheus” s-ar putea transforma într-un prieten deosebit, că singurătatea ce mă înconjura va deveni, la un moment dat, de nesuportat, că m-aș putea îmbolnăvi într-o zi nefastă și el ar reprezenta salvarea vieții mele, că împreună cu un alt individ viața pe stație se va schimba în bine, și nu în rău...

Senzațiile contradictorii mă transformară într-un uriaș câmp de luptă și, în clipa în care

am zărit naveta, am deschis canalul de comunicație și i-am asigurat că vor avea tot sprijinul din partea mea.

— Ce s-a-ntâmplat cu tine, băiatule? am auzit vocea caldă a doctorului Julles, îngrijorată.

Am oftat și am înghițit nodul de emoție ce mi se proptise deodată în gât, blocându-mi respirația. Îl aduseseră la Centrul de Comunicații pentru a lua legătura cu mine. Și abia atunci am realizat cât de dor îmi era de el, cât de mult îmi lipsea acel om.

— Nimic, i-am răspuns gâtuit și am lăsat o lacrimă caldă să mi se scurgă în jos pe obraz. O toană, Julles! Numai o toană...

El a zâmbit ușor și a clătinat dezaprobator din cap.

— O toană care a înnebunit o întreagă Agenție Spațială timp de-o săptămână!...

— Îmi cer scuze, am murmurat spășit. Acum totul e în regulă.

Doctorul m-a privit secunde lungi și probabil că imaginea chipului meu pe ecranul din fața lui trebuie că părea deosebit de jalnică, nebărbierit și ciufulit cum eram, cu cearcăne mari în jurul ochilor înecați în lacrimi.

— Mi-e dor de tine, Julles...

Și-a strâns pleoapele cu putere, încercând să își rețină și el lacrimile, însă n-avu sorți de

izbândă și mărgelele transparente și calde se scurseră pe obrajii săi bătrâni și ridați.

— Te simți singur, băiatule?

— Până acum nu, i-am spus adevărul. Până acum chiar m-am simțit bine...

— Nu mă minți, Shawn?!

— Pe tine Julles, niciodată. Numai că... revederea asta m-a tulburat peste măsură. Abia acum îmi dau seama cât de dor îmi e de tine...

A încuviințat din cap.

— Și mie, copile, și mie mi-e dor... Și-a șters obrajii cu dosul palmei și apoi a continuat: Hai să ne ocupăm de lucrurile serioase acum, vrei?

Am aprobat printr-o înclinare a capului, dar n-am scos nicio vorbă.

— Naveta urmează să ajungă la tine peste... treizeci și șapte de minute. Ești pregătit pentru cuplare?

— Voi fi, i-am răspuns cu siguranță în glas și, în același timp, degetele au început să-mi alerge peste butoanele și comutatoarele de pe consola din fața mea, readucând la viață sistemele externe de andocare.

Doctorul Julles surâse mulțumit și în cadru apăru un al doilea chip, cel al generalului Homet.

— Shawn! răsună glasul său strident, cu inflexiuni metalice. Ce naiba ai făcut acolo,

fiule, că ne-ai scos peri albi de-o săptămână încoace!?

N-am știut ce să-i răspund și nici el nu se obosi să aștepte așa ceva de la mine. Continuă, cu o enervare prost disimulată:

— Am crezut că întreaga misiune va fi compromisă, dar, slavă Domnului, acum am convingerea că totul va ieși bine până la urmă!

— Vă asigur, domnule general! am replicat rece și am realizat că în joc sunt milioane de dolari.

— Bun! Bine! Așa te vreau, Shawn!...

— Acum, dacă nu vă supărați, am foarte mult de lucru! l-am expediat cu răceală, privindu-l drept în ochi. Naveta de pe Pământ se apropie și trebuie să mă ocup de andocare...

— O.K., Shawn! acceptă Homet. Ai grijă, să iasă bine!

— La revedere, Julles! i-am spus doctorului surâzând cu tristețe.

— Pe curând, băiatule!...

Și am întrerupt legătura.

Peste o oră și douăzeci și opt de minute am deschis ușa habitaclului, lăsându-i pe cei cinci astronauți să pătrundă pe „Orpheus”. Și, odată cu ei, pe Fiona!...

***

Dacă există cineva care poate pune în cuvinte toate emoțiile care m-au bombardat, pur și simplu, în acele momente, în niciun caz nu eu sunt acela.

Am rămas rece la saluturile și îmbrățișările echipajului navetei, fără să-mi pot dezlipi ochii de chipul primei femei pe care o iubisem în viața mea. Colonelul Cohen, șeful echipajului, a realizat primul starea de buimăceală în care mă găseam și, cu un semn discret, și-a îndemnat coechipierii spre modulul următor, lăsându-mă singur cu Fiona.

— Ce cauți aici?!... am întrebat-o gâtuit de emoție.

S-a apropiat de mine și plutirea ei m-a făcut să o asemuiesc, preț de o clipă, cu o zână din poveștile pe care mi le spunea „mama Diana” în anii copilăriei. Pe față i se întipărise un zâmbet exprimând bucurie și tristețe în același timp, iar ochii îi străluceau datorită lacrimilor ce se zbuciumau în ei, gata să se reverse pe obrajii frumoși.

— Shawn..., a murmurat stins și brațele ei m-au înlănțuit, într-un gest exprimând tot dorul din lume.

Și-atunci, în mine s-a aprins din nou flacăra ce mocnise atâta vreme, de la plecarea ei în urmă cu mai bine de un an și jumătate. Dragostea pentru ea a reizbucnit, cu atâta forță de astă dată, încât un vârtej minunat mi-

a cuprins capul și am lăsat buzele-mi dornice să se unească cu ale ei, într-un sărut pe care numai Romeo și Julieta l-ar putea descrie în toată plenitudinea sa.

— Tu ești companionul anunțat?! am întrebat-o după un minut lung cât veșnicia, iar întrebarea mea a sunat mai degrabă a constatare, o concluzie fără urmă de îndoială.

Iar ea mi-a răspuns simplu:

— Da...

***

Lucrurile mergeau cum nu se poate mai bine. Viața mea își găsise făgașul optim și se părea că nimic nu va mai tulbura pacea ce cuprinsese stația „Orpheus”, casa mea și a Fionei. În fața colonelului Cohen și a tuturor celor de la Centrul de Comunicații al Agenției Spațiale, mă unisem cu Fiona pentru vecie prin sfântul simbol al căsătoriei. Primul om născut în spațiu și prima căsătorie în afara Pământului; eveniment epocal pentru mass-media de pe toate meridianele și ocazie de neratat pentru Agenție de a mai scoate ceva bani, așa că de-abia după câteva zile am aflat că ceremonia noastră fusese transmisă pe întreg Pământul, miliarde de oameni participând la ea prin intermediul televizoarelor, martori de toate naționalitățile

păşind alături de noi într-o nouă etapă a vieţii unei fiinţe umane. Devenisem, astfel, două persoane extrem de cunoscute şi lumea întreagă avea să stea cu ochii pe noi ani buni de-aici înainte, până când un alt eveniment avea să le capteze atenţia, ceva cu mult mai interesant şi mai fascinant decât o căsătorie în spaţiul extraterestru.

La două săptămâni după plecarea navetei, când lucrurile au început să se aşeze şi rutina a prins a-şi arăta colţii plicticoşi, am avut cu Fiona prima discuţie mai aprofundată asupra vieţii noastre viitoare. Ea nu simţise nevoia de aşa ceva, însă eu consideram că trebuie lămurite unele aspecte, pentru a evita mai târziu diferendele ce s-ar fi putut ivi datorită situaţiei speciale în care ne găseam. Şi, printre multele probleme pe care le-am supus dialogului, am ajuns, în cele din urmă, la cea care mă frământase în fiecare seară, înainte de a adormi.

— Vrei să avem copii, Fiona? am întrebat-o direct.

A rămas o clipă pe gânduri şi a zâmbit cu căldură, învăluindu-mă cu privirea-i drăgăstoa-să.

— Bineînţeles că vreau, Shawn! Ce poate fi mai minunat într-un cuplu decât prezenţa unui copil?

Am tras-o mai aproape de mine și am privit-o direct în ochi.

— Nu știu cum să încep...?! am murmurat. În mine există dorința de a avea urmași, însă, în același timp, ceva îmi spune că dacă vom face acest pas, vom da naștere unei ființe care nu se va bucura cu adevărat de viață, așa cum se bucură orice copil născut pe Pământ...

— Te înțeleg, Shawn, m-a întrerupt ea. Știu foarte bine prin câte ai trecut și mai știu că nu vei putea să suporți ca fiul sau fiica noastră să îndure ce ai îndurat tu, însă gândește-te la următorul lucru: trăim pe stație și de-acum încolo „Orpheus” va fi casa noastră, până la moarte. Așa că, la fel de bine, poate fi și casa copilului nostru!

— Lucrurile nu sunt așa de simple, Fiona, am replicat. Ce-i putem oferi copilului aici? Un spațiu locuibil insuficient, o hrană aproape cu totul diferită de cea normală, aer din rezervoare...

— Dar el nu le va cunoaște pe celelalte, Shawn! interveni ea din nou. Se va naște în acest mediu și, pentru el, acesta va reprezenta firescul!

Am oftat și am încercat să nu dau în vileag faptul că deja luasem o hotărâre.

— Vom mai discuta, Fiona...

— Ești indecis, îmi reproșă ea cu răceală în glas. Ceea ce nu-mi convine, Shawn. Așa cum

am hotărât în privința celorlalte lucruri, hai să luăm o decizie și în această privință. Acum!

Am clătinat din cap în fața încăpățânării ei și am oftat.

— Ei bine, nu vreau ca acest copil să se nască!

M-a fixat cu o privire rece, pentru prima dată de când o cunoșteam și lucrul acesta m-a durut, s-a înfipt în inima mea asemeni unui ghimpe uriaș și trupul mi-a fost cutremurat de un fior.

— Este o hotărâre definitivă? m-a întrebat scrâșnind din dinți.

Am încuviințat din cap, fără să pot rosti vreo vorbă. Însă ea nu se mulțumi numai cu atâta. Vru să mă audă și insistă, la fel de glacială.

— Răspunde-mi, Shawn!

— Da! i-am zis și glasul mi-a răsunat ciudat în incinta ermetic închisă.

S-a proptit cu piciorul în perete și și-a luat avânt, îndepărtându-se.

— Să te ia naiba, Shawn! am auzit-o, în vreme ce trecea prin ușa rotundă în celălalt modul. Să te ia naiba!...

***

Din acea zi, viața n-a mai fost aceeași. Oricât am încercat să atenuez pagubele produse de acea discuție, n-am reușit să fac

mare lucru. Fiona mă trata cu o răceală prost disimulată și, chiar dacă își îndeplinea obligațiunile de soție, între noi nu mai exista fiorul acela de dragoste pură, dincolo de rațiune, care ne umpluse sufletele de bucurie și pace la început. Bineînțeles că o iubeam, știam că și ea mă iubește – dacă nu m-ar fi iubit, eram convins că ar fi cerut să părăsească stația și să se reîntoarcă pe Pământ –, însă relația noastră se contaminase de cel mai înspăimântător virus al unei căsnicii: diferența de opinie. Și cum aceasta mai era secondată și de o imposibilă rigiditate, nu prea vedeam cum aveam să ne continuăm viața împreună, ani de-a rândul, în asemenea condiții.

Știam că dacă aș accepta ca ea să facă un copil, situația s-ar modifica într-o mare măsură, însă nu suficient pentru a reveni la ceea ce a fost și, tocmai de aceea, încăpățânarea mea continua să se mențină la același nivel. Și-apoi, mă îngropasem prea adânc în experimentele științifice care-mi reveneau pentru a mai putea acorda suficientă vreme acestei probleme.

După trei luni și jumătate, viața noastră căpătase o anumită liniaritate, o monotonie acceptabilă, și se părea că amândoi căzusem de acord să trăim astfel. Fapt îmbucurător, Fiona începuse să mai cedeze din rigiditate și să îmi acorde o mai mare atenție. E posibil ca la această modificare să fi contribuit și

descoperirea făcută de mine în timpul unui experiment din programul de genetică, în urma căruia primisem o mulțime de asigurări că voi fi nominalizat pentru premiul Nobel. Satisfacția pe care am avut-o în acea seară a mai destins atmosfera și Fiona mi-a pregătit o surpriză extrem de plăcută: o masă copioasă, din produse naturale, și o sticlă de vin bun, din rezerva adusă cu ea special pentru astfel de ocazii. Și-apoi, cireașa de pe tort, acceptul ei de a face dragoste cu mine, după atâta vreme...

***

De multe ori am citit că atunci când o femeie își pune în minte să realizeze ceva, nu există decât un procent dintr-o sută ca planul ei să nu izbândească. Dar niciodată nu mi s-a întâmplat să fiu eu însumi parte componentă a unui plan femeiesc... și nici n-am crezut că voi fi vreodată.

Dar iată, totuși, că s-a întâmplat. Și nu știu cum de i-a reușit Fionei!?...

Vreme de patru luni, viața noastră pe „Orpheus” s-a desfășurat exact așa cum mă așteptam; se părea că fericirea cuplului nostru revenise și că nu aveam de ce să-mi mai fac griji. Experimentele științifice mergeau cum nu se poate mai bine, iar Fiona îmi oferea ajutorul

de fiecare dată când îl solicitam și, nu de puține ori, am rămas cu adevărat surprins de nivelul ridicat al cunoștințelor sale în domeniul medical. Tot ce știam despre ea în această privință se rezuma la faptul că era calificată în meseria de asistentă, dar ulterior am aflat că participase la o serie de cursuri universitare intensive privind cercetarea medicală în spațiul extraatmosferic, absolvindu-le cu cel mai înalt calificativ. Acest fapt nu putea decât să mă bucure, descoperind, astfel, încă un punct comun între noi. Până în ziua în care, definitivând partea cea mai dificilă a programului de cercetări în domeniul molecular, am putut aloca oarece vreme și vieții noastre în doi.

Atunci am realizat un lucru care m-a bulversat cu totul: în ultimele luni nu mai remarcasem la Fiona nici o periodă de ciclu menstrual!

Am „alergat”, pur și simplu, spre bucătărie – dacă pot folosi o astfel de descriere plutirii mele rapide prin modulele stației. Fiona era acolo, pregătind un prânz bogat.

— Ai rămas însărcinată?! am interpelat-o nervos.

S-a întors spre mine, uimită și speriată în același timp.

— Ce te face să crezi asta!? m-a întrebat.

M-am apropiat și am apucat-o strâns de braț. Apoi am privit-o fix în ochi și am mai întrebat-o o dată:

— Ești însărcinată, Fiona?

Preț de câteva secunde mi-a susținut privirea, dar apoi a lăsat ochii în jos, într-un gest evident de recunoaștere.

În acea clipă am simțit un val de furie străbătându-mi întreaga ființă și am făcut un efort de voință considerabil pentru a-l domoli. Parcă nu mai eram eu, parcă în interiorul meu se dezlănțuise o forță ancestrală, dificil de ținut în frâu, care mă îndemna s-o lovesc, pur și simplu, pe femeia din fața mea, pentru nesupunere. De ce, de ce nu mă ascultase, de ce trecuse peste hotărârea pe care o luasem împreună? De ce trecuse peste decizia mea?...

— Vreau acest copil, Shawn!! Îl vreau, înțelegi?! țipă ea deodată, smulgându-se din strânsoarea mea.

Se îndepărtă la mai bine de un metru de mine și continuă, la fel de nervoasă:

— Nu mă interesează dacă ești de acord sau nu! Nu îmi pasă de hotărârea ta, înțelegi?! Vreau un copil și nimeni, dar nimeni de pe lume nu-mi poate interzice să-i dau viață! Nici chiar tu!

— Ce viață?! am strigat, la rândul meu. Ce mama naibii de viață îi poți oferi aici?! Ai tu habar prin câte am trecut eu de la naștere și

până acum? Ai tu habar ce a fost și încă mai e în sufletul meu? Nu! Tu nu vrei decât să naști aici, să repeți cu inconștiență aceeași imensă gafă pe care, cu douăzeci și nouă de ani în urmă, a mai făcut-o o femeie lipsită de responsabilitate...

— Nu mă interesează! repetă ea cu încăpățânare.

Privirile îi aruncau scântei și mi-am dat seama că în situația aceea n-aveam să ajung la niciun rezultat.

— Acest copil nu se va naște, Fiona! am replicat cu răceală și m-am întors spre ieșire.

— Și ce-ai să faci? nu s-a lăsat ea. Ai să mă trimiți înapoi pe Pământ? Ai să mă arunci în spațiu? Ai să mă omori pentru asta?!...

Am tras adânc aer în piept și m-am întors pentru ultima oară:

— Da, i-am răspuns. Dacă va fi nevoie, am s-o fac!

Nu și-a dat seama că mă referisem la prima variantă și, cu un gest încărcat de ură, și-a smuls cămașa și maioul din pantaloni, dezvelindu-și pântecul.

— Hai! Fă-o acum, nemernicule! Fă-o, omoară-ne pe amândoi, blestemat să fii!

Tremura de furie, iar pântecul dezvelit, alb și rotund, mă chema parcă pentru a săvârși crima aceea abominabilă. Fierbeam de nervi ca un posedat și am realizat că dacă nu părăsesc

în acea clipă bucătăria, nu mai pot împiedica producerea nenorocirii...

M-am retras către ultimul modul, camera ce ținea loc de depozit de materiale, dizlocând totul în calea mea, împrăștiind în aer aparatele și uneltele agățate pe pereți, descărcându-mi astfel mânia ce-mi cuprinsese cugetul.

Am încuiat ușa magaziei și m-am retras într-un colț, chircindu-mă ca un foetus în uterul mamei. *„Un foetus în uterul mamei!”* – comparația îmi provocă un alt vârtej de furie și am lovit cu pumnul într-un recipient de plastic plin cu apă. Forța loviturii mă făcu să resimt durerea până în măduva oaselor și mi-am privit mâna cu îngrijorare. Arătătorul și inelarul se duseseră naibii! Atârnau inerte, dislocate din încheieturi. Articulațiile nu rezistaseră și-am înjurat cu năduf, strângând din dinți în fața durerii. Asta-mi mai trebuia acum! Dacă așa ceva mi s-ar fi întâmplat pe Pământ, cu siguranță că toate oasele mâinii s-ar fi fracturat în sute de bucăți, imposibil de reconstituit. Și gândul mi s-a centrat iar pe copilul pe care Fiona, în nesăbuința ei, voia să-l nască. Nu, nu puteam fi de acord ca și el să treacă prin ce treceam eu acum! Nu!! Trebuia să fac ceva! Orice!

***

Am rămas în modulul cu materiale mai multe ceasuri, încetul cu încetul m-am liniștit, însă ideea de a scăpa de copilul încă nenăscut n-a dispărut, nici măcar nu s-a diminuat; ba din contră, mintea-mi a pornit să analizeze cu răceală toate variantele posibile de a duce la bun sfârșit planul diabolic. Din ce în ce mai pregnantă îmi apărea comparația mea cu Dumnezeu, faptul că îmi alocam cu de la sine putere niște drepturi pe care nicio ființă umană nu le are; să dispun așa cum voiam de viața unui om, în lumina propriei mele experiențe, mi se părea, pur și simplu, o blasfemie a legilor firii. Și starea de incertitudine în care mă afundasem până peste cap nu făcea altceva decât să mă chinuie și mai tare, dincolo de limitele suportabilității.

Când am deschis ușa și am ieșit afară din magazie, aveam deja un plan de acțiune bine pus la punct, pe care, în pofida zbuciumului sufletesc ce mi-l năștea, eram decis să-l duc la bun sfârsit! Mai decis ca niciodată!

Am pornit în căutarea Fionei, traversând fiecare modul al lui „Orpheus” și, când am ajuns în camera de depresurizare, mi-am dat seama într-o clipă că ea nu se mai afla pe stație. Lipsea un costum spațial!

Am ieșit repede de-acolo și m-am oprit în fața primului hublou care mi-a ieșit în cale. Am privit afară, cu inima bătându-mi să-mi sară

din piept. Pământul umplea întreaga imagine și, în acel moment, mi s-a părut mai mare și mai albastru ca niciodată. Ne aflam deasupra feței luminate de soare și oceanul Atlantic strălucea puternic, lipsit aproape total de nori. Însă Fiona nu era nicăieri.

Am plecat de-acolo și m-am oprit în fața unui hublou de pe cealaltă parte. Întunericul punctat de strălucirea vie a stelelor mi-a cuprins privirea aproape instantaneu, însă nici de astă dată n-am avut norocul s-o zăresc pe Fiona.

Rămăsese, probabil, în preajma lui „Orpheus”, lipită de exteriorul vreunui modul. Era prima ei ieșire în spațiul extraatmosferic si, asemeni tuturor astronautilor, nu avusese curajul de a se îndepărta de stație, singurul lucru care-i putea oferi senzația materială de siguranță în hăul din jur...

Si-atunci mi-a venit ideea, nebunească idee, și-am știut că acesta e cel mai nimerit drum pe care-l puteam urma!

M-am întors în camera de depresurizare și am îmbrăcat și eu un costum. Apoi am acționat comenzile de deschidere a trapei. Aerul a ieșit cu un sâsâit puternic, după care a fost rândul meu să plutesc afară. Era pentru a treia oară când mă aflam în exteriorul lui „Orpheus” și deplasarea pe pereții externi ai stației nu mai avea pentru mine niciun secret. Am legat

cablul de siguranță la centură și m-am împins în picioare. Impulsul mă proiectă numaidecât la o distanță apreciabilă de „Orpheus” și am realizat că-mi luasem un avans prea puternic; surescitarea ultimelor ore își spunea cuvântul. Am lăsat impulsul să mă poarte la mai bine de douăzeci de metri de stație și am tras de cablu. Forțele s-au echilibrat pentru moment și, preț de câteva clipe, am avut certa senzație că mă aflu pe o orbită „staționară” – dacă o pot numi așa – în jurul lui „Orpheus”. Apoi am început să mă apropii din nou, de astă dată mult mai încet decât mă îndepărtasem.

Și am zărit-o pe Fiona, strâns lipită de suportul uriașei antene parabolice îndreptată spre Pământ. Am deschis aparatul de emisie-recepție și am chemat-o:

— Fiona! Mă auzi?...

N-am primit niciun răspuns, ceea ce însemna ori că avea stația închisă, ori că nu dorea să-mi vorbească. În orice caz, eram convins să nu va pleca de acolo până când nu ajungeam la ea.

M-am lăsat purtat de impuls și, cu fiecare metru cu care mă apropiam, planul de a încheia definitiv problema copilului devenea mai puternic, ocupându-mi toate gândurile. Calculam cu o răceală de care nu fusesem conștient că o dețineam, fiecare mișcare pe

care aveam s-o fac, fiecare gest, fiecare vorbă pe care aveam să o rostesc.

Deodată, difuzoarele din interiorul căștii au răsunat, făcându-mă să tresar:

— Lasă-mă în pace, Shawn! Pleacă de-aici! Lasă-mă în pace!

— Fiona..., am încercat eu, însă ea mă întrerupse imediat.

— Du-te de-aici, nenorocitule! Nu mai am nevoie de tine! Nu mai am nevoie de nimeni!...

Am ajuns în apropierea modulului ce constituia laboratorul principal al lui „Orpheus” și m-am prins cu mâna sănătoasă de un suport exterior. Apoi am pornit-o spre antena parabolică. Deplasarea mi se părea deosebit de anevoioasă cu o mână rănită și mi-am dat seama că drumul până la Fiona îmi va lua minute bune.

Ea n-a mai scos niciun cuvânt. A stat acolo, nemișcată ca o statuie, până când am ajuns la ea. I-am pus mâna pe umăr, dar nu a reacționat în niciun fel.

— Fiona, am șoptit, trebuie să-ți dai singură seama că nu putem avea acest copil...

A tăcut, însă respirația ei slabă ce răzbătea în difuzorul căștii mele îmi confirma faptul că-mi auzise cuvintele. Am încercat s-o întorc cu fața spre mine. S-a smucit însă cu putere și impulsul brusc ar fi aruncat-o departe de „Orpheus” dacă n-aș fi ținut-o strâns de braț.

A scos un strigăt scurt de teamă și m-a prins în brațe cu putere. Apoi a început să plângă.

— Vreau acest copil, Shawn!... a gemut printre suspine. Trebuie să-ți dai seama ce reprezintă el pentru mine, Shawn!... Trebuie!

Am clătinat din cap și, chiar dacă nu mi-a observat gestul, l-a simțit, fiindcă a izbucnit într-un acces și mai puternic de plâns, apoi o întreagă furtună de înjurături s-a abătut asupra mea.

— Potolește-te, Fiona! am strigat la ea și, dacă am fi fost în navă, i-aș fi oprit istericalele cu o lovitură răsunătoare de palmă. Încetează și pricepe o dată pentru totdeauna că acest copil nu se va naște aici, pe stație! Niciodată!

Vehemența cu care strigasem ultimul cuvânt m-a uimit și pe mine și am tras adânc aer în piept, încercând să-mi revin. Dar sămânța de nervozitate excesivă descoperise în sufletul meu un sol foarte prielnic și acum creștea clipă de clipă, riscând să devină de necontrolat.

— Vom lua legătura cu cei de la sol și vei naște copilul pe Pământ, am mormăit către ea.

— Nu! a refuzat cu răceală.

— Atunci nu vei mai naște deloc!

— E ultimul tău cuvânt?

— Da.

Ceea ce a urmat s-a petrecut atât de repede încât cu greu poate fi descris. Fiona s-a zmucit dintr-o dată și, împingându-se cu picioarele în

suportul antenei, s-a proiectat departe de „Orpheus”. Am încercat cu disperare s-o prind, însă tentativa mea n-a avut sorți de izbândă. Din contră, mișcarea mă dezechilibră și pe mine și metalul îmi fugi de sub picioare. Preț de câteva clipe am privit, ca într-un film reluat cu încetinitorul, cum eu și stația ne îndepărtăm reciproc într-o mișcare lentă, ciudată, menită să-mi dea fiori. Primul impuls a fost de teamă, dar imediat după aceea am realizat că eram legat cu coarda de siguranță. Și m-am liniștit. Însă Fiona nu era!

— Fionaaaa!! am urlat, făcând încercări disperate pentru a mă întoarce ca s-o pot vedea.

N-am primit niciun răspuns. Și decizia ei mi s-a părut, în acel moment, al naibii de tâmpită! Cum de putuse să facă așa ceva?! Avea să-mi ia cel puțin o oră pregătirea fotoliului zburător, pentru a reuși să o recuperez. Iar buteliile de oxigen...

— Fiona!!! am strigat iar, simțind cum accesul de nervi revenea cu putere. Fiona, nenorocito, de ce-ai făcut asta!?

Am tras de cordon cu putere, cu ambele brațe, făcând abstracție de durerea care-mi săgetă imediat mâna rănită, pentru a mă apropia de stație. Iar mintea-mi lucra cu viteză, căutând să descopere cea mai eficientă soluție de-a o readuce pe Fiona pe „Orpheus”. Și cu

cât mă apropiam, cu atât mi se părea mai evident faptul că femeia, femeia mea, nu avea să supraviețuiască. Rezerva completă de oxigen era calculată să ajungă o perioadă de șase ore, însă nu știam de câtă vreme se afla Fiona afară și un gând întunecat și rece ca gheața îmi spunea că nu voi putea ajunge la ea în timp util...

Am reușit, în cele din urmă, să mă întorc și s-o zăresc. Impulsul fusese atât de puternic, încât chiar și acum continua să se îndepărteze, aflându-se deja la peste șaizeci-șaptezeci de metri distanță. Avea să se stabilizeze, din estimarea rapidă pe care am făcut-o, la vreo două sute cincizeci de metri, apoi să intre într-o mișcare de rotație lentă, aproape insesizabilă, în jurul stației. Și n-o puteam salva!... La naiba, n-o puteam salva!

N-aveam suficientă vreme să intru în cala lui „Orpheus”, să scot fotoliul zburător și să mă îndrept cu el spre Fiona, s-o iau de acolo și s-o readuc pe stație. Nu, n-aveam să reușesc... Doar dacă?! Da, oxigenul, oxigenul sub presiune din butelii, un jet controlat ar fi fost suficient să ne împingă pe amândoi spre stație!

Am mai analizat o dată direcția în care se afla Fiona și când tălpile costumului au atins suprafața lui „Orpheus”, mi-am luat un avânt puternic, îndreptându-mă cu viteză spre ea.

— Fiona! am încercat încă o dată să iau legătura cu ea. Vin la tine!

Nu mi-a răspuns nici de data aceasta. Era posibil să fie paralizată de frică și să regrete gestul nesăbuit de a se îndepărta de stație fără să aibă cordon de siguranță. Un astronaut în toate mințile n-ar face niciodată asta!...

O zăream ca pe un foetus alb, strălucitor, pe fondul întunecat al cerului punctat de o mulțime de stele, continuând să se răsucească incontrolabil, departe de mine, însă mă aflam pe direcția bună și eram convins că în mai puțin de douăzeci de minute aveam s-o ajung din urmă.

Rostogolirile și răsucirile trupului îmi aduseră aminte, preț de o fracțiune de secundă, de antrenamentele pe care le efectuam la Centrul de pe Pământ, în compania lui Patrick și a doctorului Julles, și un surâs trist mi se agăță de colțul gurii. Problemele pe care le aveam acum erau menite să îmi demonstreze încă o dată, dacă mai era nevoie, că viața mea fusese sortită să înglobeze atâta durere și tristețe cât pentru o duzină de oameni obișnuiți, iar faptul că reușisem să supraviețuiesc se datora, poate, inconștienței mele de a accepta sarcini și responsabilități puse în cârca mea de însăși viața. Mă născusem în durere, suferisem toată perioada copilăriei și adolescenței, sufeream și acum, când Fiona, soția mea, voia să dea

naștere unui al doilea Shawn, o ființă umană aparținând unei rase umane noi, care-și dovedise, prin mine, prin propria mea existență, incapacitatea de adaptare la mediul căreia îi aparținea ca rasă. Și ura pentru Fiona a revenit iarăși, cu și mai mare putere, cu o forță care-mi devastă sufletul, făcându-mă să văd roșu în fata ochilor.

Cu ce drept îmi producea ea aceste noi suferințe? Cine era, de fapt, ea? O simplă femeie, la urma urmei, o altă eventuală mamă-nebună care nu mai gândește cu creierul din clipa în care sămânța unui bărbat încolțește în pântecul său, la fel cum fac mii și mii de femei de pe întreg cuprinsul Pământului, considerând că pot da viață unei alte ființe fără a ține seama absolut deloc de urmările acestei fapte. Mai ales că Fiona dorea să săvârșească nenorocitul acesta de lucru chiar aici, unde mă născusem, unde începuse calvarul care-mi ținuse loc de viață...

Nu, n-aveam s-o las să facă așa ceva! Pentru nimic în lume, n-aveam s-o las!!

Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât dorința de a termina o dată pentru totdeauna cu această nenorocită de problemă devenea mai pregnantă și soluția la care aveam să recurg îmi apărea ca fiind cea mai nimerită posibil: dacă Fiona alesese cu inconștientă sinuciderea, trebuia să-i respect alegerea și să

recunosc, nu fără o undă de bucurie răutăcioasă, că era, poate, singura cale de ieșire din impas. Da, aveam s-o las acolo, fără a mișca nici măcar un singur deget pentru a o readuce pe stație. Numai astfel copilul n-avea să se mai nască. Numai astfel aveam să împiedic o nouă tragică și chinuitoare viață...

Însă acolo era Fiona! Femeia mea, singura mea iubire și, dacă urmam impulsul soluției nebunești de a o lăsa să moară, nu o pierdeam numai pe ea, ci și o parte integrantă din mine, iar viața fără ea ar fi fost searbădă și lipsită de sens. Lupta din interiorul meu mă bulversa dincolo de pragul suportabilului și, cu cât doream mai tare ca Fiona să nu se mai întoarcă niciodată pe „Orpheus”, cu atât nevoia de ea creștea mai puternic în sufletul meu, aducându-mă în pragul disperării.

— Fiona, mă auzi?! am rostit în microfon și mi-am simțit buzele ca lipite cu clei.

În pofida așteptărilor mele, mi-a răspuns:

— Da...

Un „da” stins, abia audibil, ca și cum s-ar fi aflat la o distanță de sute de mii de kilometri de mine. Și mi-am, închipuit cât de frică trebuie să-i fie acolo, în vidul fără de viață, cu panorama uriașă a Pământului în fața ei, apăsând-o cu grandoarea și frumusețea lui.

— Ne vom întoarce pe „Orpheus”, Fiona... Vin să te iau.

Câteva secunde lungi n-am auzit nimic. Apoi m-a întrebat:

— Te-ai răzgândit, Shawn?... Pot naște copilul?!...

Vorbele ei au declanșat din nou în mine ura aceea exasperantă, năvalnică, imposibil de ținut în frâu. Aș fi vrut să-i pot spune că da, aș fi vrut să o asigur de înțelegerea mea, însă primul impuls m-a făcut să neg iarăși, cu vehemență:

— Nu! înțelege o dată că...

— Atunci... – m-a întrerupt ea – adio, Shawn!

Se afla la peste optzeci de metri distanță, însă o puteam vedea cu claritate. Și gesturile ei îmi înghețară sângele în vene...

— Fiona, nuuuu! am urlat din adâncul plămânilor, dar n-am reușit s-o opresc.

Prin circuitul de emisie-recepție lăsat deschis a ajuns până la urechile mele, ca o săgeată înroșită în foc, șuieratul sinistru din clipa în care aerul s-a împrăștiat în spațiu. Își depresurizase costumul spațial și se lăsase pradă vidului! Murise...

— Fiona... – am gemut stins. Fiona, de ce-ai făcut asta?!

Din ochi au început să mi se scurgă lacrimi, însă chipul mi-a rămas împietrit și dur, la fel ca sufletul golit de conținut. Mintea mi s-a eliberat de orice gând, iar spațiul din jurul meu a devenit negru ca smoala, ca și cum întregul

univers s-ar fi retras din fața durerii paroxistice care mă încerca. Fiona mea murise...

***

Am ajuns la ea după mai bine de un sfert de ceas. Continua încă să se îndepărteze de stație, cu brațele și picioarele depărtate în lateral, un trup inert și mort... Dumnezeule, mort în spațiu... Dispozitivele de siguranță ale costumului erau scoase din uz, clamele de etanșeizare desfăcute și, dincolo de sticla întunecată a căștii, mi-am închipuit ochii ei frumoși, acum de gheață, fixându-mă cu ură și reproș.

— Oh, Fiona! am murmurat gâtuit.

Pierderea ei mă durea mai tare decât orice altceva, însă în adâncul sufletului o acceptasem, eram de acord cu ea, recunoscând în ea unica soluție care ne-ar fi putut scoate din impas. Iar faptul că Fiona fusese cea care își asumase responsabilitatea unui astfel de gest mă punea în postura de a-i mulțumi pentru că-mi luase de pe umeri povara crimei. Fiindcă, în cele din urmă, aș fi fost nevoit să apelez eu însumi la crimă pentru a rezolva problema. Așa însă, aveam să duc cu mine, dincolo de moarte, numai spectrul unui sinucigaș... Și, cu strângere de inimă, am realizat că și în moarte găsisem un lucru în

comun cu femeia iubită. Da, puteam închide mulțumit ochii pe veci, căci totul era clar acum, de o limpezime totală; destinul meu se apropia de final; și ce final mai nimerit poate avea o ființă umană decât acela de a păși în moarte împreună cu persoana iubită?

Cu mișcări lente, cuprins de o seninătate fără de margini, am început să-mi desfac clamele de depresurizare ale costumului. În fața ochilor mei, „Orpheus” se zărea ca o jucărie de copil pe fondul albastru al unui Pământ care-mi fusese interzis încă înainte de a mă naște. Alături de mine, trupul inert al Fionei părea un manechin de o grotescă imobilitate, chemându-mă să-i fiu partener în dansul veșniciei prin întunericul de gheață.

Și când prima fisură a costumului a prins a fâsâi, am tras cu o mișcare puternică de celelalte clame și frigul cosmic mi-a cuprins organismul. Mi-am ținut respirația secunde lungi, lăsând durerea acerbă să-mi pătrundă trupul, cu mintea limpede și calmă mai mult ca niciodată. Iar în clipa în care aerul mi-a ieșit din plămâni și nările mi-au fost invadate de vid, am perceput explozia. Abdomenul nu rezistase la diferența de presiune și acum mațele mi se împrăștiaseră în interiorul costumului...

Și m-am stins ușor, în gând cu o singură imagine: copilul meu si al Fionei, sâmburele de

viată, eliberat brusc din strânsoarea pântecelui mamei lui, mort în costumul de protecție...

Oare de ce făcusem asta? Și spectrul crimei mi-a coborât peste ochi odată cu moartea. Muream, totuși, un criminal... un criminal... un criminal...

I-Logic

Când te-am văzut prima oară (oare era prima oară? – atâtea vise te-au avut ca subiect, atâtea planuri s-au constituit avându-te drept bază!) mi-am zis că l-am apucat pe Dumnezeu de picior, așa de bucuros am fost, o bucurie izvorâtă din adâncurile cele mai ascunse ale unei iubiri dusă până la paroxism, o adorație depășind realul, frizând existența pură. Camera era mică, patru pereți fără nicio fereastră, cu o singură ușă întotdeauna ferecată, un tavan și podeaua acoperită cu mochetă cenușie și moale, prăfuită, iar tu te aflai acolo, în mijloc, existai, singură, tronai în acea odaie insipidă, asemeni unei regine care are la picioarele ei întreaga suflare a țării pe care-o conduce.

— Vino!

M-ai chemat, fără o vorbă, fără un sunet care să spargă liniștea mormântală ce se instaurase acolo de la începuturile lumii, iar eu, supusul tău, primul și ultimul supus, ți-am urmat porunca și m-am apropiat spășit, târșâindu-mi picioarele grele asemeni unui condamnat la moarte ce se îndreaptă tăcut spre spânzurătoarea din centrul pieței pline de

oameni, spectatori avizi de sânge, avizi de moartea altuia, avizi de circ, în ultimă instanță, cu burțile pline de pâine, căci asta vrea prostimea, asta a vrut de-a lungul tuturor timpurilor, pâine și circ.

— Ia loc.

M-ai invitat și eu m-am așezat jos, în fața ta, direct pe mocheta cenușie și moale, tristă ca niște ochi de domniță ce și-a pierdut prințul în lupta pentru apărarea hotarelor năpădite de hoarde barbare de nemâncați, de înfometați după avere și faimă.

— Eu sunt Mașina...

Ai spus și ai tăcut apoi, o pauză lungă prin care m-ai invitat la dialog, însă n-am îndrăznit, cum să îndrăznesc, cum să-mi permit eu, tocmai eu, să-ți vorbesc ȚIE?!

— Eu – Sunt – MAȘINA!

Ai repetat și m-am simțit deodată mic, insignifiant pe lângă tine, pe lângă numele tău ce reprezenta (ce a reprezentat, dintotdeauna, pentru mine, om, pentru toți, oameni, pentru noi) supremul adevăr, țelul existențial a fiecărei vieți vii născută din carne vie. Dar mi-am dat seama că repetiția era, de fapt, o invitație de a-mi declina identitatea și nu mi-a venit să cred. Cum să cred așa ceva, eu, un simplu om, că tu, MAȘINA, nu-mi cunoști numele? Cum putea fi posibil așa ceva? Nu, nu este posibil ca tu să nu ne știi pe toți, să nu ne

ai pe toți în evidențele tale, ca o uriașă bibliotecă ce conține mii de rafturi în care sunt trecute toate datele referitoare la toți oamenii ce au trăit pe pământ de la facerea lumii. Așa îmi închipuiam eu memoria ta, asta ești pentru mine, memoria universală, dincolo de care nimic nu poate exista și nimic nu există.

— Cine ești tu?

M-ai întrebat. Prima întrebare adresată direct, în fața căreia n-am găsit nicio cale de a mă eschiva, așa că am fost nevoit să-ți dau răspunsul, cu capul plecat și ochii în praful albicios ce îmbiba mocheta, cenușie ca un cer de toamnă.

— Nimeni...

Ți-am simțit senzorii analizându-mă din cap până-n picioare, de la suprafața pielii până în adâncurile fiecărei celule, după care ți-am auzit vocea, rece, metalică, fără vreo urmă cât de mică de inflexiune.

— Nu poți fi nimeni. Oricine este cineva.

Judecata ta era imbatabilă, ca de fiecare dată, și mi-am dat seama că nu mă pot împotrivi ei, oricât aș încerca. Trebuia să-ți spun numele meu, numele meu de om, pe care, în atotștiința ta era, credeam eu, imposibil să nu-l cunoști. Dar dacă asta ți-era voia, ca eu să-mi declin identitatea cu glas tare, atunci, iată, o făceam:

— Herbert. Numele meu e Herbert.

— Herbert și mai cum?

Ai rostit interogativ și ai pufăit moale, pentru prima dată te auzeam pufăind, un sunet cu totul indecent în urechile mele, ca si cum ar fi fost bunicul Graad, în urmă cu cincisprezece ani, când dormea pe terasă, în balansoarul lui străvechi și sforăia de mama focului, pufăind – dacă mi-e permisă o glumă în fața ta – prin toate orificiile trupului său, ca un vapor pe cărbuni cu inima ruginită. Pufăitul tău m-a împins și mai mult cu nasul în mocheta cenușie și inspirația mi-a umplut căile nazale cu praf, am simțit strănutul ambalându-se ca un motor de Harley- Davidson și m-am gândit, în acea clipă, că până aici mi-a fost, nu puteam să dau dovadă de atâta indecență în fața ta, însă nu m-am putut abține și am izbucnit, o revoltătoare explozie a căilor respiratorii împotriva prafului inhalat, nasul și gura mi s-au turtit de mochetă și capul mi-a vâjâit scurt, val de amețeală înecându-mă tăcut.

Dar tu n-ai comentat în niciun fel evenimentul, nerușinarea mea dusă până la extreme, ai rămas impasibilă și ai repetat întrebarea:

— Herbert si mai cum?

Am îndrăznit să ridic ușor capul și să te privesc și ți-am răspuns:

— Marllow. Herbert Marllow.

Imediat după aceea am sesizat un șuierat aproape de limita audibilului și m-am întrebat dacă nu cumva numele și prenumele meu constituiau o parolă, o cheie de pătrundere într-un program pe care niciodată până atunci nu-l mai accesaseși, și-am așteptat în tăcere să văd cum aveai să reacționezi mai departe. Ai continuat să șuieri, secunde lungi, interminabile, am simțit scurgerea lor ca pe mirul popesc alunecându-mi pe pielea goală, binefăcător, tămăduitor, balsam universal împotriva tuturor bolilor trupului uman și privirile mele au prins îndrăzneală, cercetându-te cu interes sporit, cu fiece clipă care trecea.

— Herbert Marllow…

Ai spus și inima mea a luat-o la sănătoasa, intuind un eveniment epocal, în care eu, omul, urma să fiu protagonistul principal, eu Marllow Herbert, alesul tău, alesul Mașinii.

— Camera aceasta este prea mică să ne cuprindă pe amândoi.

Afirmația ta mi-a părut nefondată, fără cap și coadă, un motiv suficient de întemeiat pentru a mă obliga să părăsesc odaia, chiar o invitație de a o face.

— Însă niciunul dintre noi nu poate supraviețui fără celălalt.

Ai continuat și această declarație n-am mai înțeles-o, n-am priceput cum era posibil ca tu să nu poți exista fără mine, doar exiști aici din

vremuri imemoriale, poporul oamenilor a creat un adevărat folclor despre tine, despre ființarea Mașinii în această odaie...

— Vino mai aproape!

Mi-ai ordonat și m-am conformat, încercând disperat să înghit nodul ce-mi tăia respirația.

— Îmbrățișează-mă!

Ceea ce-mi cereai era prea mult pentru mine, nici în cele mai minunate visuri nu te vedeam făcându-mi o asemenea invitație și onoarea pe care mi-o arătai îmi făcea capul să vâjâie asemeni elicei unui elicopter Cobra, rotor uriaș învârtejindu-mi creierii, o uriașă mașină de tocat gânduri, mixer gigantic amestecându-mi năzuințele umane, lipsite de importanță pentru tine, pentru mine reprezentând însă felul de a fi... Și te-am îmbrățișat.

— Pune-ți palmele în interiorul cercurilor roșii!

Le-am pus și, în acea clipă, am simțit un curent electric slab înțepându-mi pielea cu mii de ace minuscule. Șuieratul tău s-a intensificat imediat după aceea și mâncărimea din palmele mele a devenit insuportabilă, am încercat să-mi retrag mâinile, în ciuda sentimentului de inobedientă ce mă încerca, însă n-am reușit. Palmele-mi păreau lipite de suprafața vibratoare cu un adeziv imposibil de contracarat și prima sămânță de teamă a

încolțit în sufletul meu. Cu toate că nu credeam ca tu să fii în stare să faci rău unui om, frica de a nu sfârși aici, în odaia ta, mă aducea rapid în pragul disperării...

— Lasă-mă!

Am strigat, iar strigătul a părut să distrugă totul în jur, în afară de tine, camera s-a umplut de ceață și mirosul a devenit insuportabil.

— Liniștea ta sufletească va veni odată cu potolirea foamei mele de cunoaștere, iar...

— Dă-mi drumul!

Te-am întrerupt și gândurile-mi păreau cuprinse de foc, incandescente ca o bară de oțel abia scoasă din laminor, nu mă mai puteam concentra, nu te mai puteam înțelege, sămânța de teamă prinsese rădăcini adânci, ramificându-se în mine, căutând cu aviditate fiecare celulă, să-și extragă de-acolo seva necesară existenței, deveniseși dușmanul acum, Mașina Ucigașă, și nu pricepeam de ce faci asta, care-i rostul meu și dacă-mi voi pierde viața.

— ...drumurile noastre se vor intersecta cândva și vei fi fericit atunci să mă urmezi, căci...

Cuvintele tale nu mai aveau niciun sens pentru mine, erau lipsite de importanță asemeni vorbelor unui alienat mintal internat în ospiciul de pe deal, ceea ce avea acum

întâietate era scăparea din ghearele tale magnetice, însă...

— ...această cale. Și-ți vei aminti numai evenimentele frumoase ale vieții tale, vei trăi fericit atâtea zile câte vei mai avea, tu, omule, Herbert Marllow!

Cupola ta s-a aprins deodată și fulgere albăstrii au izvorât din ea, alegându-și drept țintă capul meu și...

— Seva ta, Herbert Marllow, îmi va fortifica viața încă zece ani de-acum încolo!

Am auzit... Ultime cuvinte... Vorbe fără de înțeles... Și s-a lăsat întunericul... Noapte neagră de iad... peste ființa mea.

***

Ospiciul e frumos. E alb ca laptele. Și cerul e frumos. Cerul e albastru și e mai frumos ca ospiciul. Pomii noștri au frunze verzi, iar iarba e tot verde și e frumoasă. E moale și-mi place să mă tăvălesc prin ea. Prin iarbă, adică. Fiindcă e frumoasă. Totul e frumos aici. Foarte frumos.

Fred e prietenul meu. Cel mai bun prieten. Și el e frumos. Și e mai mare decât mine cu zece ani. Mai am și alți prieteni aici. Tot frumoși. Jock e cu douăzeci de ani mai mare. Karl cu treizeci de ani. Vemon cu patruzeci de ani, iar Tollguard cu cincizeci de ani.

Tollguard e cel mai bătrân prieten. Și nu-i atât de frumos ca noi. Fiindcă-i bătrân, cred. Și repetă mereu când se crede singur: „Eu și Mașina, Eu și Mașina, Eu și Mașina...”. Nu știu despre ce vorbește, dar mie-mi place să-l trag de barbă. E frumos să-l trag de barbă. Și-mi place tare mult să fac asta. Are barbă lungă. Are barbă albă. Și barba lui e frumoasă.

Înaintea lui a fost alt prieten bătrân, de care mi-a vorbit Fred. A murit cu o zi înainte să sosesc eu în ospiciul frumos. Îl chema Billy. Și Fred mi-a zis că și el zicea la fel cum zice Tollguard: „Eu și Mașina...”. Tollguard n-a zis niciodată „Eu și Mașina” până la moartea lui Billy. Numai după ce a murit Billy a început să zică așa, „Eu și Mașina”... „Eu și Mașina”... „Eu și Mașina”...

Îmi place aici, la ospiciu, mai ales că dealul e înalt și pot să văd Orașul. În mijlocul Orașului se ridică un turn înalt. E un turn frumos. Și în turn e ceva. Niciodată n-am știut ce e în turn, dar nici n-am vrut să aflu. Mi-ajunge că e acolo și că e frumos.

Fred mă cheamă și-mi spune că a murit Tollguard. Plâng pentru că a murit Tollguard. Îl cunosc de zece ani. De când sunt aici. De zece ani...

Vernon a început să zică și el: „Eu și Mașina”. De ce o zice așa? Mă întreb de pomană. Nu voi afla niciodată. Sunt fericit că

sunt aici, la ospiciu. Aici totul e frumos și Vernon poate să zică ce vrea el, că nu se supără nimeni.

Azi a mai venit un prieten. E cu zece ani mai mic decât mine și îl cheamă Luke. Iar acum eu, Herbert, voi fi cel mai bun prieten al lui Luke. Îmi place de Luke. Luke e frumos și nu știe să zică „Eu și Mașina”... Nici eu nu știu.

Dar cred că o să știu într-o zi. Știu că o să știu... Știu...

Inna

Nu-i lucru ușor să petreci o după-amiază întreagă alături de o Inna, știi asta foarte bine, însă nu te poți abține, trebuie să-ți închiriezi o Inna, prezența ei a devenit pentru tine un drog, și nu numai pentru tine, o mulțime de bărbați care-și pot permite o Inna într-o după-amiază au devenit dependenți de ea, este necesară, ca aerul devine de necesară, nu mai poți trăi fără ea...

Te-apleci peste tastatura computerului și-ți verifici contul bancar; deocamdată stai bine, tipii de la revistă ți-au virat banii pe ultimul articol – să fii cinstit, nici nu te așteptai să-i dea undă verde, dar iată că se mai produc și minuni uneori –, deci îți poți permite să chemi o Inna, ceea ce și faci în următoarele cinci minute.

Transferi suma din contul tău în contul lor și aștepți treizeci de secunde ca să primești confirmare că operațiunea s-a încheiat, după care tastezi propria-ți adresă și ceri o Inna de la ora șaisprezece la ora douăzeci. Mai aștepți două minute și ți se răspunde că cererea îți va fi satisfăcută.

Părăsești computerul și te așezi pe fotoliul de lângă fereastră. Nu ai altceva de făcut decât să o aștepți pe Inna, care sosește întotdeauna la ora stabilită. Afară e o vreme împuțită, fulgi mari de zăpadă se învolburează în vârtejuri de nestăvilit, purtați de vântul turbat ce bate în rafale reci ca gheața. Pe o vreme ca asta, îți spui, n-ai nimic mai bun de făcut decât să stai cu Inna, să o simți lângă tine pe Inna, să petreci câteva ore de extaz alături de Inna. Tu ești un fericit, ești un protejat al soartei fiindcă îți poți permite acest lux, dar oare cei care au avut-o o dată pe Inna și acum nu și-o mai pot permite, cum s-or simți, ce-o fi în sufletul lor, în mintea lor, în trupul lor?!

Arunci o ocheadă rapidă spre ceasul de la mână. Este cincisprezece și patruzeci și nouă de minute. Mai poți rezista unsprezece minute, însă, cu fiecare secundă care se scurge, simți cum nerăbdarea se accentuează, asemeni unui râu învolburat care-a reușit să creeze o breșă în barajul ce i-a stat în cale ani lungi și-acum caută s-o extindă, s-o aducă la dimensiunile barajului... Zâmbești în fața comparației ciudate pe care ți-a născut-o mintea și încerci să nu te mai gândești la Inna, încerci să alungi din minte toate gândurile referitoare la ea, îți impui să privești traseul câte unui fulg de zăpadă, din înaltul cerului până ajunge jos, pe

pământ, însă viteza lui e prea mare și n-ai nicio șansă. Te înverșunezi însă și, cu cât dorința ta de a reuși e mai intensă, cu atât viteza fulgilor de nea pare să crească, făcându-ți parcă în ciudă. Dar nu-ți pare rău, n-are de ce să-ți pară rău, fiindcă timpul trece și te apropii clipă de clipă de momentul în care soneria de la ușă va fi acționată de degetul Innei.

Dansul fulgilor te amețește și hotărăști să-ți cauți altceva de făcut în cele opt minute câte au mai rămas; te ridici din fotoliu și-ți verifici înfățișarea în oglinda venețiană atârnată pe perete; nu ești satisfăcut de cum arăți, părul îți stă vâlvoi, obrajii nerași de câteva zile ți s-au tras și ochii ți s-au înfundat în orbite, buzele îți sunt crăpate și nu-ți poți controla clipitul des, devenit un tic care te enervează. Hainele stau pe tine ca pe sperietoarea desenată pe coperta „Vrăjitorului din Oz”, așa cum o știi din copilărie, semn că ai slăbit peste măsură în ultimele două săptămâni, de când ai început să te întâlnești cu Inna.

Mai verifici o dată ceasul. Mai sunt patru minute, fiecare din ele mai lung decât celălalt, aproximativ două sute cincizeci de secunde de chin, îți zici, fiecare secundă o picătură chinezească pe creștetul tău ras ca-n palmă, penetrând parcă până la creier, la creierul încins de nerăbdare, bolnav de așteptarea Innei.

Inna. Numele ei îți cântă parcă în urechi o simfonie menită să te înalțe pe cele mai mărețe culmi ale extazului, îi șoptește numele, Inna, o dată, Inna, Inna, de două ori... De o mie de ori Inna...

Și nu mai sunt decât o sută de secunde... Te apropii de ușă și-ți lipești ochiul drept de ocularul vizorului; dincolo se întinde holul lung și tăcut, și așa cum îl privești tu, prin lentila groasă, pare interminabil, un drum monoton către niciunde... În așteptarea Innei. Și numeri în gând trecerea secundelor, asemeni operatorului ce dă startul navetei spațiale, cincizeci, patruzeci și nouă, patruzeci și opt... treizeci, douăzeci și nouă... șaisprezece, cincisprezece... Inna trebuie să apară, din clipă în clipă îți va umple imaginea cu trupul ei minunat, cu bustul ei statuar, cu chipul ei îngeresc... opt, șapte, șase... Nu o vezi, de ce nu apare?!, te întrebi exasperat, Inna nu a întârziat niciodată, niciodată, niciodată... trei... doi... unu...!!

Figura ei dulce ți se înfățișează dintr-o dată în fața ochiului, dincolo de vizor și, în aceeași clipă, clinchetul de clopoțel al soneriei se răspândește în apartament, făcându-te să tresari violent.

Și te întrebi cum de-a fost posibil să apară așa, de niciunde, dar nedumerirea aceasta

dispare ca îndepărtată de o mână uriașă și deschizi repede ușa.

— Bună, Carl! te salută ea.

Zâmbești fericit și-o tragi înăuntru, nerăbdător ca un adolescent la prima întâlnire cu o târfă cu care știe că va face sex, iar ea pătrunde în casă cu o naturalețe desăvârșită, de parcă s-ar fi născut acolo, în apartamentul tău. O târăști, pur și simplu, după tine în sufragerie și te arunci în fotoliul de lângă fereastră, obligând-o să se așeze în genunchi, în fața ta.

— Vrei s-o facem aici? te întreabă ea, indiferentă, cu o urmă de zâmbet pe buzele-i frumoase.

— Da! îi răspunzi, înfierbântat ca un taur și-ți înfigi privirea arzătoare în ochii ei mari și verzi ca marea.

— Fie, încuviințează ea. O pot face oriunde dorește clientul...

Și palmele ei delicate îți cuprind capul ca într-o menghină, dar nu simți strânsoarea... Nu simți decât dorința insuportabilă de a începe odată, de a te cufunda în plăcerea aceea paroxistică...

Și începe...

***

Te trezești în același fotoliu de lângă fereastră, lac de nădușeală și gâfâind ca o locomotivă. Inna nu mai e acolo și arunci grăbit o privire ceasului. În penumbra din odaie cifrele fosforescente îți par milioane de steluțe verzui jucându-ți în fața ochilor și cu greu îți dai seama că este ora douăzeci și două minute. Ești epuizat, dar complet fericit. Inna și-a făcut treaba, ca de fiecare dată... Și-apoi a plecat.

Te ridici cu greu, încercând să-ți menții capul ametit pe umeri, și te îndrepți către bucătărie. Când ieși din sufragerie aprinzi lumina, iar spotul becurilor ți se înfige în globii oculari extenuați, ca niște ace înroșite în foc. Durerea săgetează până la creier și ești nevoit să te sprijini de tocul ușii pentru a nu cădea.

Închizi ochii și aștepți câteva secunde să-ți revii. După care, cu o palmă drept pavăză împotriva luminii, intri în bucătărie și deschizi frigiderul. Trebuie să mănânci ceva, trebuie să bei un pahar cu lapte și să iei o pastilă de Fortius, în încercarea de a întrema cât de cât trupul sleit de puteri. Încetul cu încetul, te obișnuiești cu lumina, clipitul des te ajută acum, îți scoți mâncarea, îți torni un pahar cu lapte și umbli în dulap după sticluța de Fortius. Nu mai ai decât două pastile, ceea ce înseamnă că va trebui ca data viitoare când vei mai comanda o Inna, să comanzi și un flacon

nou de Fortius. Pastila are un gust amar ca fierea, însă laptele băut după aceea îți atenuează senzația oribilă.

Te așezi pe scaun și începi să mănânci. Vigoarea îți revine puțin câte puțin și satisfacția că ai avut-o din nou pe Inna crește în cugetul tău asemeni unei tornade; clipele acestea sunt cele mai minunate, de-abia acum începi să simți adevărata plăcere și știi că până la miezul nopții vei avea valuri-valuri de pusee de fericire, de încântare extremă, de poftă de viață...

Dar nu-ți vei aminti absolut nimic despre ce ți-a făcut Inna... sau despre ce i-ai făcut tu ei. Lucrul acesta, însă, contează prea puțin în aceste clipe, este aproape total lipsit de importanță și, în momentul în care vei dori să afli un răspuns la această necunoscută, necesitatea de a o avea din nou pe Inna va începe să urce în tine cu exasperare, făcându-te să lași deoparte toate întrebările. Ce mai contează cum a făcut-o, important este că tu, acum, te simți extraordinar de bine!

Termini de mâncat și te ridici de la masă plutind parcă în al nouălea cer, lași resturile cinei nestrânse și te îndrepți spre dormitor. Trebuie să te lungești în pat, să te bagi sub plapuma moale, gol ca un prunc și, în întuneric, să lași drogul Innei să-și facă efectul...

Negura te cuprinde și o percepi ca pe o perdea de nepătruns care-ți flutură în cale, împiedicându-te să pășești dincolo de ea, dar tu nu vrei acest lucru, tu vrei să rămâi acolo unde te afli, în beznă, în întunericul căscat în jurul tău ca o gură imensă, gata să te înghită definitiv; numai negura îți dă puterea de a te bucura de Inna, nu știi de ce e așa, nu-ți poți explica, însă așa e și ești sigur de asta.

Ochii-ti stau deschiși și-ți simți inima bătându-ți să-ți sară din piept, respirația ți-a luat-o la sănătoasa, iar aerul s-a încins și-ți arde plămânii, de parcă ar fi impregnat cu catran. Pielea îți transpiră din abundență și sudoarea miroase urât, în pofida faptului că ți-ai făcut duș de dimineață, ca și cum o boală devastatoare și-a săpat drum prin fiecare celulă a trupului tău, împingându-te spre un deznodământ pe care, deși îl percepi cu claritate, nu i te poți împotrivi: moartea.

Primul șoc vine dintr-o dată, o senzație atotcuprinzătoare de plăcere, simți cum trupul ți se încordează ca un arc și toate temerile de până atunci dispar în valurile de fericire devastatoare care te scaldă unul câte unul, când mai puternic, când mai leneș, mintea stă să-ți explodeze de bucurie, auzi ca prin vis un râs frenetic, de neoprit și realizezi cu stupoare că-i râsul tău, nu vrei să-l oprești, nu vrei ca

acele clipe să se mai termine, nu vrei să se sfârșească niciodată...

Însă se sfârșește, în pofida voinței tale și cazi iar în bezna clisoasă, sleit de puteri, aluneci înapoi, agățându-te de clipele abia trecute ca înecatul de un pai, dorindu-ți-le din nou, cât mai curând, însă știi că nu poți fi tu cel care le aduce. Inna le-a progamat, Inna le-a comandat, Inna le-a născut și ți le-a oferit, ți le-a vândut pe banii plătiți de tine pentru a o avea, pentru a le avea, totul vine de la Inna...

Ridici un colț de plapumă și tragi cu nesaț aer proaspăt în piept, dorindu-ți să te înviorezi, însă aerul de dincolo de plapumă pare viciat, otravă pentru plămânii tăi și te acoperi repede din nou, revii la izul acru al propriei tale transpirații, sorbind pe nări duhoarea celulelor bolnave...

Și vine al doilea șoc, mai devastator decât primul, ai impresia că toate oasele se lungesc peste măsură, amenințând să-ți străpungă carnea în zeci de locuri, simți durere, dar senzația asta se situează pe un plan secund, ascunsă în spatele fericirii ce te îneacă, te ametește, te îmbată asemeni celui mai tare vin. Și iar valuri, valuri, valuri...

Totul vine de la Inna...

***

La miezul nopții nu mai ești sigur dacă mai trăiești, gândurile tale nu mai au coerență, iar cuvintele par să se ascundă, devenind de negăsit. Îți e din ce în ce mai dificil să percepi ce este în jurul tău, creierul îți e blocat ca un seif defect și somnul ce-ar trebui să-ți redea vigoarea refuză să vină, în pofida dorinței tale acerbe.

Așternutul e umed tot de la transpirația ta și o senzație dezagreabilă de frig te încearcă din ce în ce mai intens, făcându-ți dinții să-ți clănțăne în gură. Încerci să te miști, ai impresia că ai reușit, însă nu poți să fii sigur de asta; în schimb îți dai seama că acum capul îți e scos de sub plapumă și aerul pe care-l respiri pare impregnat cu ace de gheață, de parcă anotimpul de afară s-ar fi mutat în dormitorul tău. Tot ceea ce ți se întâmplă se află dincolo de limita suportabilului și întrebarea de unde mai ai puterea să înduri se reiterează în mintea ta asemeni punctului roșu de pe discul contorului electric, dar răspunsul refuză să se închege. Însă nu ai nevoie de acest răspuns, tu ai nevoie de somn, somn bun, odihnitor, revigorator...

Niciodată până acum nu ai mai trecut prin asemenea clipe, nu îți puteai închipui că Inna poate avea asemenea efecte, nu te așteptai să suferi atât... și dorința de a o avea din nou pe Inna nu mai vine, n-o mai percepi deloc, ea e

înlocuită de o stare totală de respingere până și a ideii de întâlnire cu Inna...

Corpul tău sleit mai rezistă doar la un spasm, care vine tot pe nepregătite și, după ce trece, acum foarte rapid, te cufunzi într-un leșin binefăcător și uiți de toate...

***

Dimineața te trezești cu un gust amar în gură și, când încerci să te dai jos din pat, o amețeală rebelă te face să reiei poziția orizontală; respiri cu greutate și capul îl simți greu de parcă ar fi o bilă uriașă de bowling, iar spatele îți arde ca și cum ar fi fost stropit toată noaptea cu acid sulfuric.

Încet-încet, te miști către marginea patului și, cu un efort remarcabil, îți cobori picioarele cu tălpile pe podea. Te simți ca după o convalescență îndelungată, ochii îți ard și respirația îți rănește gâtul... N-ar fi trebuit să se întâmple așa, Inna îți dăruise mereu numai fericire, dimineața aceasta ar fi trebuit să fie plină de bună dispoziție, de pace interioară...

În casă e rece și-ți cauți cu înfrigurare hainele, te îmbraci cu dificultate, iar drumul până în bucătărie e și mai dificil. Dar totuși îl faci și, în timp ce-ți prepari cafeaua, începi să te simți mai bine. Îți prăjești un ou cu puțină costiță și constați, cu această ocazie, că

frigiderul e aproape gol, ceea ce înseamnă că va trebui să ieși pentru aprovizionare; și numai de așa ceva nu-ți arde ție acum...

Mănânci încet, lăsând fiecare îmbucătură să-ți revigoreze trupul obosit, iar în final, după ce îți iei a doua ceașcă de cafea și te îndrepți către sufragerie, starea ți s-a îmbunătățit considerabil. Doar o durere rebelă de cap stăruie să te mai chinuiască, însă e suportabilă.

Te așezi în fața computerului și, primul lucru pe care-l faci e să-ti verifici contul. Nu ți-au mai rămas bani decât de cumpărat ceva mâncare, așa că primul lucru pe care-l vei face când vei reveni acasă de la cumpărături va fi să scrii încă un articol sau două...

Până atunci însă, cât timp îți vei bea cafeaua, mai poți adăuga câteva pagini la romanul pe care speri că-l vei vinde pe o sumă frumușică. Deschizi fișierul cu pricina și cuvintele pornesc să se înșire pe display, de sus în jos, rând după rând... par o armată de furnici pornite la vânătoare, ca în cărțile francezului ăla, Bernard Werber...

Sorbi o gură de cafea și recitești ultimul paragraf, încercând să reintri în atmosfera lucrării, însă îți dai seama că nu te poți concentra, că nu poți lega nici două vorbe în starea în care te afli. Mormăi înciudat câteva înjurături și îți cuprinzi capul în palme...

Inna ți-a făcut asta și un sâmbure de ură ți se naște în suflet... Inna, drogul acela nenorocit... Va trebui să-i plătești cu aceeași monedă... data viitoare! Și-ți dai seama că dorința de a o revedea revine cu putere, însă motivul e cu totul altul, opus până în cele mai mici amănunte celui de ieri, de alaltăieri, din zilele premergătoare. O vrei pe Inna, dar o vrei pentru a-i face rău!

Închizi calculatorul și părăsești sufrageria. Te oprești în hol și-ți îmbraci paltonul, iei căciula și, în clipa în care te pregătești să o pui pe cap, te privești în oglindă. Ai, pur și simplu, un șoc! Ești de nerecunoscut, ai slăbit atât de mult încât oasele par a fi acoperite numai de pielea nerasă și murdară, ochii îți sunt atât de adânciți în orbite încât te întrebi cum se face de mai poți încă vedea cu ei, gura ți s-a scofâlcit asemeni nonagenarilor subnutriți și când o deschizi, din oglindă îți zâmbește tâmp o dantură cariată în întregime. Strângi buzele flasce la loc și arunci căciula cât colo, iar paltonul îl dezbraci și-l lași să cadă pe podea. După care te îndepți rapid spre baie.

Îți scoți hainele de pe tine cu gesturi nerăbdătoare și, peste câteva momente, oglinda mare îți arată un schelet uman acoperit de piele cenușie, gata să se dezmembreze la prima mișcare mai bruscă. Holbezi ochii fără să-ți vină să crezi,

transformarea aceasta pare de domeniul celui mai terifiant coșmar și începi să tremuri de nervozitate, ura pentru Inna, pentru oricare Inna... Va trebui să o distrugi, așa cum te-a distrus ea pe tine!

***

Vântul s-a oprit și ninsoarea lină, cu fulgi mari și pufoși, pare copiată din basmele cu Moș Crăciun, însă acest decor nu are niciun efect relaxant asupra ta. Din contră, te simți mizerabil și efortul de a scrie un articol pe care să-l vinzi rapid te sleiește de puteri. Este ora unsprezece și zece minute, iar tu trebuie să trimiți materialul până la doisprezece dacă vrei să primești banii la ora treisprezece, așa cum te-ai înțeles cu editorul... Ai nevoie de acești bani, ai nevoie pentru a închiria din nou o Inna, pentru a aduce din nou la tine o Inna, căreia să-i plătești cu aceeași monedă cu care ți-a plătit ea ție, să-i faci răul pe care ea ți l-a făcut, să te răzbuni pentru starea în care te-a adus...

Gândul revanșei îți dă forțe noi și cuvintele curg unul după altul pe ecranul computerului, articolul îți iese mai bun ca niciodată, dar nu ai vreme să te mai bucuri de asta, organismul tău mai rezistă numai pentru a vedea o Inna distrusă de mâna ta...

La doisprezece fără șapte minute trimiți articolul editorului și, peste cincisprezece minute primești răspuns favorabil, cu laude sincere pentru rezultatul muncii tale, iar la ora treisprezece, așa cum ți se promisese, ți se virează în cont suma cuvenită. Imediat după aceea, fără să mai stai mult pe gânduri, ceri o nouă Inna pentru ora treisprezece și douăzeci de minute. Ți se transmite că cererea îți va fi satisfăcută și închizi computerul, cu un rânjet mulțumit și amenințător pe chipul aproape mumificat.

Te deplasezi cu greu în bucătărie și scoți dintr-un sertar ciocanul de oțel cu care bați șnițelele – cu care băteai, șnițelele, îți zici, căci Inna te-a adus în situația de a nu mai fi niciodată în stare să faci asta –, după care te duci în hol și te postezi lângă ușă.

Picioarele de-abia te mai țin și te rezemi de perete, aruncând o privire cețoasă către cadranul ceasului ce-ți atârnă pe oasele încheieturii stângi ca o lesă prea mare pe gâtul unui cățel malformat. Nu mai sunt decât cinci minute, trei sute de secunde în care ura pentru Inna și hotărârea de a o distruge cresc progresiv, clipă de clipă, și simți cum inima îți pompează prin arterele și venele îmbătrânite prematur valuri de adrenalină...

Respiri sacadat și strângi periodic din gingii, numai gingiile ți-au mai rămas, dinții i-ai

scuipat pe toți în vreme ce scriai articolul pentru revistă, e cana de cafea plină cu ei, rămășițe cariate ale unei danturi cu care nu mulți se puteau lauda cu numai câteva zile în urmă. Timpul trece acum cu ușurință, nu se mai face simțită nerăbdarea aceea exasperantă ca la întâlnirile anterioare și percepi un calm ciudat străbătându-ți ființa, vezi cu claritate în minte fiecare gest pe care-l vei face când Inna va apărea în fața ta, ciocanul care va porni pe o traiectorie semicirculară spre capul frumos al Innei, mișcarea pare derulată cu încetinitorul, timpul se dilată până la extreme, însă, inevitabil, capul din oțel caroiat al ciocanului atinge țeasta femeii, sfărâmă osul cranian și pătrunde cu forță în masa gelatinoasă a creierului, împroșcând în jur sânge și fragmente de oase. Vezi ochii Innei căscându-se întrebători către tine și-apoi răspunsul mut din ai tăi, asta meriți, Inna, asta-i moneda cu care îți plătesc tot răul pe care mi l-ai făcut, și-apoi oftatul de ușurare și satisfacție care-ți iese printre buzele cenușii...

Soneria te trezește din visare și faci un efort considerabil pentru a deschide ușa. Ciocanul îți pare deosebit de greu în mâna dreaptă și, pentru o clipă, te întrebi dacă vei mai fi în stare să duci la bun sfârșit ceea ce ți-ai propus. Gândul te impulsionează și deschizi ușa.

Inna e în fața ta, zâmbitoare ca întotdeauna și-ți spune cu același glas dulce:

— Bună, Carl!

Te dai înapoi doi pași și ea intră în apartament, părând a nu observa arma din mâna ta. Închide ușa în urma ei și atunci te pregătești să lovești...

Viziunea pe care-ai avut-o cu câteva minute în urmă devine realitate și cursa ciocanului spre fruntea ei pare să nu se mai termine. Douăzeci de centimetri... zece... cinci... trei... Îi atinge părul buclat... negru... – dar Inna are părul blond!? – un centimetru... și chipul ei... care acum e al tău! încerci să oprești lovitura când îți dai seama de asta, însă este prea târziu, prea târziu...

Simți lovitura nimicitoare despicându-ți craniul și te privești pe tine însuți căscând ochii de uimire, timpul pare, într-adevăr, să se fi dilatat, Inna ești tu...

Inna ești tu... Inna ești tu... Inna ești tu... până când moartea vă va despărți... și moartea vă desparte... pe tine și pe Inna... Inna...

Mega-Town

Nu te da bătut! Nu, nu trebuie să te lași, îți zici, în timp ce împingi, folosindu-ți coatele pentru a înainta. Nu, îți spui, privindu-i pe cei din jurul tău cum se împing asemeni ție, ba nu, nu ca tine, tu nu ești animal, ei sunt animale, par o turmă de animale mânate de Îngrijitori invizibili spre poarta abatorului, tu trebuie să ajungi la margine, acolo unde nebunia se sfârșește brusc, retezată parcă de o bardă ascuțită, acolo, la margine, unde începe liniștea, fericirea, libertatea.

Nu îți poți imagina cum de-ai fost așa de prost să te lași antrenat în șuvoiul, în puhoiul acesta de lume, trebuie că sunt în jurul tău, înainte, în spate, în dreapta și-n stânga, câteva mii, zeci de mii, sute de mii poate, cine știe?, căci de privești în dreapta, spre sensul de rulare al căii, cu toate că ești cu mult mai înalt decât majoritatea, nu vezi, nu poți să zărești cotitura, sfârșitul, dacă o avea vreun sfârșit nebunia, bazaconia asta...

Când ai plecat dimineață de acasă parcă ai avut o presimțire, un gând mic, insignifiant, ți-a șoptit că se va întâmpla ceva, dar nu l-ai luat în seamă. Ce mama naibii se mai poate

întâmpla într-un loc cum este Mega-Town-ul, unde totul, dar absolut totul, este organizat perfect, unde nimic, dar absolut nimic nu se mai poate întâmpla fără să fi fost prevăzut de către statisticieni cu cel puțin șase ore înainte, doar ai simțit dimineață că ceva nu este în regulă, de obicei ai încredere în presimțirile astea, dar ce-ai zis?, eh!, ce mă-sa se mai poate petrece într-un loc ca ăsta?, și-ai plecat la serviciu, urmând drumul obișnuit.

Nu aveai de folosit decât patru căi rulante, de obicei – la acea oră, ora nouă – mai aerisite, mai libere, majoritatea locuitorilor circulă spre slujbă între șase și opt, ai fost puțin surprins observând că a treia cale este mai înțesată, ai zis că ce?, cine știe?, nu ai luat în seamă amănuntul, și te-ai înfundat în viermuiala de trupuri, parcă toate grăbite, colcăitoare, până ce tu însuți ai început să colcăi asemeni lor. Te-ai răsucit, te-ai învârtit, ai împins, până ce ai realizat, dovleac necopt ce ești, că ei se răsuceau, se învârteau și împingeau pentru cu totul altceva, ceva ce tu nu bănuiai și nici nu te interesa. Tu trebuia să ajungi la lucru, acolo te aștepta Sarah, cu cafeaua gata, dulce-amăruie, arzândă, fierbândă, nu cafeaua, ci Sarah, așa era ea după o noapte de nesomn petrecută în brațele puternice ale lui..., nu contează, ale unuia. Aveai să te așezi la birou, să-i mulțumești femeii cu un zâmbet galant, ciu-

pind-o discret de fundul bogat, bine proporționat și întreținut, ea s-ar fi retras zâmbind, cochetând, prefăcându-se ofensată, iar tu ai fi urmărit-o din ochi, sorbind pofticios prima înghițitură, caimacul, lăudându-te încă o dată pentru inspirația de care ai dat dovadă alegând-o pe Sarah să-ți fie secretară, Sarah cea cu ochi albaștri și dinți strălucitori, Sarah cea cu sâni de marmură, Sarah, o femeie cu F mare, în definitiv – aveai să-ți spui, ca de fiecare dată după ce se închidea ușa în urma ei și rămâneai singur – Sarah, o curvă! O curvă, fiindcă știai că ți s-ar fi dăruit fără reținere, în fel și chip, așa cum ai fi dorit tu, numai să-și păstreze postul, dar tu nu i-o ceruseși niciodată și nici nu aveai să i-o ceri, nu, tu aveai femeile tale, mult mai bune decât Sarah, era și Sarah bună, dar nu făcea parte din clasa ta socială, o simplă secretară, și tu nu aveai voie să te cobori acolo, oricât de excitantă ți s-ar fi arătat, nu, nu merita!

Cafeaua se odihnea acum, nu, fir-ar să fie, se răcea pe biroul tău, iar tu orbecăiai în nenorocita asta de colcăială, între viermii ăștia care nu-și dădeau seama că tu întârzii și le strigai, din când în când, nervos: *„Faceți loc, la o parte, tâmpiților! Ce naiba se petrece-aici?!”.* Iar unul din fața ta, din stânga ori din dreapta ta, simțindu-se tâmpit, îți răspundea, întorcând capul, căci în înghesuiala aia nenorocită n-ar fi

avut cum să-și rotească trupul, chiar dacă ar fi vrut, și sigur ar fi vrut, ar fi vrut chiar să-ți altoiască una, să-ți vadă sângele șiroindu-ți pe bot, să se îmbete de fericire, sadicul, fanaticul, îți zicea: *„Tacă-ți fleanca, mă, 'mnezeii mătii!”.* Iar tu tăceai, continuând să ataci pe mutește cu coatele, cu genunchii, cu tot trupul tău ascuțit, fusiform, mai lung decât al multora, printre cele mai lungi trupuri din Mega-Town, fuseseși invitat, când erai mai tânăr, la o emisiune a Hollo-V-ului tocmai datorită acestei particularități. Nu erai slab, erai bine proporționat, iar acest lucru te făcea pentru ceilalți un uriaș, un... Gulliver, ha-ha, auzi, Gulliver, și-ți ziceai ce prost ai fost că nu i-ai pocnit tâmpitului una după ceafă, de la înălțimea ta, măcar așa, să simtă cu cine are de-a face, idiotul, măgarul, sadicul...

Trebuia să ajungi la margine, să părăsești calea asta de rulare, era mult prea aglomerată, ce aglomerată?, îți bați joc?!, era o viermuială, toți erau niște viermi, viermi albi, micuți, colcăind vremelnic, iar tu, cu statura ta, te detașai față de ei, viermii albi, precum o râmă roșie, lungă și groasă, de-aia de bălegar, puțind îngrozitor. Viermi, râme roșii, bălegar, împuțiciune, cuvinte dragi aparținând limbii pe care o vorbești cu adevărat, întotdeauna ți-a plăcut să le folosești, să vorbești așa, urât, scârbos, nimeni nu știa că tu așa-ți vorbești și

nimeni nu trebuia să afle, era plăcerea ta și basta!...

De când exista Mega-Town-ul, era o vârstă apreciabilă un mileniu și jumătate, da, parcă tu așa știai, orașul funcționa de peste 1500 de ani, nimeni, așa știai, nu părăsise granițele sale energetice. Nu aveau ce să caute afară, nici nu exista un „afară”, pe cuvântul tău dacă exista, poate doar pământ pârjolit, praf rămas după războiul nimicitor din trecut. Atât și nimic mai mult. Viața în Mega-Town era minunată, tu așa o considerai, așa ai considerat-o, până acum, când oile, animalele astea din staul, se îndeasă în jurul tău, buimace, strigând toate deodată, dar nu același lucru și, de aceea, neinteligibil. Numai un murmur confuz îți ajunge la urechi, punctat când și când de câte o înjurătură mai sonoră, ori mai domoală sau mai colorată, un murmur din care nu pricepi mare lucru și, de altfel, ai mai spus-o o dată, nici nu avea vreo importanță ce voiau ei, ele, animalele...

Tu trebuia să ajungi la margine, să părăsești banda și, pentru a-ți atinge scopul, te foloseai de ce puteai, coate, genunchi, umeri, șolduri... Împingeai, te strecurai, cât mai aproape de margine, hai, încă un pas, încă unul, ăștia nu erau pași, avansai cinci spre dreapta, încotro mergea curentul, și de-abia zece-cincisprezece centimetri înainte, ăsta era pasul. Avansai

împingând, bușind, bodogănind în barbă cuvinte fără înțeles. *„Ce faci, mă, cămilă?”*, ți-a zis una. *„Ți s-a făcut?... Te urci pe mine?!”.* N-ai mai apucat să-i răspunzi, îi pregătiseși un răspuns pe cinste, altul a fost mai rapid, unul de lângă ea, cu care se mai ciondănise înainte. *„Pe cine să se urce, caracatițo, nu vezi cum arăți?! Mai ziceam, dacă erai una mai..., da’ așa?!”* A slobozit un hohot scurt de râs, câteva gâlgâituri, numai râs nu era ăla, după care l-ai auzit din nou pe tip continuând: *„Țâțele și curu’ le-ai lăsat acasă?!...”.* Ai zâmbit un pic și ai apreciat din priviri distanța până la margine. Zece-doisprezece metri, asta însemna că în douăzeci-treizeci de minute puteai scăpa de nebunie, cu adevărat o nebunie, ce mama naibii se întâmpla, la urma urmei?!! Și de ce se adunaseră toți stupizii ăștia pe calea asta de rulare?!?

„Robson!!”, ai auzit un glas. Era numele tău, te numeai Robson și ai întors capul spre locul de unde ți se păruse că a strigat glasul. *„Hei, Robson, aici!”* Ai văzut ridicându-se o mână – oare cu ce eforturi! – din masa colcăitoare, și ai zărit-o! *„Imposibil”,* ți-ai spus, *„este imposibil să fie ea!...”.* Doar părăsise Mega-Town-ul cu cinci ani în urmă, căutând liniștea în Big-Town, un adevărat sătuc pe lângă megalopolisul în care te aflai. Și spusese că nu se va mai întoarce niciodată. Iar acum revenise...

„Charllene!!?” ai strigat și tu, încercând să acoperi zgomotul de fond emis de gloata viermuitoare din juru-ți. *„Tu ești?!”*

Mâna întinsă în sus a dispărut brusc, parcă suptă de mulțimea nebună, dar ai auzit răspunsul: *„Daaa!”.* Și i-ai recunoscut și glasul...

Numai ea putea spune *„Da”* în felul acesta, numai glasul ei avea intonațiile acelea calde, insinuante, atât de plăcute. Frumusețea îi era îngerească și-ai suferit din nou, în acea clipă, amintindu-ți serile, zilele, nopțile petrecute împreună...

„Charllene??”, ai chemat-o din nou, cuprins de dor de ea, și ai uitat, ți-a ieșit din minte că vrei să ajungi la margine. *„Charllene!... Charllene!... Charllene!...”,* îți urlau creierii, treziți parcă dintr-o beție și aruncați în alta, mai puternică, mai devastatoare, beția frumuseții, a frumuseții unui nume de femeie, a frumuseții chipului ei, a frumuseții ochilor ei, a frumuseții buzelor ei totdeauna umede...

Se afla la peste douăzeci de metri în dreapta ta, douăzeci de metri, cum Dumnezeu aveai să ajungi la ea prin mulțimea de dobitoci?! Simțeai nevoia să o ai alături, să o simți alături, trecuseră cinci ani, cinci ani, patru luni și... șase zile, atâta timp de când nu o mai văzuseși, ah!, ce înseamnă memoria atunci când în joc sunt cifre pe care le reții doar

legate de evenimente majore din viața ta!?, îți spui, iar plecarea ei a fost pentru tine, va rămâne pentru tine unul din evenimentele majore din viața ta, la fel cum ziua de azi, simți asta, se va constitui într-un eveniment epocal... Revenirea ei... a Ei, a Cherllenei! Nu mai poți suporta distanța aceea oribilă care vă desparte, doar douăzeci de metri, atât, numai atât, fir-ar să fie!

„Charllene!!!”, o mai strigi o dată, să fii sigur că nu o mai pierzi și te repezi cu furie în masa de trupuri ce te înconjoară. *„Băăăl”,* îți zbiară, la rândul lui, un bărbos peste umăr, *„ce faci, îmi spargi timpanele?! Las-o-n mă-sa acum, o aranjezi diseară, în pat, acasă, ca tot omul...”.* Nu reziști, nu te poți stăpâni, și-i arunci cuvintele cu obidă, printre dinții din față, împroșcându-l intenționat cu salivă: *„Pieri din calea mea, pui de curvă!!...”.* Dar nu apuci să termini, animalul, puiul de curvă, mă-sa a fost o cățea, cu siguranță a fost o cățea, îți proptește – cum naiba a făcut-o cu atâta forță în înghesuiala asta?!, mai ai timp să te întrebi – îți proptește, câinele, un genunchi în boașe, durerea săgetează și vrea să te îndoaie, dar nu ai cum să te apleci, nu e loc, ai vrea să țipi de durere, simți cum îți ard rinichii, suferința a urcat în ei, animalul care te-a lovit reușește să se îndepărteze cu vreun metru jumate, se pierde în mulțime, cum mă-sa reușește?!, te

întrebi, îl lași în plata Domnului și încerci să respiri mai liniștit. Durerea se risipește, te lași condus de valul uman în asensiune, cauți să o descoperi din priviri pe Charllene. Nu o zărești, nici nu-i de mirare printre zecile de mii de oameni de pe această cale. Vrei să o strigi, dar nu ai forță în glas, fiul de cățea ți-a stors-o pe toată și renunți. O mai cauți din ochi, dar animalele sunt în continuă mișcare și realizezi că nu putea rămâne în locul unde o văzuseși prima oară. De fapt, totul se mișcă, nu-ți poți alege ca reper un punct fix, sunt prea mulți viermi, prea mare colcăiala, de unde atâția?, te întrebi, și unde se duc?! Ochii îți fug spre celelalte căi de rulare și constați că sunt goale! Goale, niciun om pe ele, ca niciodată în acești 1500 de ani de când există Mega-Town-ul! Goale!... Cuvântul îți răsună sinistru în minte, îți răspândește în suflet un sentiment pe care de mult, de foarte mult timp l-ai uitat, un sentiment căruia nu îi poți da nume, o senzație, ceva între teamă și curiozitate, între iubire și repulsie. Iubire?! Charlene!

„Charllene!!”, urli cât te țin plămânii și constați cu plăcere că ți-a revenit glasul. Privești la zece-cincisprezece metri în dreapta ta și mai strigi o dată: *„Charllene!!!”.* Una din fața ta îți șuieră sarcastic: *„Hei, lunganule, mai încet, las-o moartă, cine știe cine-o ține-n brațe-acum!?”.* Cauți să te abții de astă dată,

dar tot îi strecori două vorbe printre măsele: *„Taci, fă!”.* Te pregătești să strigi încă o dată, însă din stânga două brațe subțiri se prind de gâtul tău și glasul binecunoscut al femeii tale îți răspunde: *„Sunt aici!”.*

O privești năuc, pierdut, nu-ți vine să crezi că e ea. Dar e chiar ea! Și iar o privești și-i șoptești, continuând să dai încet din picioare în ritmul lent al masei de oameni spre înainte: *„Charllene... tu ești!?”. „Eu...”,* îți răspunde, răspunsul îți pare prea sigur, prea ferm față de răspunsurile Charllenei de altă dată. Nu are însă rost să te îndoiești, e fosta ta femeie, omul lângă care ai trăit doisprezece ani, cu care ai împărțit necazuri și bucurii, dar care, totuși, după doisprezece ani, te-a părăsit. De ce a făcut-o?! Ți-a spus-o clar atunci, însă, cu toate că ai avut cinci ani la dispoziție, nu ai putut accepta ca pe o realitate motivul invocat de ea. Afirmase, nici mai mult, nici mai puțin, că Mega-Town-ul o obosește! Dorea ceva mai mic, un orășel, o așezare pierdută, un loc mai retras, departe de stresul de zi cu zi al uriașei metropole. Multă vreme ai crezut că este numai un motiv pentru a scăpa de tine. În adâncul sufletului mai crezi și acum acest lucru, cu toate că reîntoarcerea ei vine să-ți confirme contrariul. *„Orașul mă obosește...”,* așa spusese. *„Mega-Town-ul mă ucide, vreau libertate, vreau afară!”.* O bătuseși atunci,

dăduseși în ea, o loviseși pentru prima oară, dar îți ieșiseși din pepeni, aveai motiv, căci *afară* însemna moartea, iar tu o iubeai prea mult pentru a accepta măcar ideea morții ei. Se supărase groaznic pe tine, însă nu-ți păsa, te durea pe tine undeva de supărarea ei, nu o credeai în stare să plece așa, fără să te anunțe, de fapt nici nu crezuseși că va pleca cu adevărat. Ți-o închipuiseși slabă, dar nu fusese. Te părăsise într-o zi, când erai la slujbă, tu ai așteptat-o trei după aceea, apoi ai anunțat dispariția ei. Organele de ordine nici nu s-au sinchisit, era probabil vreo glumă de-a vreunui smintit, cum să dispară cineva în Mega-Town?! Peste alte trei zile ai primit mesajul ei din Big-Town. Se afla acolo, într-un orășel micuț, departe și – poate – mai fericită. Ți-ai zis că îi va trece repede, că o vei avea curând, din nou, lângă tine, dar iată că anii trecuseră, cinci și jumătate...

Și acum, azi, când te duceai la slujbă, în această zi, norocoasă? ghinionistă?, te-ai urcat pe-o cale de rulare, aceeași cale de rulare ca întotdeauna și treptat-treptat te-ai pomenit înconjurat de oameni... Nu știi ce se petrece, nu ai idee, toți se împing spre înainte, tu, mai înalt, vezi marginea și vrei să ajungi la ea, Charllene te strigă, nu-ți vine a crede că e ea, o zărești, încerci să ajungi în apropierea ei, o strigi, la rândul tău, dar un câine, fiu de cățea,

îți turtește boașele cu obidă fiindcă i-ai spus ce este, una râde de tine, cu toții sunt niște animale, avea dreptate Charllene când zicea că toți au devenit animale, gândul nu le e decât la sex. sex și iar sex, câini și cățele, curve și masochiști, nesătui...

Charllene e lângă tine, o vezi, o miroși, o simți în brațe, îi auzi glasul atât de drag și simți că trăiești din nou, că totul se va schimba de acum încolo, da, ceva trebuie să se schimbe, dar ce anume?!, schimbarea plutește în aer – de dimineață, când ai plecat de-acasă, ai avut o presimțire, însă nu ai luat-o în seamă, de obicei nu iei în seamă asemenea lucruri –, ceva se petrece, nu știi ce, nu te-a interesat, deloc nu te-a interesat, ai trăit ca un pustnic în așteptarea Charllenei, petrecându-ți cei cinci ani scufundat în muncă, fade distracții și curve, alternându-le după voie, cum îți plăcea, cum îți venea mai bine, fără să te intereseze ce-i în jurul tău...

Dar acum Charllene a venit, de ce a venit?, de ce acum?, te întrebi și-ți zici că vei afla răspunsul, curând îl vei afla, lumea, lumea asta, miile, zecile de mii, pe celelalte căi nu mai e nimeni, sutele de mii, toate aceste trupuri, toate aceste suflete, se îndreaptă spre ceva, spre undeva, și-ți întrebi soția, acum liniștit, deodată îți dai seama că toți în jurul tău s-au potolit, nu se mai împing, nu mai fac

gălăgie, doar un murmur confuz răzbate din urmă, de departe, nu se mai înjură între ei, totul e calm, o întrebi deci pe soția ta: *„Ce se petrece?!”.* Iar ea, surâzând fericită, îți răspunde lipindu-și buzele calde de urechea ta aplecată spre gura ei: *„Mergem spre LIBERTATE! Cupolele au fost deschise, Rob, cupoleleMega-Town-ului... Mergem AFARĂ!...”.*

Un fior îți strânge stomacul, simți frica un moment străbătându-ți ființa, dar privești în jur și-i vezi pe toți zâmbind fericiți și atunci înțelegi că faci parte dintre ei, îți aduci aminte că ești unul de-al lor și trăsăturile ți se destind. Și aștepți, alături de soția ta, să fii unul dintre miile, dintre sutele de mii, dintre milioanele de oameni care, după o mie cinci sute de ani, au șansa de a reclădi civilizația pe o planetă distrusă...

Robotul din neant

— Este ROBOT! concluzionă Marele Șef.

În sală se aflau cinci sfere de materie vie, cam de o jumătate de metru în diametru, plutind în aer, deasupra unei mese chirurgicale pe care era întins un om. Pieptul acestuia se ridica și cobora ritmic, semn că se afla în viață, iar pe pielea toracelui se putea observa o serie de cicatrici roșietice fine, care demonstrau că, nu cu mult timp în urmă, trecuse printr-o operație chirurgicală.

Cele cinci sfere se învârteau în jurul mesei, dând impresia că sondează trupul bărbatului cu simțuri cărora numai ele le-ar fi putut da un nume. Dacă omul s-ar fi trezit în acele momente, ar fi putut descoperi în imaginile sferelor forma atât de binecunoscută a unor creiere umane. Ce-i drept, niște creiere uriașe, dar totuși, creiere; se puteau remarca extrem de bine circumvoluțiunile suprafețelor lor, iar în partea de jos a fiecăruia, la o palmă de axul imaginar nord-sud, un bulb pregnant ce nu putea fi decât cerebelul. Însă omul nu se putea trezi pentru a vedea toate acestea.

— Suntem de acord cu totii, încuviință una dintre sfere către Marele Șef, însă avem o nelămurire...

— Spune! îl întrerupse conducătorul, stăpân pe sine, convins de justețea judecății sale.

— Robotul acesta are... creier! E-adevărat, rudimentar, un tip de creier cum nu ne-am fi putut închipui vreodată că poate exista, însă este un creier!

— Și ce ți se pare ieșit din comun? întrebă Marele Șef pe un ton sarcastic. În loc de tablou de comandă pozitronic, acest robot, construit de o rasă pe care, cu siguranță, o vom întâlni în viitor, are un creier biologic rudimentar. Un creier ce se îngrijește de buna funcționare a tuturor subansamblelor sale: membre și organe interne. Că toate aceste organe sunt de natură biologică și nu mecanică, ăsta nu-i un argument menit să ne facă să-l considerăm o ființă inteligentă. Fiecare organ biologic de-al lui îndeplinește o funcție, aceeași pe care organul mecanic corespondent o îndeplinește la roboții noștri... Așa că, ce rost are să căutăm răspuns la o problemă cu o soluție evidentă?

O undă de acceptare străbătu sala. Atmosfera se destinse. Argumentația Marelui Șef întărea ipoteza la care ajunseseră, chiar dacă mai stăruia încă îndoiala lipsei certitudinii. În cele din urmă, conducătorul conchise:

— Va ocupa un loc într-una din sălile Muzeului Pământean!

Părăsiră laboratorul medical și roboții lor făcură restul. Omul fu împăiat și transportat la muzeu. Ocupă pentru vecie o vitrină din cuarț, în secțiunea dedicată ciudățeniilor adunate din tot universul, sub care, pe o plăcuță aurită, se inscripționă următoarea catalogare: ROBOTUL DIN NEANT.

***

Când îl preluase robotul acela și-l condusese în fața sferelor, realizase că mașina inventată de el nu funcționase cum trebuia. Îl aruncase în timp pe o altă planetă, nu pe Pământ. Pământul viitorului nu putea fi așa!

Dar mașina funcționase perfect...

Rolland

Ploaia cădea necontenit din norii negri-vineții. Rolland se întrebă dacă avea să se oprească vreodată. De treizeci și șapte de ore, de când eșuase pe mica planetă, nu simțise decât umezeală, iar ochii-i obosiți nu văzuseră altceva decât stânci și apă, multă apă, însoțind rafalele de vânt, strecurându-se vicleană printre stânci, căutându-și cu încăpățânare drumul la vale. Avea impresia că umezeala o să-l pătrundă până în măduva oaselor, iar singurătatea, combinată cu atmosfera atât de posomorâtă, îi dădea sentimentul că de la o clipă la alta se va risipi în vârtejul naturii dezlănțuite. Mica scobitură în stâncă îi oferea suficient spațiu pentru a se putea întinde, dar își propusese să nu închidă ochii; capsulele de salvare ale celor de pe astronavă puteau survola în orice clipă cerul planetei.

În momentul în care pierduse controlul asupra navetei reușise să transmită, pe lângă S.O.S., și coordonatele poziției sale. Apelul îi fusese recepționat, dar iată că trecuseră aproape patruzeci de ore și colegii lui nu veniseră încă...

— Cine ești?

Întrebarea îi provocă un șoc. *„Ce naiba! Am halucinații?”,* își zise în gând, privind uimit în jur.

— Nu ai niciun fel de halucinații... Cine ești?

Își duse mîinile la tâmple, dar palmele-i înmănușate întâlniră materialul dur al căștii de protecție.

Purta costumul tuturor astronauților plecați în misiuni de cercetare, costum creat a rezista celor mai dificile condiții de mediu, fie ele acide, otrăvitoare, încinse sau reci ca gheața, având o autonomie de funcționare de peste 100 de ore, în interiorul căruia se asigura o temperatură constantă și o bună aerisire a corpului.

Vorbele acelea ciudate veneau din propriu-i creier, iar glasul care le rostea folosea un ton calm și liniștitor, dându-i, paradoxal, un sentiment de siguranță.

— Așteaptă un moment, spuse. Lasă-mă să mă liniștesc, apoi vei afla...

— Te las...

Făcu câteva respirații relaxante și încercă să-și elibereze mintea de gândurile nefolositoare. Apoi se hotărî și murmură:

— Mă numesc Rolland... și sunt un om. Dar tu cine ești? Și... cum faci asta?!

— Rolland... Rolland..., repetă glasul, parcă pentru a memora mai bine... Ce anume „asta”?

— Comunicarea...! Telepatia! Bănuiesc că folosești un procedeu telepatic pentru a menține legătura cu mine...

— Ce-i aceea „telepatic”?

— Ei, asta-i bună! se miră omul. Comunici telepatic și nu știi că folosești acest mod de comunicație? Pe-asta n-o mai cred!...

— Mod de comunicație!? Deci, cum am luat legătura cu tine?! Nu știu cum să-ți spun... Normal. E ceva normal... pentru mine.

Uimirea lui Rolland crescu și mai mult. Nu-și putea închipui că o astfel de ființă există.

— Nu mi-ai spus cine ești..., zise el.

— Cum să-ți spun...? Sunt... peste tot, în jurul tău. Pe întreaga planetă. Exist...

— Cum te numești?

— ...Nu știu. Poate am un nume, dar eu nu-l cunosc.

— Cum arăți?!

— Așa... Curg...

— Curgi?! înseamnă că tu ești... tu ești... această ploaie... ești apa?!

— Apa?!

— Extraordinar! exclamă omul, uimit peste măsură. O ploaie... inteligentă! Apă... vie!?

Privi în jur, acum cu alți ochi, șiroaiele lichide ce se revărsau cu tonele din norii întunecați și – acum realiză – foarte apropiați de sol.

„Nu!”, gândi. *„Nu poate fi adevărat, nu poate fi real! Am luat-o razna: singurătatea... și*

ploaia asta nenorocită... curgerea asta continuă...!”

— De ce vorbești asa? simți întrebarea în minte.

„Nu mai răspund!”, hotărî. *„Desigur, am halucinații... Trebuie să fie lipsa de calorii, căci nu m-am mai hrănit de cel puțin zece ore...”*

Întinse buzele și apucă terminalul cauciucat ce venea de la rezervorul atașat costumului de protecție. Supse cu putere, de câteva ori, amestecul de produse ce ținea loc de hrană pe timpul misiunilor mai îndelungate în afara astronavei, savurând gustul plăcut.

— De ce nu-mi răspunzi?! simți iar glasul. Nu ai halucinații... Eu exist! Eu sunt... APA! Așa mă numesc: APA! Tu mi-ai dat un nume. Sunt... APA!

— Nu poate fi adevărat..., făcu Rolland o ultimă tentativă de a nega realitatea.

— Ba da...

— Atunci... de ce-ai luat legătura cu mine tocmai acum, după atâtea ore?! De ce nu m-ai contactat din momentul în care am eșuat aici...?!

— Fiindcă a trebuit să te analizez... A fost necesar să-ți sondez memoria și să aflu câte ceva despre tine...

Omul oftă și-și mai aruncă o dată privirile prin vizorul transparent al căștii. *„Asta e!”*, gândi. *„În Univers totul este posibil și dacă*

viața a hotărât să ia forma unui șuvoi nestăvilit de apă, trebuie să accept și acest soi de existență!... La urma urmei, până vin ai mei să mă ia de-aici... Mai bine cu ea decât singur, oricine-ar fi această ea!”

— Deci ți-ai revenit..., zise glasul.

— Să zicem..., răspunse în doi peri, căci începuse să-l cam agaseze faptul că i se citeau gândurile.

— Îi aștepți, nu-i așa?

— Da...!?

— Nu vor veni.

— De ce?! De unde știi?!

Teama i se înfiripă în suflet. Teama că s-ar putea ca apa să aibă dreptate. Teama că ar putea sfârși în aceste locuri pustii și sumbre, totdeauna umezi. Teama...

— Știu..., sosi răspunsul, implacabil și sigur.

Rolland simți fiori reci străbătându-i ființa.

— Nu! Nu poate fi adevărat! Nu ai de unde să știi ce vor face ei...! Nu! Nu mă pot lăsa singur aici! Nu pot face asta!!

— Dar nu ești singur, Rolland. Ești cu mine!...

— Să nu te mai aud! Cine ești tu!?... Și ce-mi poți tu oferi mie, ca om?!...

— Viață... O minunată viață...!

— N-am nevoie de surogatul tău de viață! se opuse impacientat, simțind că-și iese din minți,

dar apa nu-i luă în seamă cuvintele și continuă, de parcă nici n-ar fi fost întreruptă.

— ...toată această planetă la dispoziția ta, la dispoziția noastră... Tot Universul! Toată nemărginirea! Eu exist... și tu..., omule, vei exista prin mine!

— Dar nu vreau! țipă Rolland în cască, simțind parcă toate acele cuvinte lovind zadarnic materialul transparent în încercarea de a ieși afară. Nu vreau, auzi, nu vreau! Nu vreau, ploaie nenorocită! Ai mei vor veni și mă vor lua...! Mă vor lua...

— Nu vor veni...

— ...și mă voi întoarce cu astronava pentru a te distruge! Te voi împrăștia în miliarde de picături, să nu se aleagă nimic de tine...!

Își simțea mintea explodând, surescitarea ajunsese la maximum, nu mai putea rezista...

— Rolland... Rolland...

Își auzi numele ca prin vis, rostit pe cel mai cald ton cu putință, insinuându-i-se în cele mai ascunse unghere ale sufletului, răspândindu-i în creier un calm profund, o relaxare spre care întregul său trup tânjea...

— Rolland... Ești destins... Ești fericit...

Se simți lipsit de voință ca un automat.

— Ești aici, cu mine... și ești fericit... Ești foarte fericit, Rolland!

Un gând, o reacție de apărare a inconștientului îl mai străbătu pentru ultima

oară și corzile-i vocale mai pronunțară un *„Nu...”,* dar încet, neconvingător, mult prea vulnerabil în fața forțelor hipnotice ale ființei ce-și spunea APA.

— Ești fericit și dorești unirea cu mine...

— ...Da! rosti Rolland fără voie, cuprins de fericire și de dorința de a deveni apă... Trebuie să mă contopesc cu întreaga planetă, trebuie să fiu... APA! TREBUIE!

Și mâna stângă se îndreptă spre șold, degetele înmănușate apucară clapele de depresurizare ale costumului și traseră de ele. Într-o clipă, pliurile etanșe se dădură în lături. Scoase mai întâi o mână, apoi un picior... pe celălalt, cealaltă mână, capul..., și costumul de protecție căzu flasc, greoi și gol, în scobitura uscată a stâncii.

— Vino... Hai, Rolland...! Vino!...

Nările-i fremătătoare trăgeau cu nesaț aerul curat în plămâni, simțindu-se fericit..., deosebit de fericit. Își aminti de clipa în care, copil fiind, alergase într-o dimineață prin iarba proaspătă și umedă din preajma cabanei de la munte... Fusese minunat! Desculț, tălpile lui goale în atingere cu iarba grasă și umedă de rouă, de apă... DE APĂ!

Trase de fermoarul salopetei cauciucate. Trase cu nerăbdare. Simțea nevoia să se arunce în șuvoaiele curgătoare ce cădeau cu putere peste stâncile golașe... Pânza

impermeabilă rămase jos, ființă inertă, mototolită, în timp ce trupu-i complet gol se avântă înainte spre apa care-l vrăjise...

Un urlet de durere și de spaimă sparse atmosfera monotonă, privirile îngrozite i se ridicară în sus, spre cerul întunecat, și-și reveni din starea de hipnoză. Își privi carnea curgându-i de pe trup în fâșii moi și sângerânde. Căzu în genunchi, cuprins de o insuportabilă durere și în acel moment urechile lui, rămase numai zgârciuri, auziră glasul colegului său chemându-l, răzbătând din căștile rămase pe stâncă...

— Rolland... Rolland Harrison! Răspunde! Rolland...

Observă racheta roșie de semnalizare străbătând cerul întunecat și-și pierdu cunoștința...

Șuvoaiele îl acoperiră, avide, mușcând din el clipă de clipă, descărnându-l până la dizolvare... În curând, din Rolland nu mai rămaseră decât niște oase albe... Ciudat de albe...

S-a pierdut un suflet...

Pășeam pe stradă purtând sub braț mapa în care odihnea manuscrisul primului meu roman, absent la ce se petrecea în jur, cu gândul zburându-mi aiurea, ba la redactorul care se opusese publicării lucrării mele, ba la deznădejdea ce avea să cuprindă din nou familia, ba la...

M-am împiedicat de ceva, nu știu de ce și nici nu m-a interesat prea tare; am căzut, mapa mi-a zburat, s-a deschis și foile de hârtie s-au împrăștiat. Trecătorii s-au oprit pentru o clipă să mă privească, dar numai pentru o clipă, după care și-au continuat drumul cu impasibilitate; eram un nimeni și nu meritam vreo atenție. Atitudinea lor nu m-a surprins, aproape că nici n-am luat-o în seamă; în ultimul timp, răutatea și aroganța oamenilor au crescut considerabil. Am pornit să-mi strâng foile, la fel de absent...

Deodată, însă, ochii mi-au căzut pe una dintre coli. Iar ceea ce am văzut m-a trezit brusc din reverie; în locul cuvintelor înșirate pe rânduri drepte, așa cum le dactilografiasem, trona acum, exact în mijlocul foii, următoarea frază:

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

M-am frecat la ochi, am clipit buimăcit și am privit din nou coala ce-o țineam în mână. Ciudatele fraze erau tot acolo!

M-am aplecat și am mai cules o foaie. Aceeași frază:

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

Mâna a început să-mi alerge cu repeziciune pe asfalt, adunând foile. Iar ochii-mi citeau aceleași cuvinte:

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

Era imposibil ca eu să fi scris așa ceva! Gândul mi-a fugit la paginile care rămăseseră în mapă. Le-am scos cu febrilitate și le-am privit. Stupoare!

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

Ce putea să însemne asta!? Oare sub ochii redactorului care spunea cu atâta convingere „Nu!”, se arătaseră tot aceste cuvinte?!

Trebuia să mă duc înapoi, să-l întreb, să-mi liniștesc sufletul...

Am făcut cale întoarsă, aproape alergând spre editură. Scările până la cel de-al patrulea etaj le-am urcat în fugă, fără a mai avea răbdarea să aștept liftul.

Mi-am tras sufletul o clipă în fața ușii secretariatului, am bătut si am intrat.

— Da, vă rog!? mă întrebă secretara, apoi recunoscându-mă: Ai uitat ceva?

— Vreau să vorbesc cu domnul redactor...

Probabil mi-a citit răvășirea pe chip, căci și-a înghițit cuvintele de refuz și s-a ridicat de la birou.

— Un moment, să te anunț...

A intrat și a închis ușa capitonată în urma ei. Parfumul fin mi-a gâdilat nările și, pentru moment, imaginea sânilor ei goi și ascuțiți sub bluza semitransparentă mi-a zdruncinat tabloul realității... Însă frazele acelea mi-au revenit în minte:

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

Ce reprezentau oare și, mai ales, când apăruseră acolo?

Am întredeschis încet mapa și am privit o foaie, la întâmplare. Cuvintele erau tot acolo:

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI,
RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

Secretara a ieșit, purtând pe chip o mască de regret.

— Îmi pare rău, zise ea, însă domnul redactor-șef este ocupat pentru cincisprezece minute. Dar... dacă dorești să aștepți, te rog să iei un loc...

I-am privit coapsele unduindu-se în momentul în care se așează, închipuindu-mi carnea tare încordându-se ademenitor sub fusta deosebit de scurtă, strânsă pe trup până la refuz. *„Ah, ce femeie!”* – mi-am zis în gând. I-am mulțumit și m-am așezat în fotoliul pe care mi-l indicase, la câțiva pași în fața biroului ei. Ochii mi-au fugit instantaneu spre picioarele bronzate, lungi și ademenitoare. Poziția în care mă aflam mi le dezvelea privirilor aproape în întregime. *„Ce ai, omule?!”* – m-am mustrat în gând. *„Doar ai familie acasă... și nu uita că ești aici pentru cu totul altă treabă!”*

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

Iar nenorocitele-astea de cuvinte! De unde-or fi răsărit?! Și pentru ce..., pentru ce?!

— Despre ce tratează romanul tău?

Întrebarea mă luă pe nepregătite.

— Poftim...?! am zis pentru a mai câștiga timp.

— ...Romanul tău, cărui gen literar aparține?

— Polițist, i-am răspuns.

— Oooo! s-a mirat ea, oferindu-mi imaginea unui sărut cu buzele-i cărnoase, senzuale.

Privirea mi-a fugit iar sub masă, la picioarele care-și schimbau acum poziția.

— Și despre ce-i vorba în el?

— S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

Vorbele mi-au ieșit din gură fără să vreau și m-am simțit de parcă nici nu le rostisem eu, de parcă aș mai fi avut în mine o ființă care începea să iasă la suprafață. *„Ce naiba se petrece??!”* Starea de confuzie s-a accentuat și mai mult când secretara exclamă:

— În sfârșit! Ați venit!!

Am remarcat imediat că devenisem, brusc, o „persoană importantă”. De asemenea, atitudinea femeii; până atunci distantă, oarecum rece, devenise dintr-o dată amabilă, citindu-se în gesturile ei dorința de a-mi fi pe plac.

— Dar de ce nu ați spus de la început?!... Sau... poate ați dorit să ne puneți la încercare!?...

Zâmbetul ei era numai dulceață.

— Domnul Villard vă stă la dispoziție...

„Domnul Villard?! Care naibii domn Villard, când pe redactor îl cheamă Ungureanu?!! Ce-nseamnă tot bâlciul ăsta?”

M-am ridicat și am urmat-o. A deschis repede ușa capitonată și s-a retras în grabă, făcându-mi loc să trec.

— Dânsul este..., încercă să explice, dar bărbatul de la birou o întrerupse la jumătatea frazei, pe un ton care nu admitea replică.

— Știu cine este! Și doar ți-am spus să nu fiu deranjat.

Nu făcea altceva decât să citească un ziar.

Secretara nu se arătă intimidată, așa cum mă așteptam, ci își continuă fraza întreruptă:

— ...TRIMISUL!

Atitudinea lui Ungureanu-Villard se schimbă instantaneu. Se congestionă la față și broboane de sudoare îi punctară fruntea și gâtul gras, de om bine trăit. Ridicându-se în picioare, îmi arătă printr-un gest larg un fotoliu uriaș. M-am așezat fără să fac nazuri, după care s-a reașezat și el. Ceva ciudat se petrecea în jurul meu...! Am luat hotărârea să nu părăsesc acea cameră decât în momentul dezlegării misterului.

Ușa s-a închis în urma secretarei, fără niciun zgomot.

— Domnule..., încercă redactorul să deschidă discuția.

Am decis că era mult mai bine să joc cartea contraatacului. Nu aveam nimic de pierdut, așa că l-am întrerupt fără remușcare, realizând, după atitudinea pe care-o afișa, că în fața lui trebuie că treceam drept o persoană de temut.

— Villard, ce înseamnă asta?! Unde ți-e vigilența?!

L-am văzut cum pălește și se afundă și mai adânc în fotoliul din spatele biroului somptuos.

— Eu... eu..., se bâlbâi el, dar nu i-am dat răgaz.

— A trebuit să vin de trei ori aici și, de nu-mi declinam tot eu identitatea, nu m-ai fi băgat în seamă! De unde atâta indolență? Răspunde!

— Domnule, dar... nu am avut de unde să știu că tocmai Domnia-Voastră sunteți...

„Doamne, acum e-acum!” – mi-am zis în gând. *„Nu mă lăsa!”*

Am băgat mâna în mapă și am scos manuscrisul. I l-am aruncat în față, pe birou. Frazele se aflau acolo, pe fiecare pagină:

S-A PIERDUT UN SUFLET. GĂSITORULUI, RECOMPENSĂ SUBSTANȚIALĂ!

S-a îngălbenit de tot. Mâinile au început să-i tremure cu putere și, pentru ca eu să nu observ, le-a ascuns sub birou. Mișcările îi deveniseră convulsive și respirația grea. Aici se petrecea ceva cu adevărat grav! Era vorba, probabil, de vreo organizație secretă, în care ierarhia nu constituia un lucru cu care să se glumească. Din punctul ăsta de vedere... o puteam ține tot așa!

— Vreau să știu tot ce s-a petrecut aici în ultimul timp! Tot!

— Din... din momentul plecării... predecesorului Domniei-Voastre sau... de când am trimis ultimul raport? mă întrebă, poticnindu-se.

— Ridică-te în picioare când îmi vorbești! Și dă-i drumul!

Ochii îi străluceau înnebuniți când a părăsit fotoliul și a venit în fața mea. Eram tare curios

să aflu ce se întâmpla de fapt sub masca unei edituri particulare...

— Cum am scris și în ultimul raport...

— Villard, am strigat, băgându-i și mai mult frica în oase, termină cu introducerile astea tâmpite și treci direct la subiect!

— Da... Da, domnule... Într-adevăr, în ultimul timp, lucrurile merg cam prost, căci, știți și Domnia-Voastră, a avut loc o schimbare uriașă, care a îndreptat multe suflete spre... (Și-a ridicat ochii în sus și pe față i-a apărut un rictus înfricoșător; m-am cutremurat observându-l, însă m-am stăpânit, realizând cu stupoare că se referă la Dumnezeu! Și iar m-am cutremurat.) Ne e din ce în ce mai greu să-i stăpânim pe cei recrutați deja, cât despre ceilalți, care trebuie acaparați, vă rog să mă credeți că ne e enorm de greu! Ne-ar mai fi necesare forțe, cincisprezece într-o rețea!... Nu mai putem face față! Noi ne străduim, dar...

— Taci! i-am retezat-o tăios. Am văzut eu cum te străduiai!

Am luat o înfățișare preocupată. Mintea îmi lucra cu febrilitate, încercând să pătrundă taina, iar singura concluzie era că bărbatul din fața mea și femeia de dincolo, nu erau altceva decât... diavoli! Cuvântul mă înspăimântă și mai mult în momentul în care mintea l-a acceptat ca atare. Mă trecu un fior din cap până-n picioare și știu că am făcut risipă de

voință pentru a-l stăpâni. Se impunea să joc în continuare tare, să nu-i dau timp de gândire, căci dacă făceam vreo greșeală...!

— Va trebui să vă întoarceți! i-am zis, folosind același ton rece, pătrunzător. Va veni în locul vostru altă echipă, mai bine antrenată și cu o dorință mai mare de a executa ordinele...! De când sunteți aici? am riscat o întrebare.

— De douăzeci de ani...

— Douăzeci de ani..., l-am îngânat, păstrând răceala în glas, dar cutremurându-mă în adâncul sufletului. Ați devenit prea comozi în douăzeci de ani..., mult prea comozi!

Nu mai scotea niciun cuvânt. Doar privea în gol și tremura ca varga în fața mea.

— Cheamă-ți toată echipa aici! Acum! i-am ordonat.

S-a deplasat dezarticulat spre biroul somptuos și s-a aplecat deasupra suportului cu creioane. A ridicat unul dintre ele până la jumătate și a rostit, cu glas întretăiat, o comandă:

— Villard convoacă echipa! Prezentare imediată!

Introduse creionul în locașul lui și reveni în fața mea.

Fără a se deschide ușa, secretara apăru în spatele lui, arborând aceeași atitudine de respect față de mine. După mai puțin de un

minut, în jurul lui Ungureanu-Villard se strânseseră nouă bărbați și cinci femei. Erau acum, cu toții, cincisprezece.

M-am ridicat și eu în picioare. I-am privit încruntat, pe fiecare în parte.

— Ce înseamnă debandada asta?! Cât timp vă era necesar să fiți aici?! Ascult!?

Tăcerea devenise apăsătoare. La fel și nesiguranța mea, căci se părea că pusesem o întrebare fără acoperire.

— Răspundeți! La cât timp trebuia să vă prezentați în fața lui Villard, în urma apelului său?!

Paisprezece voci murmurară, făcându-mă să răsuflu ușurat:

— Trei secunde...

— Iar vouă puturoșilor, v-a trebuit un minut!! Ce-nseamnă asta?! Puteți să-mi spuneți?!!

— Domnia-Voastră..., încercă secretara.

— Gura! Vă veți întoarce imediat înapoi! Va veni o altă echipă...

Le-am citit spaimă în priviri. Deci nici chiar dracilor nu le e bine în Iad...

— Domnia-Voastră..., se auzi timid glasul lui Villard...

— Spune!

— Transferul...

— Ce-i cu el?! l-am întrerupt, punându-mă în gardă.

— ...trebuie pregătit cu minuțiozitate, iar asta ia timp... Ne trebuie cel puțin o săptămână... Și-n toată această perioadă, cine se va ocupa de sufletele în lucru?!

— Eu! i-am răspuns, dându-mi seama că începusem să alunec pe o pantă foarte primejdioasă. Sau nu ai încredere în forțele mele?!

— Ba da, ba da! mă aprobă repede. Prea repede, chiar. Atunci, noi începem!...

— Stați așa! i-am oprit.

Trebuia să existe și o cale de a părăsi lumea oamenilor instantaneu, căci dacă exista forța Iadului, însemna că exista printre noi, oamenii, și forța lui Dumnezeu, iar când cele două forțe se întâlneau, diavolii trebuiau să aibă o modalitate de a se retrage rapid, așa că am riscat din nou...

— Vreau să vă întoarceți... imediat! am rostit clar, răspicat, făcându-i să înghețe.

— Nu...!! Ah, nu...!! Nu!! se auziră șoapte înspăimântate.

— Așa ceva ne va stoarce de puteri...!! Vor fi necesari ani ca să ne revenim... Nu ne puteți face asta!?

Era vocea lui Ungureanu-Villard.

— Tu să taci! i-am strigat. Mai ai tupeul să vorbești?!! Hai, fără comentarii, executarea!!

Chipurile le deveniră deodată albe și m-am întrebat dacă nu cumva aveam să dau greș în

cele din urmă. Nu îmi făceam niciun fel de iluzii în legătură cu ce m-ar fi așteptat pe tărâmul lor, în caz că eram descoperit. Dar intrasem în horă și trebuia să joc! Un gând mi-a străbătut deodată mintea: ce-ar fi dacă...?!

— Tu! am îndreptat un deget spre secretară. Rămâi aici.

I-am observat licărul de mulțumire din priviri și mișcările lascive ale coapselor, ca o promisiune, când se îndepărtă de ceilalți. O adevărată diavoliță!

Apoi vederea mi-a fost atrasă de chipurile în continuă transformare. Mai întâi fețele le-au devenit pământii, au început să se acopere cu păr, încet-încet cornițele au prins să-și arate vârfurile ascuțite, hainele au început să cadă, cozile să se desfășoare, unghiile să crească, urechile să se alungească, colții să depășească buzele negre și groase, copitele să tropăie ușor... Și, în final, după numai câteva zeci de secunde, în fața mea se aflau paisprezece draci în carne și oase!

Faptul ar fi trebuit să mă înspăimânte dar, contrar așteptărilor, o bucurie sadică îmi cuprinse sufletul, știind că trimit înapoi în Iad o duzină și jumătate de lighioane.

Tropăitul deveni insuportabil. O ceață întunecată, difuză, venind parcă de pretutindeni, învălui întreaga cameră. Fără să-

mi dau seama, m-am așezat și m-am strâns mai tare în fotoliu.

O explozie puternică mă făcu să-mi duc palmele la urechi și să închid ochii. Un miros fetid îmi izbi nările, dar, din fericire, nu dură mult. Plămânii mi se umplură iar cu aer proaspăt și am ridicat pleoapele. Ființele Iadului dispăruseră.

Atunci mi-am adus aminte de secretară. M-am întors spre ea. Mi-am dat seama imediat că hotărârea de a o opri avea să-mi fie fatală. Inima mi se strânse și, de data asta, n-am mai putut reține fiorul de groază care-mi străbătu trupul.

Diavolița ținea între degete o pagină din manuscrisul romanului meu. Și-n lumina puternică ce răzbătea prin ferestre, am observat dispariția mesajului ce declanșase această poveste! În locul lui, caracterele se înșirau așa cum le dactilografiasem eu...

— Ha, ha, ha, ha... ha, ha, ha, ha, ha...!!

Râsul ei îmi îngheță sângele în vene. *„Doamne, ajută-mă!”* – am murmurat pierdut.

Puse foaia de hârtie pe masă și mă privi.

— Ești un muritor, nu-i așa?

Am tras adânc aer în piept și i-am răspuns:

— Da.

„Fie ce-o fi!” – mi-am zis, resemnându-mă.

— De ce m-ai oprit aici?

Întrebarea mă blocă. Îmi trebuiră câteva clipe să-mi revin și să decid că nu mai am ce pierde dacă-i spun adevărul.

— Pentru că... am vrut să te văd goală!

— Ha, ha, ha, ha..., izbucni ea în râs, dar de data asta sunetele fură cristaline, moi, emanând o căldură ciudată.

— Bine, fie! Dorința îți va fi îndeplinită...

Și reveni în fața mea. Fără să mai scoată vreun cuvânt începu să-și descheie bluza. Cheful de a o vedea goală îmi dispăruse complet, dar acum mă aflam la dispoziția ei și trebuia să mă conformez.

Desfăcu și ultimul nasture, dar nu dezbrăcă pânza subțire. Avea, într-adevăr, sâni minunați...! Duse mâinile la spate, trase fermoarul fustei și bucata minusculă de țesătură căzu la picioarele ei. Nu mai purta nimic pe dedesubt, dar faptul nu mă mai impresionă deloc. Lăsă și pantofii cu tocuri înalte și, în final, scoase bluza...

Gura mi se căscă de încântare și inima mi se umplu de bucurie. M-am ridicat din fotoliu, pentru a cădea în genunchi în fața ei.

O pereche de aripi albe, translucide, ușoare, se desfășurară în toată splendoarea, iar chipu-i atât de gingaș îi fu încadrat de o aură strălucitoare...

Aveam în fața mea un înger!

Eram salvat! Salvat! Salvat!...

Sursa

Când am început să simt, totul a fost haos. Percepeam în jurul meu ceva, și atât.

Apoi, ceva-ul s-a transformat într-o cavitate ovală, cu pereți elastici, plină cu lichid. Iar eu existam în acel lichid. Pur și simplu, existam.

Într-un anumit moment am început să percep sunete. După aceea, glasuri. Însă din toate numai unul m-a atras, numai unul l-am simțit al meu.

Am crescut. Cavitatea a devenit neîncăpătoare. Am simțit că mă înăbuș. M-am zbătut să ies. Am ieșit.

Aerul mi-a umplut brusc plămânii și am țipat la această schimbare. Mi-am auzit atunci propriul glas. Și m-am speriat. M-am speriat și am început să plâng. Căci nu mai era lichid în jurul meu, nu mai erau bătăile acelea ritmice, liniștitoare, balsam sufletului meu. Era o altă lume, în care nu eram decât un străin. Mic și neajutorat.

M-am lăsat în voia mâinilor duioase și blânde și când am auzit iarăși glasul ce până atunci fusese al meu, m-am liniștit.

După un timp, am început să disting siluete. Și spațiul. Însă spațiul meu era imens. Iar eu eram atât de mic.

Am cunoscut prima jucărie. Și atunci, am vrut să știu.

M-am ridicat apoi în șezut și am privit lucrurile din jur. Erau multe, imense, neînțelese. Și am vrut să știu.

Am pornit, ținut de mână, să fac primii pași. Lumea era uriașă, iar eu atât de mic...

Am început să vorbesc, să înțeleg, să simt. Și am vrut să știu. Primele jucării au devenit neinteresante, căci nu se mișcau asemeni mie. Am vrut să știu de ce. Am continuat să întreb: DE CE?

Am primit răspunsuri care, pe moment, m-au satisfăcut. Dar am crescut și mi-am dat seama că nu era tocmai așa. Și am vrut să știu.

Mi-am făcut primii prieteni. Am învățat de la fiecare câte ceva. Mi-am dat seama că lumea mea e cea a copiilor, însă era imensă. Iar eu atât de mic...

Am mers prima zi la grădiniță. Și am început să învăț. Lucruri noi, miraculoase. Apoi am mers la școală. Și am început să învăț. Am aflat, pe moment, răspunsuri la DE CE-urile mele. Și am crezut că așa este.

Am început să gândesc și să-mi formez o idee despre lume. Însă era imensă. Iar eu atât de mic... Mi-am zis că trebuie să o cuceresc, să-i aflu secretele. Și am purces la o cercetare mai amănunțită. Am întrebat, am citit, am văzut, am auzit, am simțit și am trecut totul

prin sita conștiinței, a gândurilor ce nu încetau să mă chinuiască.

Lumea trebuia cucerită și numai gândind puteam cuceri lumea. Am gândit.

***

— La sursa 403.3, prima fază încheiată!

— Perfect! începem exploatarea. Trebuie să producă de zece ori pe cât a consumat...!

***

M-am îndrăgostit prima oară. Zbucium sufletesc și gânduri, multe gânduri.

Deziluzie. Alte multe gânduri.

Primele planuri de viitor. Prima schiță a drumului pe care îl aveam de urmat în viață. Și alte multe gânduri.

Luptă. Reușite. Iar luptă. Nereușite. Și gânduri.

Am aflat că organul cerebral emite biounde. Am aflat și am uitat, căci trebuia să cuceresc lumea. Și numai gândind o puteam cuceri.

A apărut EA.

Gânduri.

Cucerire – Iubire. Gânduri. Fericire – Iubire – Planuri.

Gânduri. Viață în doi.

Alt drum. Alte gânduri. Dorința de a avea lumea la picioarele mele. Dorința de a ști mai mult, pentru a avea mai mult, pentru a putea dărui mai mult. Iar acest lucru necesita multe gânduri. Gânduri despre orice, gânduri despre oricine, gânduri despre oriunde.

Iubire. Fericire. Și a venit un copil.

Fericire și gânduri... Noi gânduri...

***

— Creată o nouă sursă... Derivație 403.3. Număr de cod: 403.4. Începem prima fază.

— Foarte bine. Cum a mers faza a doua la 403.3?

— Perfect. Randament 99,96%.

— E-n regulă. Continuați!

***

Copilul a crescut. A început să întrebe: DE CE? I-am răspuns cum m-am priceput, căci nu aveam timp. Trebuia să gândesc. Lumea trebuia cucerită pentru a avea. Iar pentru a o cuceri, era necesar să gândesc. Să-mi forțez creierul să lucreze mai mult.

Al doilea copil. Fericire, apoi gânduri. Crește. Întreabă: DE CE? îi răspund evaziv. Trebuie să gândesc pentru ei. Nu mai am timp, trebuie să cuceresc lumea.

Timpul fuge. Viața fuge. Gândurile-mi fug. Totul fuge, iar eu trebuie să gândesc mai repede, mult mai repede. Și lumea, cea necuprinsă până mai ieri, s-a îngustat. Și-a mai pierdut din secrete...

Gândesc, muncesc, îmi cresc copiii, asist la prima lor iubire și vreau lumea pentru ei.

Primul nepot. Primele clipe de liniște. Las munca, privesc lumea și mi se pare mică. Gândesc molcom.

Ce rost mai are să gândesc? E atât de mică lumea asta încât mă strânge. Trebuie să scap din ea. Ajunge cât am gândit. Ajunge!

Nu mai văd. Întuneric.

Nu mai aud. Tăcere.

Nu mai simt...

Nu mai simt...

Moarte.

***

— Sursa 403.3 a încetat să mai emită.

— Ce coeficient de productivitate a avut?

— 83%.

— Prea puțin... În condițiile actuale avem nevoie de mult mai mult. Trebuie creat un număr sporit de surse, e necesar să le găsim probleme interesante, care să le atragă atenția, să le dezvolte reacțiile, pentru a emite cât mai mult! înțelegeți!?

— Da... Și să știți că mă străduiesc...
— Vreau să văd... Practic! Bioenergie!!!

Trilly, Câine și John om bun

Eu sunt Trilly.

...

Știu că voi mă cunoașteți, dar poate că mai sunt și alții care mă ascultă în acest moment. Deci, fiți atenți și ascultați. Ceea ce vă voi povesti este pură realitate, cu toate că Mama și Tata ar fi zis că nu-s decât zburdălniciile imaginației mele.

...

Cum? Sunteți neîncrezători? Așteptați întâi să vă spun și după aceea judecați!

...

Bine. Deci, mă plimbam printre copacii și tufișurile din preajma adăpostului, ca de obicei, când am auzit huruitul acela ciudat. M-am oprit locului și-am ascultat mai cu atenție, încercând să-i găsesc o semnificație, dar a fost în zadar. Nu semăna cu niciun altul auzit de mine până în acea zi. Am săltat capul mai sus și-am căutat în aer vreun iz suspect, vreun miros neștiut. Nimic. Numai miresmele cunoscute...

În pofida avertismentelor Mamei, cum că ar fi fost periculos să mă aventurez prea departe de adăpost, mi-am luat inima-n dinți și-am

pomit-o spre sursa zgomotului. Am avut ceva de mers și...

...

Ba da. De ce n-aș recunoaște-o, mi-era un pic teamă, însă impulsul curiozității era mult mai puternic.

Așa... Am ajuns la marginea Cercului și mare mi-a fost uimirea când am observat, exact în centrul lui o... Pasăre!

...

Vă spun imediat! N-am știut de prima dată că-i o Pasăre, abia mai pe urmă am aflat asta, când și-a luat zborul. Ciudățenia era că avea patru picioare!

...

Nu mă credeți? Asta nu-i nimic! Stați să auziți mai departe!...

Deci, am rămas ascuns în spatele unui tufiș, urmărind Pasărea. Huruitul ce venea dinăuntrul ei încetă puțin după aceea și rămase acolo o vreme, nemișcată; pentru o clipă mi-am zis c-o fi murit, c-o fi vrut să se retragă și ea într-un loc singuratic, departe de ai ei, să se stingă în pace. Îmi povestise Tata că există niște Păsări care procedează așa, iar eu am gândit că poate aparține acelei specii de Păsări, că e una dintre ele...

...

Da, știu, să n-o mai lungesc așa! Bine, voi încerca să nu vă mai plictisesc cu considerațiile mele...

Și tocmai când mă pregăteam să ies din ascunzătoare și să mă apropii de ea, Pasărea a scos un fâsâit moale și burta i s-a deschis...

...Nu, nu! Nu era ciocul! Sunt sigur că era burta și-o să vedeți de ce.

Deci, i s-a deschis burta și din ea au ieșit patru Maimuțe, urmate îndeaproape de un... Trilly! Am rămas cu gura căscată și cu ochii larg deschiși – exact cum ați rămas voi acum – privind spre Maimuțe și spre Trilly, fără să îmi pot închipui cum de reușiseră să supraviețuiască în burta Păsării?!

...

Da, bine, vă spun imediat ce au făcut. Și nu mă mai bateți atâta la cap, că-mi pierd șirul.

Maimuțele au ieșit, deci, dar nu s-au îndepărtat prea tare de Pasăre, așa cum mă așteptam, ci s-au învârtit în jurul ei, purtând în Mâini tot felul de bețe și bolovani, care mai de care mai neobișnuit. La un moment dat, una dintre ele a făcut Fulger cu un băț și una din penele Păsării s-a aprins. Asta m-a speriat foarte tare și am avut impulsul de-a o zbughi de-acolo. Și m-am mișcat în tufiș. Inima îmi bătea nebunește... Maimuțele nu m-au auzit, însă Trilly din Pasăre s-a oprit pe loc și a ridicat

capul în sus, cu urechile ciulite și nasul amușinând aerul.

Mi-am blestemat în gând lenea de a nu mă fi spălat de dimineață, așa cum îmi zisese Mama să fac, pentru a îndepărta mirosul, și-am jurat în acea clipă că nu voi mai sări niciodată peste vreo baie, chiar dacă nu îmi place apa aproape deloc!

...

Așteptați!

Trilly din pasăre mi-a simțit izul și s-a săltat și mai sus de la pământ. Vă spun drept că vroiam să fug de-acolo mâncând pământul, însă mușchii mi-erau parcă paralizați. Mi-era așa de frică încât – v-o spun fără să-mi fie rușine – am făcut pe mine, mai ales când Trilly s-a îndepărtat de Pasăre și s-a apropiat de tufișul după care mă adăpostisem...

Capul lui mare s-a ițit dintre frunze, la mai puțin de-un pas de fața mea și-am scos un strigăt nereținut. M-a privit uimit și atunci mi-a vorbit prima oară:

— Stai cuminte, mi-a zis. Nu-ți fac niciun rău... Cine ești tu?

Am încercat să-mi recapăt calmul și i-am răspuns printre lacrimi:

— Eu sunt Trilly mic...

— Trilly mic?! a exclamat gânditor Trilly din Pasăre.

Am înclinat din cap, repede, în semn de aprobare.

— Eu sunt Câine, mi-a spus el.

— Cum!? am exclamat uimit. Nu ești Trilly?!

— Ha, ha, ha, a râs el. Acum pricep... Dacă vrei să-mi spui Trilly, te privește, însă noi ne spunem Câine, așa cum ne-a botezat Omul.

— Omul? am rămas surprins. Cine e Omul?

El s-a întors pentru o clipă și mi-a indicat din cap cele patru Maimuțe din jurul Păsării.

— Ei sunt Oameni.

— Ba nu, m-am opus, ei sunt Maimuțe!

M-a privit într-un fel ciudat. Părea uluit și m-a întrebat repede:

— Maimuțe? De unde știi tu despre Maimuțe?!

— Fiindcă sunt o mulțime în Lume!

— Sunt Oameni și aici? a exclamat el.

— Nu Oameni, l-am corectat, ci Maimuțe. Și noi, Trilly, ne ferim de ele...

— De ce?

— Pentru că ne mănâncă. Mama și Tata mi-au spus că n-am ce căuta departe de adăpost, dar eu...

— Unde trăiesc Maimuțele? m-a întrerupt Câine.

— În Grota Neagră...

Atunci am auzit glasul puternic al unei Maimuțe din Pasăre strigând și m-am speriat foarte tare.

— Shaaark! Unde ești, golanule?

— Pe mine mă cheamă..., m-a lămurit Câine, după care s-a întors și a ieșit la poalele tufișului, răspunzând: Sunt aici!

Mi-era atât de frică. Aș fi vrut să pot fugi de-acolo, să ajung mai repede acasă, la adăpost, dar ceva mă țintuia locului, o curiozitate nebună; pur și simplu nu pricepeam de ce Maimuțele din Pasăre nu-l mâncaseră pe Trilly din Pasăre!?

...

Da, exact asta m-a uimit și pe mine. O să aflați mai departe...

...

Deci, Trilly Câine a răspuns și Maimuța Om l-a văzut și a pornit-o spre noi...

...

Frică?! Puțin spus! Am făcut iar pe mine, iar lacrimile îmi curgeau precum Râul din Vale.

Trilly Câine s-a întors spre mine și mi-a zis pe un ton liniștitor:

— Nu-ți fie teamă, Trilly... E John! El e un Om și e Bun. Nu-ți va face niciun rău...

John Om Bun s-a apropiat și m-a zărit. Și abia atunci am observat că blana lui nu avea păr, iar fața și Mâinile îi erau deschise la culoare și nu negre, ca ale Maimuțelor din Grotă. A zâmbit, fără să-și dezvelească dinții, și i-am mulțumit în gând pentru asta.

— O, ho, ho! a zis el. Ce-avem noi aici?! Un Cățeluș?!

S-a aplecat spre mine și eu m-am tras repede câțiva pași înapoi.

— Spune că-l cheamă Trilly..., i-a transmis Câine lui John Om Bun. Și mai spune că aici, pe Planetă, sunt și alți Oameni! Îți vine să crezi una ca asta, John?!

A întins mâna spre mine ușor, în vreme ce-i răspundea lui Trilly Câine:

— Dar senzorii noștri n-au detectat nimic, Shark?!

— Sunt sub pământ, l-a lămurit Câine. Într-o Grotă...

Mâna lui John Om Bun m-a atins și m-a mângâiat încet pe cap.

...

Nu, bineînțeles că nu l-am mușcat. Era așa de bine încât în curând teama a dispărut și-am devenit mai încrezător. Dacă nu-l mâncaseră pe Câine, atunci nu aveau să mă mănânce nici pe mine!

...

Mai departe, i-am urmat pe Câine și pe John Om Bun către Pasăre, care-au zis ei că-i Nava.

Celelalte Maimuțe erau tot Oameni Buni și s-au bucurat când m-au văzut. Lucrau la Nava și-am fost surprins să văd, prin deschizătura din burtă, că înăuntru era lumină multă, provenind de la niște sori mici agățați pe pereți.

— Hai să-ți dau ceva de mâncare, Trilly, m-a invitat John Om Bun și a intrat în Nava. N-am vrut să-l urmez, căci mi-a fost prea teamă să pătrund în Pasăre.

— Hai, Trilly, nu-ți fie frică, mi-a zis și Câine, dar tot n-am avut curajul. Am clătinat din cap și i-am răspuns:

— Stau aici și aștept! Trilly e cuminte afară, dar e fricos în Nava...

— Bine, cum vrei tu, a acceptat Câine și a dispărut în burta Păsării.

...

Păi, ce să fac? M-am uitat la ceilalți Oameni Buni și i-am cercetat mai amănunțit. Lucrau cu repeziciune cu bețele lor care făceau Fulger, dar îmi mai aruncau și mie, din când în când, câte o privire și un zâmbet. M-am bucurat, căci erau Maimuțe Bune, care nu mă atacau. Dacă ar fi știut Mama cu Tata...

John Om Bun s-a întors, împreună cu Câine și mi-a pus în față un Vas cu Hrană. Am mirosit întâi, să verific dacă nu-i ceva otrăvitor, dar mirosul era apetisant.

— Mănâncă, m-a îmboldit Câine și a gustat el primul. Mi-am făcut curaj și am luat o îmbucătură. Era așa de bună Hrana. Am mâncat tot ce era în Vas și vă spun că niciodată n-am mai fost atât de sătul ca atunci.

— A fost bună? m-a întrebat Câine.

— Da, a fost, i-am răspuns, lingându-mă pe bot.

— Mai vrei?

— Nu, sunt sătul.

John Om Bun s-a aplecat și m-a mângâiat iar.

— Trilly e un Cățel cuminte..., m-a alintat el. Păcat că noi nu mai putem întârzia aici, pe Planetă, dar vom reveni... Trebuie să vedem ce-i cu Maimuțele din Grotă.

— Maimuțele sunt Rele, i-am spus, dar mi-am dat seama că nu mă înțelege. M-am întors spre Câine și am repetat: Maimuțele sunt Rele și mănâncă Trilly...

— Spune că Maimuțele din Grotă sunt Rele și-i mănâncă pe ei, pe Trilly, i-a transmis Câine lui John Om Bun.

— Înțelege ce spun?! a întrebat el surprins.

Câine a dat din cap, aprobator. Iar John Om Bun a rămas dus pe gânduri, în timp ce mâna lui blândă continua să mă mângâie. S-a uitat în ochii mei cu atenție și mi-a făcut o promisiune:

— Atunci când vom reveni, va trebui să vedem și ce-i cu Trilly...

...

Nu. Mă simțeam așa de bine...

— Noi te vom însemna acum, Trilly, a continuat el. Să nu-ți fie teamă. O facem pentru a te regăsi mai repede la întoarcere.

— Nu mi-e teamă, i-am răspuns.

— Nu-i este teamă, a repetat Câine.

Atunci John Om Bun a scos un băț și mi-a apucat încet urechea între Degete. După care mi-a lipit un capăt al bățului de ureche și-am auzit un pocnet!

...

Ba da, m-a durut un pic, dar mi-a trecut repede.

— Acum ai o Pastilă de Identificare, Trilly, mi-a explicat Câine. La fel ca și mine...

— Ce face Pastilă de Identificare? am întrebat.

— Îi ajută pe Oameni să ne găsească repede... John Om Bun ți-a pus-o pentru a te Identifica mai repede atunci când vom reveni, căci noi trebuie să plecăm, Trilly...

— Unde să plecați? am întrebat.

— La noi, acasă.

— La adăpost?

— Da, la adăpost...

Și pe mine m-a mirat răspunsul, așa că l-am chestionat mai departe:

— Dacă vă duceți la adăpost, înseamnă că vă e teamă. De cine vă e teamă, Câine, de Maimuțele Rele?

Câine Shark a râs și a clătinat din cap.

— Nu, nu de Maimuțele Rele... Dacă m-aș apuca să-ți explic, n-aș mai termina niciodată.

Nu l-am obligat s-o facă dacă nu voia, însă i-am cerut să mă lămurească într-o altă privință:

— Cîine, cum de poți tu să înțelegi ce spune John Om Bun, iar el reușește să priceapă ce spui tu? Și de ce ceilalți Oameni Buni nu vorbesc cu noi?

— Fiindcă eu sunt un Câine Dresat și-am fost învățat de mic Limbajul...

— Cine te-a învătat?

— John, bineînțeles. El e Profesorul meu...

— Profesor?! Și ceilalți Oameni Buni sunt Profesori?

— Ei nu...

L-a întrerupt John Om Bun, care m-a mângâiat încă o dată și mi-a spus:

— Acum du-te acasă, Trilly și să fii cuminte, să te faci mare. Căci noi vom reveni când tu vei fi deja Câine...

— Mult noroc, Trilly, mi-a zis și Câine Shark. Sper să ne revedem cândva...

Apoi au urcat în Nava, împreună cu ceilalți Oameni Buni. Eu am rămas să privesc Nava, dar când a început să se zguduie, m-am retras la adăpost, la marginea Cercului, să privesc de-acolo ce se petrece. Huruitul a crescut în intensitate și, ușor, Nava s-a ridicat de la pământ. Și-a tras apoi picioarele la piept și și-a luat zborul, cu viteză, spre cer. Și-atunci am știut că-i o Pasăre, chiar dacă ei îi ziseseră Nava...

...

M-am întors acasă...

Nu știu ce anume m-a oprit să le spun Mamei și Tatei despre Pasăre, despre Câine Shark, despre John Om Bun și despre ceilalți Oameni Buni... Ei n-au știut nici până la moarte...

Acum însă v-am spus vouă, fiii mei, ca în cazul în care John Om Bun și Câine Shark s-ar întoarce cu Pasărea, să nu vă fie teamă.

Acum sunt bătrân și aștept sfârșitul, știu că va veni curând și nu-mi pare rău, căci las ceva în urma mea... Însă e un lucru pe care nu l-am înțeles niciodată, iar dacă vine John Om Bun, să-l întrebați voi, în numele meu: „Cum puteam să devin Câine, când eu sunt un Trilly?”...

Umbra

— Hai, Laura! o strigă. Nu mai e mult și-ajungem. Uite, se zăresc locuințele!

— Nu mai pot, zise fata sfârșită, la trei pași în urma lui. Sunt udă fleașcă... și rucsacul s-a făcut atât de greu.

— Trebuie să poți, se opri el. Întinse mâna, așteptă până ce Laura ajunse în preajma sa, îi apucă palma în palma lui și porniră mai departe printre copaci, la vale, spre construcțiile de lemn aflate la numai câteva sute de metri mai jos, în poiana din apropierea pârâului.

Și ploaia cădea, puternică și deasă, de parcă se rupseseră toate zăgazurile cerului. Întunericul începuse să se lase, accentuat de atmosfera posomorâtă.

— Mihai, oprește-te puțin, ceru fata. Alergăm de mai bine de trei sferturi de oră... Nu mai pot!

— Ba da, ordonă el cu fermitate. Trebuie să continuăm acum! După ce se întunecă s-ar putea să nu mai ajungem nici până în zori la căsuțe. Hai! Când vom fi la adăpost schimbăm hainele-astea ude, facem câte un ceai fierbinte și ne odihnim... Acum, hai, te rog.

Fata oftă resemnată și se străduí să mențină ritmul alert impus de el.

Erau studenți amândoi și, pe lângă pasiunea care-i făcuse să urmeze cibernetica, își mai găsiseră încă una comună: muntele. Iubeau libertatea, natura și clipele de singurătate, însă descoperiseră cu fericită surprindere că singurătatea în doi putea fi și mai minunată, așa că, de trei ani de când erau împreună adoptaseră această viață de solitudine în doi, transformând legătura dintre ei într-o căsătorie nelegiferată, acceptată de comun acord.

Depășiră un pâlc de copaci și în fața lor apărură cele patru construcții din bârne solide ale punctului forestier, întunericul ce se lăsase parcă deodată și pânza deasă aruncată de ploaia ce cădea continuu, transformaseră cabanele negre în niște lucruri înfricoșătoare. Dar asta nu mai avea nicio importanță pentru ei; ce conta era numai un loc uscat, ferit de umezeala ce îmbibase parcă întreaga natură.

Băiatul se opri în fața primei uși ieșite în cale. Împinse în ea cu scepticism și, spre surprinderea lui, aceasta se deschise cu ușurință, fără niciun sunet. Înăuntru era beznă.

Trecu pragul, simțind pașii fetei în urma lui.

— Aprinde bricheta, auzi șoapta ei.

Băgă mâna în buzunar și scoase bricheta, însă îi trebui patru încercări pentru a o aprinde. Lumina insuficientă le permise totuși să arunce

câte o privire interiorului. Camera era probabil un dormitor comun; de-o parte și de alta a pereților se înșiruiau câte patru paturi, suprapuse două câte două. În capătul opus, lângă fereastră, se afla o masă uriașă, în jurul căreia erau răspândite opt taburete vechi de lemn.

— Închide ușa, Laura. Se pare că totul e-n ordine..., declară el, pornind încet spre masă, pășind cu grijă pentru a nu stinge flacăra anemică a brichetei.

Fata se întoarse, închise ușa și coborî zăvorul de lemn; acesta căzu în lăcașul lui cu un zgomot infernal. Laura scăpă un scâncet speriat, băiatul se întoarse fulgerător și lumina se stinse.

— Ce naiba?!... zise el.

— Nu-i... nu-i nimic. E vina mea, mi-a scăpat zăvorul, se dezvinovăți fata.

Băiatul lăsă rucsacul jos și cotrobăi după felinarul electric. Îl găsi, îl scoase și îl aprinse. Lumina puternică se răspândi în jur, învăluind întreaga odaie, alungând umbrele diforme ale întunericului.

— Offf, răsuflă ușurată fata, lăsând propriul rucsac pe masă. Credeam că nu mai ajungem. Sunt sfârșită...

— Hai să ne schimbăm și să facem câte un ceai, propuse Mihai, scoțând spirtiera, ibricul și celelalte lucruri trebuincioase.

Fata se descotorosi de hainele uscate și până ce ceaiul dădu în fiert, schimbară hainele ude. După primele sorbituri fierbinți se simțiră mult mai bine.

— Ah, altă viață! zise el. Ce spui?...

— Îmhî... mormăi Laura ronțăind un biscuit uns cu unt. Noaptea asta dormim aici, iar mâine, chiar dacă nu se oprește ploaia, plecăm spre gară... Mi-ajung zece zile de munte!

— Dar ai spus că stăm două săptămâni!

— Mihai. Te rog... Mă simt obosită și-mi doresc așa mult să stăm acasă, liniștiți, să ne uităm la televizor și..., nu în ultimul rând, să facem dragoste ca lumea, într-un pat moale și cald!

— Ah, hoață mică, zâmbi el. De acord cu tine...

— Perfect. Atunci hai să terminăm astea, să fumăm câte o țigară și să ne culcăm. Sunt frântă!

După zece minute își scoteau sacii de dormit și păturile. Pe masă rămăseseră nestrânse resturile mesei lor frugale.

— În ce pat dormi, o întrebă el, că nu cred c-avem loc amândoi într-unul singur.

— În ăsta, arătă ea patul de jos din stânga ferestrei. Se apucă să-și încropească așternutul; așeză sacul de dormit pe placajul tare, adăugă o pătură groasă îndoită în două,

își descălță adidașii și se așează comod, învelindu-se cu cea de-a doua pătură.

Băiatul făcu același lucru cu patul din dreapta. Când se află la orizontală, întinse mâna și stinse felinarul. Bezna cuprinse încăperea cu tentaculele ei lungi. Tăcerea mormântală era spartă numai de picăturile căzând cu putere, ca niște pietre, pe acoperiș.

— Noapte bună, Laura! îi ură el.

— Noapte bună, Mihai! răspunse ea. În zori, plecăm, da?

— Da. Acum dormi... Somn ușor.

— Mulțumesc...

Trupurile obosite simțeau nevoia de odihnă și peste puțin timp simțurile le fură diminuate de somn. Gândurile li se învălmășiră în minte, apoi, ușor-ușor, începură să se stingă, lăsându-le cugetele la dispoziția viselor. Fata nu mai avea decât un pas de făcut spre tărâmul lor, când simți corpul cald al bărbatului strecurându-se lângă ea. Două brațe puternice o cuprinseră și-o răsuflare fierbinte porni să-i mângâie gâtul. Simți două buze cărnoase, arzânde, pe piele, în timp ce o mână îi trăgea în jos fermoarul de la blugi. Își simțea picioarele grele, nu avea niciun chef de făcut dragoste în acele clipe, așa că se opuse șoptind:

— Nu. Mihai, te rog... Nu acum...

Dar buzele îi fură acoperite de alte buze, sărutul o înfierbântă, o răscoli toată, provocându-i uimire. *„Ah, gândi, niciodată Mihai n-a sărutat asa de bine!”* Și trase de bună voie piciorul din pantaloni, lăsându-se dezbrăcată. Mâna lui fierbinte porni să-i mângâie picioarele, răspândindu-i și mai multă dorință în suflet. Se pomeni strângându-l cu forță în brațe și abia atunci realiză că băiatul era deja gol. Se propti în călcâie și-și trase chiloții mai jos de bazin.

— Stai, șopti. Să dau și ăștia jos...

Bărbatul o lăsă o clipă și în câteva momente fata se eliberă de haine rămânând goală. Se lăsă pe spate în așternut și-l invită:

— Vino...

Sărutul îi uni din nou, tulburător, degetele lui jucară câteva momente sfârcul sânului drept, după care ea desfăcu picioarele, făcând loc genunchilor străini. Întinse mâna spre bărbăția lui și-o conduse... Un icnet îi scăpă de pe buze și începu să-și miște șoldurile de sus în jos, în ritmul impus de el. Îl simțea ca niciodată, răscolind-o toată, făcând-o să ardă pe dinăuntru și gemete nereținute umplură odaia scufundată în întuneric.

Brusc, negrul de sub pleoapele ei se transformă în roșu și realiză că cineva a aprins lumina. Inima îi stătu pentru o clipă și deschise

ochii. În același moment auzi glasul lui Mihai, de alături:

— Laura!!!?

Un țipăt de groază, cutremurător, îi scăpă din gâtlej și sângele îi îngheță. Deasupra ei se afla o umbră, o umbră umană, o ceață alburie... Al doilea țipăt îi rămase pe buze, apucă să-l zărească pe Mihai aruncându-se din pat spre cuțitul de pe masă, apoi realitatea se șterse și se cufundă în leșin.

Băiatul, strângând mânerul lamei oțelite cu forța ce i-o dădea disperarea, se îndreptă spre umbra ce se așezase acum în poziție de apărare în mijlocul camerei. Cuțitul șuieră descriind o traiectorie circulară, vizând capul arătării; aceasta se trase însă repede înapoi, eschivând, ridicând în același timp brațul pentru a para lovitura.

Mâna lui Mihai trecu prin brațul umbrei ca prin fum. Ochii i se măriră de groază când realiză că nu-și putea învinge adversarul. Dar trebuia să atace, să se apere, să facă ceva, pentru Dumnezeu! O a doua lovitură avu același rezultat. Observă totuși că umbra, cu toate acestea, se ferea de el. Iar asta nu însemna decât că avea un punct slab, că putea fi învinsă!

Tensiunea îl făcea să explodeze. Trebuia să distrugă dușmanul ăsta sinistru, până ce nu-și pierdea mințile cu totul. Un gând se îndreptă

spre Laura, care nu mai scotea niciun cuvânt; dacă o omorâse?! Oh, nu! Nu asta...! Ura îl făcu să-și adune forțele; făcu un salt animalic spre adversar, îndreptând arma spre regiunea stângă a pieptului acestuia. Căzu la podea o dată cu umbra, simțind rezistența ce i se opusese cuțitului! Se ridică repede, gata de o nouă lovitură, dar inamicul rămăsese jos, chircit pe podeaua de lemn; un firicel de sânge i se prelingea gâlgâitor din rană...

Strigătul de victorie al băiatului zgudui geamurile ferestrei, eliberându-l de tensiunea teribilă acumulată în cele câteva minute. Procedase așa involuntar, organismul lui avusese nevoie de o descărcare...

Încet-încet, umbra luă culoare. Ochii lui Mihai rămăseseră ațintiți spre ea, atrăgându-l irezistibil. Clipele se scurgeau cu o încetineală exasperantă. Încordarea revenea în forță, chinuindu-l și mai mult. Privirile-i îngrozite descoperiră jos, la picioarele lui, corpul unui bărbat tânăr, gol, ucis... de el! Cuțitul din mâna lui era plin de sânge...

— Nu! Nu pot fi acuzat..., murmură pierdut. A fost o umbră... o fantomă... Nu știu ce-a fost!?...

După un timp, pielea celui de jos porni să se încrețească, la început imperceptibil, apoi din ce în ce mai repede, de parcă ar fi îmbătrânit. Dar trăsăturile rămâneau aceleași... Procesul

se acceleră și carnea porni să se crape, dezvăluind viscere înnegrite, mustind de sucuri cenușii.

— Oh, Doamne! șopti băiatul, cuprins de o nestăvilită senzație de vomă. Ce-i ăsta!? Un mort?!...

Scăpă cuțitul din mână și înghiți resturile de mâncare ajunse în gură; gustul amar îl făcu să se cutremure și mai tare.

Curând, din umbra cu care se luptase nu mai rămaseră decât niște oase gălbui... La rândul lor, acestea se sfărâmară, transformându-se în praf... Mici urme de praf...

— Mi... Mihai...

Vocea slabă a fetei îl readuse la realitate. Se întoarse repede și se îndreptă spre ea. Laura stătea în șezut, goală, și privirile îi erau pierdute, de o fixitate stranie, cutremurătoare...

— Laura...

Fata clipi și-l opri cu un gest.

— A fost... un mort, nu-i așa? întrebă ea încet.

Băiatul ezită înainte de a răspunde.

— Da..., murmură el. Un mort... nemurit!

— Oh, Dumnezeule! izbucni ea într-un plâns sfâșietor.

Băiatul o înveli cu pătura și-o strânse la piept. O lăsă să plângă până se potoli, după care o ajută să se îmbrace.

— Să plecăm de-aici... șopti ea.

Își strânseră lucrurile, se îmbrăcară, luară rucsacii la spate și deschiseră ușa. Ploaia se oprise.

— Să mergem, zise el.

Laura păși afară.

Înainte de a închide ușa, Mihai mai privi o dată odaia sinistră, ridicând felinarul deasupra capului. Un ultim tremur îi străbătu corpul observând pe podea, ciudat de solitar, cuțitul său cel nou, cu lama strălucind curată în lumina felinarului...

Șarpele

Eram un copil când mi-am văzut pentru prima oară destinul. Plecasem la pădure, împreună cu niște prieteni, să culegem fructe sălbatice pentru colecta de la școală și, la un moment dat, m-am trezit singur în mjlocul unei poiene înverzite. Pe moment mi s-a făcut frică, însă glasurile prietenilor mei se auzeau din împrejurimi și teama s-a stins la fel de brusc precum apăruse.

Adesea ne e teamă mai mult de ceea ce poate ieși din necunoscut decât de necunoscutul însuși; și ne facem în minte tot felul de fantasme, pe care doar nivelul imaginației noastre le hotărăsc nivelul de putere pe care acestea o vor avea asupra destinului nostru. Dar pe-atunci nu știam acest lucru...

M-am îndreptat spre o buturugă imensă, ce trona asemeni unei mese milenare în mijlocul poienii și m-am așezat pe ea, să mă odihnesc. În jur, pădurea părea că freamătă lent, aidoma respirației unui uriaș verde, adormit. Am băgat mâna în buzunar și am scos-o plină de poame pădurețe, din care am început să mănânc cu poftă.

Și, deodată, parcă de niciunde, a apărut în fața mea, târându-se leneș, aproape hipnotic, pe iarba grasă și deasă... șarpele. O frică ancestrală mi-a cuprins sufletul crud, inima a început să-mi bată într-un ritm nebunesc și trupul mi-a rămas ca paralizat. Nu mai eram în stare să fac nicio mișcare, iar respirația mi se oprise în gât, unde un ghem de spaimă se înțepenise, aproape dureros. Șarpele a continuat să se apropie și, brusc, cenușiul lui s-a preschimbat în purpuriu... apoi în verde... În roșu... portocaliu... În galben... argintiu... și iar verde... albastru...

Se afla la mai puțin de un pas de mine când a făcut saltul acela fulgerător. Și deși viteza lui a fost de-a dreptul fantastică, eu am perceput fiecare mișcare cu încetinitorul, într-un timp dilatat parcă la nivel de sutimi de secundă. I-am simțit mușcătura în piciorul stâng, ca pe o simplă înțepătură de albină, iar moleșeala care m-a cuprins curând după aceea a venit ca o binefacere, alungându-mi spaima teribilă...

În secundele de dinaintea leșinului mi-am văzut întreaga viață, însă nu în felul în care muribunzii și-o revăd pe-a lor, cu ochii minții, ci altfel, cumva plină de realitate, încărcată de adevăr, de siguranța că așa este, că așa va fi, că nimic nu va putea schimba mersul lucrurilor. Eram doar un copil pe-atunci, iar

viitorul mi s-a arătat exact așa cum avea să fie... asa cum a fost!

Sfârșitul viziunii mele îl aștept în aceste clipe, pe buturuga roasă de vreme din poiana în care m-a mușcat șarpele, cu optzeci și șapte de ani în urmă. Îl aștept să vină și acum, cu nerăbdare și bucurie îl aștept, să-mi mai încânte o dată sufletul bătrân cu puritatea culorilor sale minunate...

Și iată-l că vine, da, „șarpele destinului meu”...

Cuprins

Dualitate.....6
Conceput pentru moarte.....24
Castele din nisip uscat.....33
Extra-terestrul.....39
I-Logic.....77
Inna.....86
Mega-Town.....102
Robotul din neant.....114
Rolland.....117
S-a pierdut un suflet.....125
Sursa.....139
Trilly, Câine și John om bun.....145
Umbra.....157
Șarpele.....166